

V.P. Borovička s-a născut la Praga în anul 1920. A studiat economia și ziaristica. Este cunoscut, mai ales, ca autor de literatură faptică: **Atentate care au schimbat fața lumii, Cifruri strict secrete, Mafia, Watergate, Maeștrii serviciilor secrete, Mari cazuri ale FBI, Spionii de la Tel Aviv**, dar și ca scenarist al unor filme și seriale de televiziune de mare popularitate internațională.

Această carte de succes a scriitorului ceh reprezintă o reconstituire strict autentică a unor episoade dramatice petrecute în cadrul unor secte satanice. Liderii acestor secte, ca și ai altora care proliferază ca un flagel al timpurilor noastre, emană o forță de atracție puternică, prezentându-se drept niște "mesia" exaltați și majestuoși. Ei își îndoctrinează discipolii prin perseverență și convingere, dovedindu-se a fi în realitate niște profitori rapace, care speculează dorința veșnică a oamenilor de a intra în eternitate cu orice preț.

ISBN 973-568-171-4

V.P. Borovička

SECTE SATANICE

EPISOADE DRAMATICE

Niculescu

Despre carte

Cartea „Sectele satanice” nu abordează în mod științific problema sectelor religioase, ci reconstituie în mod strict autentic patru cazuri dramatice. Cele patru cazuri au un numitor comun și anume rolul principal pe care l-au jucat autoproclamații mântuitori ce s-au dovedit a fi în realitate niște excroci care au speculat veșnica dorință a oamenilor de a ajunge în rai.

Chiar dacă cititorul va rămâne uneori stupefiat de faptele descrise și uneori va înclina să le pună sub semnul întrebării, mă simt dator să subliniez încă o dată că nici unul dintre cazurile descrise nu constituie rodul fanteziei mele de autor, ci dimpotrivă toate evenimentele dramatice evocate în această carte sunt reale.

Despre autor

V.P. Borovička este unul dintre cei mai citați autori cehi contemporani de literatură faptică. Cărțile lui au fost editate în peste 110 ediții și au fost traduse în 16 limbi într-un tiraj total care depășește 6 000 000 de exemplare. Dintre aceste, patru sunt deja cunoscute cititorilor români: „Atentate care au schimbat fața lumii” (1978), „Cifruri strict secrete” (1984), „Mafia” (1994), „Spionii de la Tel Aviv” (1996).

În afara cărților în care abordează teme grave, dramatice și unele tragice al căror studiu și prelucrare necesită mult efort și timp, V.P. Borovička este un optimist incurabil. A scris patru cărți pentru copii care au fost ecranizate pe marele și pe micul ecran, precum și numeroase scenarii pentru comedii și seriale de televiziune.

Din punct de vedere tematic, Borovička abordează trei domenii ale literaturii factice. Spionajul și contraspionajul prezentat atât din perspectivă istorică, cât și cu referire directă la evenimente mai mult sau mai puțin cunoscute: „Maeștrii serviciilor secrete”, „Mari cazuri ale FBI”, „Scotland Yard-ul intervine”, „Sûreté pariziană anchetează”, „Interpol-ul intervine”. O a doua temă abordată de scriitor este terorismul contemporan cu multiplele sale fațete și mijloace de realizare: „Secolul șacalilor”. Cea de-a treia temă o constituie prezentarea unor cazuri reale de crime petrecute în ultima jumătate de secol în Europa, Asia și Statele Unite ale Americii: „Mari cazuri criminalistice”.

V.P. BOROVÍČKA

SECTELE SATANICE

Traducere de:
Helliana Ianculescu

NICULESCU

Ediția originală

V.P. Borovička: *SEKTY SATANSKÝCH BOHU*

Ediția 1, Nakladatelství BARONET, 1996

Copyright 1996 V.P. Borovička

All rights reserved

Această carte și nici un capitol din ea nu pot fi editate, copiate sau difuzate prin alte mijloace fără consimțământul autorului.

SECTELE SATANICE

Pentru versiunea în limba română

Editura NICULESCU SRL, București, 1996

Adresa: 78182 - București, Sector 1,

Str. Octav Cocărăscu 79, Tel/Fax 617.20.06.

Procesare computerizată: *Liviu Stoica*

TIPOGRAFIA
CICERO

Tipărit la:

ISBN 973-568-171-4

CUPRINS

Izgonirea din rai	9
Dispariția Ordinului „Templul Soarelui“	60
Moartea ranch-ului „Apocalipsul“	140
Moise – un mântuitor odios	197
Despre o aspirație fără sfârșit	256
Bibliografie	258
Cuvânt de mulțumire	260

Prefață

Cartea mea nu constituie un tratat de specialitate despre apariția, evoluția și dispariția sectelor religioase. După cum i-am obișnuit deja pe cititorii mei, am făcut o reconstruire adevărată, strict autentică a patru întâmplări dramatice în care rolul principal l-au jucat niște excroci care au făcut negoț cu dorința veșnică a oamenilor de a ajunge în eternitate.

În carte sunt descrise cazuri reale în care au existat ucigași și victime indiferent că aceștia din urmă au fost omorâți în timpul unui ritual amețitor când se aflau deja sub influența drogurilor după care au fost arși, că au fost otrăviți, împușcați în ceașă sau constrânși să se sinucidă în grup. Deși toate aceste cazuri au intrat în istoria crimei organizate, ultimul dintre ucigași nu a fost pedepsit nici până în zilele noastre, iar ultima sinucidere colectivă a avut loc în primăvara anului 1997.

În această carte evoc fapte incredibile care s-au petrecut în sanctuare frumos împodobite, iar ucigașii și victimele lor au fost îmbrăcate în pelerine somptuoase. În culisele unuia dintre cazurile descrise apar chiar și treizeci și trei de persoane inexistente care chipurile, reprezentau pe Pământ o forță divină necunoscută. Asemenea unei agenții de voiaj, acest grup a oferit sectanților o călătorie minunată în Paradis în zona stelei Sirius, cea mai strălucitoare stea din constelația Orion.

Aceste întâmplări dramatice seamănă cu multe altele care au zguduit lumea. Ele constituie o mărturie a faptului că un om poate fi exploatat de semenul său, dacă acesta din urmă reușește să-i spele creierul și să-i substituie voința cu propria sa voință.

Îi rog pe cititori să nu se supere că de data aceasta am ales situații atât de inumane prin cruzimea lor. Nici mie nu

mi-a fost de loc ușor să studiez luni întregi mormane de procese verbale, protocoale și depoziții ale martorilor. Mi-a venit foarte greu să scriu această carte. Dar din păcate nu există crime vesele. Ce omor nu înseamnă o tragedie?

În zilele noastre sectele dubioase se răspândesc în lume ca o adevărată molimă. Am vrut să dovedesc cât de periculos este acest fenomen și doresc să-l pun în gardă pe cititor în fața tuturor celor care ar încerca să-i promită fericirea veșnică. Oriunde. Pe Pământ sau în Paradis.

V.P.B.

August 1996

IZGONIREA DIN RAI

1

- Cum vă numiți, domnule? îl întreabă anchetatorul.
- Stanley Clayton.
- Câți ani aveți?
- Douăzeci și cinci.
- Cu ce v-ați ocupat în comunitatea Templul poporului?
- Am fost bucătar. Făceam mâncare.
- Singur?
- Nu, domnule. Uneori eram în bucătărie zece, iar alteori poate și mai mulți. Trebuia totuși să hrănim două mii de suflete.
- Îmi puteți spune cum ați scăpat?
- Pur și simplu nu m-am prezentat la locul de execuție.
- Unde anume?
- În centru. Reverendul Jones anunța continuu la postul de radio local că trebuie să ne adunăm toți în piață.
- Știați de ce?
- Cum să nu? Tot timpul repeta că trebuie să ne pregătim să părăsim împreună această lume și să ne reîntâlnim în rai. Cavalerii albi îi zoreau pe oameni ca să nu mai întârzie. Eu m-am ascuns într-un șopron. Știți domnule, de mic am crescut la periferia orașului San Francisco. Din fragedă copilărie mi-am pierdut părinții și am început să-mi câștig singur existența. Nu voiam să mor după ce reușisem să supraviețuiesc acelei sărăcii. Am reușit, dar era cât pe aci să o pătesc fiindcă unul dintre ei m-a descoperit.
- Cine erau Cavalerii albi?
- Polițiștii lui Jones. Adevărate bestii umane. Vlăjganul ăla m-a înhățat de gât și a început să mă scuture, urlând la mine de ce nu m-am prezentat la locul de adunare.
- Ați reușit să fugiți?

- Nu, domnule. I-am spus că Părintele mi-a dat ordin să număr morții, iar eu am venit să-i spun câți mai lipsesc încă. Omul mi-a dat drumul și a plecat mai departe. Am fugit în cortul unde se afla biblioteca și m-am ascuns în spatele unei etajere. Peste câteva clipe a intrat aici și Odell Rhodes.

- Cum ajunsese acolo?

- S-a ascuns și el undeva. În timp ce se gândea că fără îndoială va fi prins și așezat în rând cu ceilalți care primeau pahare de hârtie cu otravă, a auzit o asistentă care striga ca cineva să-i aducă stetoscopul. Odell s-a oferit și a luat-o la fugă spre infirmerie. Iar biblioteca se afla în cortul de alături.

- V-ați întâlnit acolo?

- Nu. El a rămas la intrare. În clipa când a auzit pași, s-a trântit pe jos, făcând pe mortul. În felul acesta mi-a salvat viața. Paznicul a aruncat o privire înăuntru și văzându-l pe Rhodes întins la pământ, a renunțat să mai intre.

- Și Rhodes ce a făcut?

- După câteva clipe a fugit și s-a pierdut în junglă. Paznicii aia nenorociți renunțaseră să mai păzească gardul.

2

S-a născut în 1932 în Lynn, un sat din statul Indiana, aflat la numai câțiva kilometri de granița cu Ohio unde mai locuiesc și astăzi circa o mie de locuitori. La școală era poreclit în bătaie de joc Jonesie. Pe numele său adevărat James Warren Jones, era un copil mulatru care a avut de mic o comportare excentrică. Încă de la vârsta de șapte ani se considera preot. Organiza slujbe pentru pisicile moarte și îi obliga pe colegi să asiste. Aceștia îl ascultau fără să crâcnească: ingenuncheau lângă lumânările aprinse și se rugau cu pioșenie, respingând pe oricine care încerca să-i convingă să renunțe la acest ceremonial. Ulterior a ieșit la iveală și a fost confirmat de directorul școlii că el însuși prindea și omora pisici, șoareci și păsări. Apoi șoptea ceva despre Ioan Botezătorul și îi obliga pe băieți și fete să intre în rău unde îi stropea cu apă, continuând să bolborosească alte ineptii. Cine refuza să îl asculte, primea o pereche de palme.

În catalogul clasei de la școala din Lynn se menționează că elevul Jones s-a remarcat prin cunoștințe remarcabile despre anatomia corpului omenesc. Mai târziu, anchetatorii au aflat care au fost motivele acestei pregătiri deosebite. Tatăl

lui, indian, fusese grav rănit în timpul războiului și după ce a început să trăiască din pensia mizerabilă de veteran pe care o primea și-a cumpărat un atlas de anatomie ieftin ca să afle de ce îl doare tot timpul o parte sau alta a corpului. În loc să se joace, băiatul lui a început să deseneze fragmente din scheletul omenesc și organele interne. Apoi i-a uimit pe profesori prin cunoașterea denumirilor lor în limba latină.

După ce a învățat alfabetul, a început să-și țină un jurnal zilnic în care își nota nu numai impresiile, ci și visele. L-a ținut ascuns mulți ani și l-a scos la iveală abia atunci când a devenit reprezentantul lui Dumnezeu pe această lume în general și în colonia din jungla guyaneză numită Jonestown, în special.

Ca mulți alți copii, a avut ghinion. Părinții lui s-au despărțit în 1945. Mama a plecat împreună cu fiul în orașul vecin Richmond unde Jonesie a intrat la o școală mai bună. Tatăl lui a rămas în Lynn și după șase ani a murit. Se spune că formarea unui tânăr este influențată mai ales de mediul în care trăiește. Jim Jones nu a venit pe lume ca un mic diavol, iar divorțul părinților săi nu a fost nimic ceva ieșit din comun. Atunci, pe bună dreptate, se naște întrebarea de unde au apărut aceste deprinderi ciudate la un copil de zece ani?

Față de colegii săi nu avea o comportare prietenească: le ordona și nu suporta nici un fel de împotrivire sau de părere contradictorie. Este curios însă că băieții și fetele de vârsta lui i se supuneau fără să protesteze în nici un fel. Mai târziu, psihologii au descoperit o fotografie din 1949 în arhiva de la Richmond High School unde a învățat. Nimeni nu ar fi putut bănuî în băiatul arătos cu fața smează și păr negru ondulat pe viitorul monstru de mai târziu. Am văzut și eu această fotografie, dar nu am intuit nimic din ceea ce au descifrat psihiatrii și psihologii. Jonesie părea un copil cu privirea caldă și înțeleaptă, poate prea matură pentru vârsta lui. A zâmbit pentru că fotografii i-a cerut să zâmbească ca și ceilalți colegi adunați în jurul său.

Ca mulți alți copii mergea în fiecare duminică la slujbă la biserica metodistă din oraș. Treptat a început să nu mai fie mulțumit de predică și să aibă păreri foarte diferite în privința multor dogme. Voia să-și continue studiile, dar nu avea bani ca să-și plătească taxele școlare. S-a înscris la cursurile serale ale Universității Butler din Indianapolis fiindcă dorea să

ajungă profesor de liceu. A învățat zece ani până și-a luat diploma, lucrând în același timp ca să se poată întreține pe el și mama sa.

A fost infirmier la spital unde a cunoscut-o pe Marceline Baldwin, o asistentă medicală de șaptesprezece ani de care s-a îndrăgostit și apoi s-a însurat cu ea.

„Încă din timpul școlii se autoproclama mântuitorul lumii“ a mărturisit mai târziu unul dintre foștii lui colegi de școală. „De multe ori afirma că își va forma propria sa biserică, dar la început nu a reușit. În schimb, frecvența toate bisericile și sectele religioase posibile din orașele mai apropiate sau mai îndepărtate“.

– Cum se purta? l-a întrebat anchetatorul.

– Nu se putea discuta de loc cu el. Cu toată lumea se certa și își apăra numai propriile sale păreri. În rest nu era de acord cu nimeni. A fost dat afară din comunitatea religioasă Lauret Street Tabernacle fiindcă a încercat să impună regula ca și negrii să fie primiți în rândurile ei. Acesta a fost poate incidentul care l-a determinat să-și formeze propria sa biserică.

Este o versiune foarte probabilă. S-a simțit jignit și umilit și fiindcă nu era obișnuit să aibă rivali, li s-a opus, folosind propria lor armă. În 1956 a constituit la Indianapolis o comunitate religioasă pe care a denumit-o *Templul poporului* în care negrii erau bine primiți.

„Este adevărat că făcea numai fapte bune“ a declarat unul dintre cei care l-au cunoscut. „Îi ajuta pe negri să-și caute de lucru și le făcea rost de mâncare. Se purta cu ei ca un adevărat binefăcător, iar negrii îl iubeau și îi respectau autoritatea. Și de ce nu ar fi vorbit de bine despre el, dacă era singurul din tot ținutul care le voia binele. A continuat să lucreze la spital împreună cu soția sa, dar a început să câștige bani în plus într-un mod foarte ciudat: cumpăra din țările tropicale mai-muțe și le vindea la preț dublu, respectiv cu 29 de dolari bucata“.

Poate că într-adevăr la început a fost bine intenționat. Altfel cum s-ar putea explica faptul că împreună cu soția sa a adoptat șapte copii orfani, printre care câțiva negri și un mic coreean. În ziarele de atunci au apărut reportaje despre acțiunile lui de binefacere. Iar atunci când micuțul Kim Sun a murit într-un accident de mașină, Jim Jones nu a putut să găsească un serviciu de pompe funebre care să-l îngroape. A evocat

acest episod de multe ori în timpul slujbelor sale de mai târziu la care participau negri, albi și oameni cu pielea galbenă. Toți îi erau recunoscători că le lua apărarea și erau convinși de sinceritatea lui fiindcă vorbeau aceeași limbă.

3

Leo J. Ryan, senator în Congresul american era cunoscut ca un om foarte curios. Biroul său se afla în cartierul San Mateo din San Francisco, lângă aeroportul internațional. Era un politician foarte admirat și respectat care atunci când nu pleca în turneu prin țară, primea vizite una după alta. S-a născut la 5 mai 1925 în Lincoln, statul Nebraska. La început a lucrat ca ziarist la fel ca și tatăl său, încercând mereu să fie prezent acolo unde se întâmpla ceva neobișnuit, suspect sau era încălcată legea.

Moștenindu-l pe tatăl său, fiul a devenit unul dintre primii ziariști de investigație care anchetau pe cont propriu cazurile suspecte. Mai târziu când a devenit congressman, a început să se ocupe și mai intens de autorii diverselor fărâdelegi.

În 1966 asupra Statelor Unite s-a abătut un val neobișnuit de căldură. În același an la periferia Watts din Los Angeles unde locuiau negrii au izbucnit frământări politice. Încercând să afle adevăratele lor cauze, Ryan s-a mutat în acest cartier și s-a angajat profesor la școala de aici. Apoi după ce a constatat care sunt adevăratele mobiluri ale acestor tulburări, a revenit în Congres unde a prezentat un referat asupra acestui caz însoțit de o propunere concretă de soluționare a conflictului.

Patru ani mai târziu s-a lăsat închis de bună voie în penitenciarul Folsom din California ca să se convingă cu ochii lui de condițiile în care trăiau criminalii condamnați pe viață. În martie 1977 a efectuat o călătorie în deșertul neospitalier New Foundland pentru a demonstra în felul acesta în sprijinul alegătorilor săi care protestau împotriva exterminării nemiloase a puilor de focă foarte apreciați pentru blănurile lor. Deși raportul pe care l-a prezentat ulterior a stârnit indignarea publică, această inițiativă a fost apreciată. O dovadă o constituie faptul că Organizația internațională pentru protecția animalelor International Wildlife Foundation l-a declarat pe senatorul Ryan Personalitatea anului.

Într-una din zile, Sam Houston, un reporter uscățiv de la Agenția de presă Associated Press a dat buzna în biroul lui Ryan, strigând încă din pragul ușii:

– Leo, mi-au ucis băiatul.

– Îmi închipui că glumești, Sam.

– Da de unde. Nu sunt copil. Am făcut câteva gafe în viața mea, sunt reporter de peste douăzeci de ani și nici un cadavru nu mă mai impresionează. De data asta însă, mi-au omorât copilul. Băiatul meu nu mai trăiește.

Se cunoșteau de mulți ani și Ryan știa că Sam Houston nu ar fi apelat la ajutorul lui dacă s-ar fi putut descurca singur. Căzu o clipă pe gânduri și apoi spuse:

– Sam, nu crezi că ar fi mai bine să apelezi mai întâi la poliție?

– Crezi că până acum am stat cu mâinile în sân? răspunse Sam Houston ironic. „Și ce-ți închipui că au făcut poliștii? M-au asigurat că au anchetat cazul și că până acum nu au descoperit nici o urmă“.

– Poate că în schimb tu ai dat de o pistă? îl întrebă senatorul Ryan.

– Cred că la mijloc se află reverendul Jim Jones.

– Jim Jones?

– Da. Tocmai el. Un excroc și un ucigaș.

– Ai probe, Sam?

– Pot să le adun.

– Ar fi bine să le pui la dispoziția poliției.

– Nu am încredere în poliști fiindcă umblă cu ocolșuri. Atunci când îi întreb ceva, îmi răspund că tocmai au declanșat acțiunea de urmărire, dar nu au voie să publice deocamdată nimic. Leo, am marea neșansă de a fi ziarist. Dar în primul rând sunt tatăl băiatului meu. A unui băiat care nu mai trăiește.

– Ce s-a întâmplat?

– Cu puțin timp înainte, Bob se purta ca un adevărat nebun. Totul a început de când a intrat în secta Templul poporului.

– Nu este singur. Jones are cel puțin două sau poate chiar trei mii de adepți.

– Da. Și toți sunt niște tâmpiți. Spre deosebire de ei însă, Bob și-a dat seama că secta este o mare excrocherie și i-a anunțat că renunță să mai fie membru al ei. Din clipa aceea a

dispărut și în aceeași seară a fost găsit cu capul spart în depozitul gării.

– Ce făcea în depozit? îl întrebă senatorul Ryan.

– Dumnezeu știe. Poate că l-au târât acolo după ce-l omorâseră deja.

– Să fie.

– Este cumva vorba de o sinucidere?

– Leo, nu îl cunoști pe Bob. Era un tânăr plin de energie.

– Uneori tinerii o iau razna. Este imposibil ca cineva să-și spargă capul singur.

– Să fi fost un accident?

– Ce fel de accident?

– Spui că a fost găsit într-un depozit?

– Tocmai asta mi se pare ciudat. Ce putea să caute Bob în mijlocul unor containere în depozit?

4

Jim Jones era un predicator îndrăgit. În timpul predicilor pe care le ținea, sălile erau pline până la refuz. Fiindcă el însuși nu era alb, Jones lua apărarea negrilor, iar la adunări vorbea pe înțelesul lor și milita pentru drepturile celor opriți. Oamenii îl iubeau și reprezentanții administrației municipale erau mulțumiți de el. Primarul orașului Indianapolis l-a numit chiar director al Comisiei pentru drepturile omului. Mai târziu, după ce agenții poliției și FBI au început să se intereseze de Jones, nu au descoperit nici o pată în viața lui de până atunci.

„Părea că se dedică trup și suflet cauzei luptei pentru drepturile celor opriți“, a declarat ulterior anchetatorul. „Acțiunile lui erau într-adevăr încununate de succes și se poate afirma că erau de-a dreptul satisfăcătoare. Toți știm foarte bine ce se întâmpla pe vremea aceea în cartierele locuite de negri. Iar el reușea prin câteva fraze să-i liniștească“.

Mai târziu, s-a produs o schimbare în modul lui de comportare fără ca el să-și fi dat seama. A apărut pe scena teatrului local plin până la refuz și a declarat cu o față de prooroc, cu ochii scânteietori și cu brațele ridicate spre cer:

– Azi noapte am avut un vis. Poate a fost un coșmar. Am visat că Pământul nostru a murit. O explozie nucleară uriașă a omorât întreaga omenire și a distrus orașele și natura. În clipa aceea m-a cuprins groaza. De fapt, mi s-a făcut frică

15

pentru mine și pentru toți ceilalți, dar mai ales pentru cei cărora le predic, iar ei mă ascultă. Aceștia au încredere în mine fiindcă sunt preotul lor.

Mania persecuției este o boală. Bolnavul suferă de coșmari, este stăpânit de o frică nejustificată și are tendința de a exagera tot ceea ce i s-a întâmplat neplăcut. Psihiatrii au conșimțit asupra faptului că primul imbold care a determinat modificarea comportamentului lui Jones l-ar fi constituit articolul apărut în ziarul *Esquire* în care autorii evocau posibilele consecințe ale unui război atomic, însemnând pe o hartă locurile în care civilizația umană ar fi putut supraviețui acestei tragedii. Articolul a apărut la scurt timp după ce Jim Jones a povestit despre visul lui. În ziarul *Esquire* au fost menționate zonele care ar scăpa de urmările acestei catastrofe. Dintre ele, Jones a reținut Belo Horizonte din Brazilia și o parte din California.

Și-a ales ca loc de reședință Belo Horizonte, un oraș care numără astăzi două milioane de locuitori, face parte din statul brazilian Minas Gerais și se află pe un platou muntos la o altitudine de circa o mie de metri. Jim Jones intenționa să se stabilească acolo împreună cu soția și fiul lor. Îngrozit și nerăbdător ca mireasa înainte de nuntă, rățacea pe străzi în căutare de lucru, dar nu a găsit nimic. În plus îl irita faptul că nu reușea să se înțeleagă cu nimeni.

„Avea o stare psihică foarte proastă”, a declarat un localnic de origine americană care a oferit găzduire familiei Jones. „Era speriat, de parcă cineva l-ar fi urmărit, încercând să-i ia viața. Locuiesc la marginea lui Belo Horizonte, aproape de aeroportul internațional. Tresărea la fiecare aterizare, iar eu nu știam cum să-l ajut. În cele din urmă l-am trimis împreună cu toată familia la tatăl meu care locuia la Rio. Jim îmi spunea că dă meditații ca profesor particular, dar curând Patrick mi-a telefonat că nu se poate împăca de loc cu el. De fiecare dată când deasupra casei zbura un avion sau de pe stradă se auzea un zgomot mai mare, se ascundea repede sub masă, tremura de frică și țipa că a început ultimul război de pe Pământ. Se temea de bombe atomice”.

Se temea pentru propria sa persoană și nu pentru soarta omenirii sau a globului pământesc. Își imaginase că are cancer și se purta ca atare. Când a căpătat o eczemă provocată de transpirația abundentă cauzată de clima neobișnuit de caldă și

umedă a orașului Rio de Janeiro, a început să repete cu disperare că în curând va muri.

Se purta ca un Don Quichote. A încercat să continue seria predicilor, dar nu a avut nici un succes în bisericile catolice din Brazilia. A încercat să organizeze acțiuni de binefacere pentru salvarea copiilor și a părinților lor care locuiau în case din chirpici cu acoperiș din tablă la periferia poate a celui mai frumos oraș din lume – Rio de Janeiro.

Brazilia este țara vrăjitorilor, magilor, ghicitoarelor și a vindecătorilor miraculoși. Oamenii cred în puterea lor, conform tradiției moștenite în familie. Excrocii vând obiecte de artă false, se îmbracă excentric și se comportă într-un mod foarte diferit. Tămăduitorii reușesc să-și convingă pacienții sau poate numai curioșii cu ajutorul unui ceremonial ieșit din comun. La fel ca și în Filipine, operează cu mâinile goale și scot din organismul bolnavilor organele atinse pe care le dau de mâncare pisicilor. Jim Jones nu a reușit să facă față unei asemenea concurențe astfel încât a renunțat la toate planurile pe care și le făurise în Brazilia, țara chemată a supraviețui apocalipsei atomice. În 1963 s-a mutat împreună cu întreaga familie în statul vecin Guyana.

Nu este foarte clar ce aștepta de la această călătorie. După ce și-a închiriat o cămăruță nu departe de portul din capitala Georgetown, a început să caute de lucru. În port nu putea să muncească fiindcă după un ceas sau două ar fi căzut din cauza extenuării provocată de clima caldă și incredibil de umedă. În schimb, în Brazilia a învățat șarlatania și arta tămăduirii prin farmece. Să fi fost în realitate atât de naiv încât să creadă că în această țară trăiau atât de mulți săraci care să-l plătească pentru că i-a vindecat prin atingerea mâinii sau prin simularea unei operații într-o odaie care nu avea decât un lavoar din tablă?

Nimeni nu a aflat cât timp a cutreierat țara care ar fi putut fi un adevărat paradis dacă nu ar fi fost atât de înapoiată. Guyana este o țară mică, dar deosebit de frumoasă. Are mare și prin urmare căi de comunicație cu întreaga lume și posedă bogății minerale considerabile care sunt ascunse în jungla tropicală ca într-un seif. Râurile sunt pline de pești, dar și de crocodili, iar din pădurile veșnic verzi se înalță spre cer 33 de vulcani dintre care patru sunt activi. Cel mai înalt și mai cunoscut se numește Tajumulco și are 4211 m. Lui Jim Jones i-a plăcut Guyana. Nu avea nici o lețcaie, familia rămăsese

fără nici un mijloc de subzistență, dar el continua să urzească planuri de schimbare a acestei părți a pământului în rai.

Soția lui, Marceline era însă de altă părere în legătură cu viitorul lor. A refuzat să mai cutreiere lumea și voia să se stabilească în sfârșit într-un loc în care să aibă cel puțin o locuință cu baie. De aceea, l-a anunțat pe soțul său că insistă să se întoarcă în America. Jim Jones a ascultat-o fără să protesteze câtuși de puțin.

Mulți dintre cei care s-au ocupat de acest caz s-au întrebat cine a finanțat peregrinările familiei Jones prin Brazilia și Guyana timp de doi ani, de unde au avut bani să-și cumpere bilete de avion și de vapor și din ce au plătit hotelurile și pensiunile în care au locuit. Banii îi primea de la discipolii săi din America. Secta *Templul poporului* pe care a înființat-o, continua să existe, iar membrii ei nu erau oameni săraci, ci dimpotrivă cedau o parte din veniturile lor reprezentanților lui Jones care îi trimiteau banii. La sfârșitul lui 1963 mântuitorul a început însă să primească la Georgetown scrisori în care era rugat să îl ajute. Din cauza absenței lui îndelungate, secta se afla în decădere, unii membrii începeau să dea dovadă de semne de nemulțumire, iar alții chiar au părăsit-o. Era un tipăt disperat după ajutor ceea ce l-a determinat pe Jones să se întoarcă în Statele Unite.

5

Mântuitorul a apărut în fața credincioșilor săi atât de schimbat încât aproape era de nerecunoscut. La început a încercat să se disimuleze, dar cu timpul nu a mai reușit. Nu mai era același om prietenos, răbdător și plin de înțelegere față de grijile discipolilor săi, ci devenise arrogant și categoric, cerând ca toate ordinele lui să fie îndeplinite imediat. Vorbea tot mai des despre propria sa persoană și tot mai puțin despre încercările lui de a-i ajuta pe cei săraci și suferinzi. Cere în mod insistent ca membrii sectei să-l laude, să-și exprime prin cuvinte respectul și să îngenuncheze cu umilință în fața lui. După terminarea ritualului, repeta de fiecare dată: „Și acum risipiți-vă în lume și lăudați-l pe Jim Jones”.
– Te iubim, Părinte! strigau credincioșii.

A impus o supunere absolută, o disciplină de fier și nu admitea nimănui nici cea mai mică oscilație. Repeta până la saturație că va asigura oitelor sale o viață tihnită și dreptate,

promițându-le că dacă îl vor asculta le va conduce în rai. Dar în același timp le atrăgea atenția că o sectă ca *Templul poporului* nu era de loc o joacă astfel încât fiecare membru al ei era obligat să contribuie la finanțarea ei.

Nu se știe dacă pe vremea aceea se gândea deja să transforme în rai jungla din Guyana. Probabil încă nu ajunsese atât de departe cu gândul, cu toate că avea planuri mărețe. Deocamdată s-a mutat împreună cu discipolii săi în ținutul romantic Redwood Valley nu departe de Oakley, deoarece regiunea se afla pe lista locurilor care urmau să supraviețuiască apocalipsului atomic, iar locuitorii ei să trăiască în liniște și pace.

Nu toți l-au urmat, unii preferând să rămână în Indianapolis. Dar cel puțin o sută dintre cei mai credincioși discipoli au plecat împreună cu mântuitorul lor. Și-au părăsit casele, rudele și prietenii, au renunțat la toată averea și au plecat ca niște nebuni după Părintele lor. Acesta, la rândul său, încerca să-i păstreze și totodată să câștige noi adepți. Apoi organiza adevărate mascarade prin care încerca să-i convingă că este reprezentantul ales al Domnului pe pământ, că are puteri supranaturale și poate chiar să facă minuni.

– Ne-am adunat în sala de sport care era foarte spațioasă, a declarat mai târziu o membră foarte în vârstă a sectei *Templul poporului*. „Mai întâi a ținut predica, repetând ceea ce auzisem deja de nenumărate ori. Apoi brusc s-a oprit. S-a uitat prin sală, de parcă ar fi căutat pe cineva, și-a ridicat privirea în sus și deodată a exclamat: „Este cineva aici bolnav de cancer?” S-a așternut o tăcere îndelungată după care o bătrână s-a ridicat în picioare. I-a făcut un semn cu capul, invitând-o să se apropie de un altar improvizat din măsuțe de cafea. Apoi i-a spus să se întindă pe spate, i-a descoperit abdomenul și a început să-l pipăie cu toate cele zece degete, după care a scos ceva mare și negru care era tocmai acea tumoră malignă periculoasă. A înfășurat-o într-o batistă și a băgat-o în buzunar.

– Apoi femeia a plecat? a întrebat anchetatorul.

– O clipă a mai stat întinsă. Probabil că nu era încă sigură dacă se poate scula, dar el a luat-o de amândouă mâinile și a anunțat întreaga asistență că s-a făcut bine.

– Și toți au crezut că a operat-o cu mâinile goale?

– Aveam o încredere deplină în el. Chiar dacă la puțin timp după aceea a înviat din morți.

Altă dată a comis un atentat asupra propriei sale persoane și a devenit nemuritor. A ieșit în fața casei unde se adunaseră credincioșii și a început să predice. Deodată s-a auzit o împușcătură de pistol și reverendul Jones s-a prăbușit la pământ. Pe cămașa lui a apărut o pată roșie și după câteva minute trupul neînsuflețit era înconjurat de o baltă de sânge. Au vrut să cheme o salvare care să-l ducă la spital.

Dar Jones și-a revenit, s-a lăsat condus în casa lui, după care a ieșit din nou, îmbrăcat într-o cămașă curată și zâmbind radios.

– Glonte ucigașului nu mă poate răpune. M-am însănătoșit singur. Sunt invulnerabil, a declarat el mulțimii.

Din nou au dat crezare afirmațiilor lui incredibile, nelogice și absurde fără ca nimănui să-i treacă prin minte că sub cămașă avea o pungă cu bulion diluat care formase pata roșie. Puteau fi discipolii lui Jones niște oameni normali? Unii erau deceționați de viață, alții erau niște singuratici nefericiți, negri care își pierduseră orice speranță de viață, narcomani, dezmoșteniți ai soartei și în general toți erau ignoranți.

După ce numărul discipolilor a crescut, secta s-a mutat în Filmore la periferia orașului San Francisco unde reverendul Jones și-a cumpărat o casă în care a amenajat un sanctuar, o bucătărie pentru săraci, o bibliotecă și o infirmerie. Apoi a deschis o filială a comunității sale religioase la Los Angeles. Condițiile primirii în sectă erau dubioase și foarte severe. Cel care dorea să devină membru, era obligat să semneze o depozitie făcută sub jurământ prin care renunța la toate bunurile sale în avantajul sectei, donându-le reverendului Jim Jones.

În timpul anchetei de mai târziu, Holsinger, avocatul lui Ryan a reușit să strângă câteva din aceste documente semnate: *mă oblig să transfer periodic un sfert din veniturile mele în contul Templului poporului. Sunt de acord ca asigurarea mea pe viață să fie cedată lui Jim Jones. Solicit ca în viitor pensia să fie plătită direct comunității. Oamenii care trucidă o viață întreagă ca să aibă din ce trăi la bătrânețe își transferau economiile în contul lui Jones, șomerii renunțau de bună voie la ajutorul de șomaj, iar alții donau bunurile imobiliare și profiturile la casieria „comunității”.* Mulți dintre aceștia semnau coli albe de hârtie pe care apoi reverendul Jones scria următorul text: *Recunosc că am luat parte la comiterea unei crime.* Atunci când cineva voia să părăsească secta, era amenințat că declarația lui va fi trimisă la poliție.

Înfrișarea indivizilor labili psihic este o armă mârșavă, iar Jones știa să o mânuiască cu mare măiestrie. În spațiile ușilor închise ale sanctuarului său și apărat de oameni înarmați, el își teroriza supușii. Negrii erau amenințați cu *Ku-klux-klan-ul*, alții cu evocarea iminentei izbucniri a celui de-al treilea război mondial cu caracter eminamente atomic căruia urmau să-i supraviețuiască numai membrii sectei lui. Cei care puneau la îndoială promisiunile Reverendului, erau pedepsiți fără milă.

Viața lipsită de orice intimitate era la ordinea zilei: gardienii îi controlau pe credincioși la intrarea în templu, iar în timpul nopții aveau loc ritualuri îngrozitoare. Ele începeau cu stâlcirea în bătai a victimelor și se încheiau cu un dans al femeilor bătrâne care trebuiau să danseze în pielea goală în ritmul muzicii până leșinau. De asemenea, în fiecare zi aveau loc spovedanii publice. Oamenii îndobitociți și lipsiți de apărare recunoșteau în fața adunării că au comis orgii sexuale de care erau complet străini, erau umiliți în mod public și scuipați în timp ce ei declarau că sunt „niște porci blestemați”. Dacă teroarea fizică constituie o crimă împotriva umanității, cea psihică este o crimă și mai gravă fiindcă atentează la demnitatea umană.

Aparent reverendul Jones era un american care își construise o carieră frumoasă. Cu zâmbetul lui fotogenic, cu aparițiile și declarațiile lui grandilocvente, el a reușit să urce scara ierarhiei sociale, să intre în politică și să câștige bani. Și-a creat un cerc mare de persoane influente și chiar a reușit să le ajute pe unele dintre ele.

În 1976, când a făcut campanie preelectorală la San Francisco în sprijinul soțului său, Rosalynn Carter, soția viitorului președinte al Statelor Unite, a prezentat avantajele și promisiunile lui în fața unei săli pe jumătate goale. Cineva a propus organizatorilor să ceară sprijinul reverendului Jones. Aceștia au consimțit și a doua zi sala era arhiplină. Șeful sectei care număra pe vremea aceea peste o mie de membri, ordonase discipolilor săi să participe obligatoriu la ședința unde urma să vorbească doamna Carter. A luat cuvântul și reverendul Jones a avut un succes imens astfel încât a doua zi s-a primit la biroul campaniei preelectorale numeroase scrisori în

care era elogiul discursului lui. Nimeni nu bănuia însă că Jones îi obligase pe membrii sectei lui să compună toată noaptea scrisori de preamărire a mântuitorului lor care a debutat astfel în politică.

Entuziasmată de sprijinul eficient pe care îl primise, Rosalynn Carter l-a invitat pe Jones la un dejun la hotelul Stanford Cour. Reverendul a folosit acest prilej pentru a chema fotografi și reporteri care i-au făcut reclamă. Mai târziu a început să se mândrească cu scrisoarea de mulțumire pe care i-o adresase prima doamnă de la Casa Albă și care începea astfel: „*Dragul meu, Jim.*” Era o șansă pentru a face carieră politică și reverendul Jones a folosit-o din plin. El și-a oferit sprijinul candidatului la funcția de vicepreședinte, Walter Mondale, și i-a organizat campania electorală. Apoi l-a ajutat pe viitorul primar al orașului San Francisco, Georg Moscones și bineînțeles nu a făcut acest serviciu de pomană. Jones a fost numit șeful sectorului administrativ al locuințelor, ceea ce constituia o funcție importantă și foarte bănoasă pe care a știut să o speculeze. În scurt timp, Reverendul a ajuns proprietarul a trei Cadillac-uri cu aer condiționat. Se afla la apogeul popularității sale și știa cum să-și facă reclamă. A dat mită ziariștilor ca să scrie despre el, a publicat declarații privind libertatea presei, a intrat în rândul combatanților traficului de droguri, a donat sume importante de bani poliției din San Francisco, contribuind astfel chipurile, la reducerea criminalității din oraș.

A dat dovadă de o ipocrizie crasă fiindcă după cum vom vedea mai târziu relația lui cu drogurile era una cu totul diferită. Senatorul Ryan a reușit parțial să dezvăluie adevărul lui chip, investigațiile sale fiind duse la capăt de avocatul Joe Holsinger. Deocamdată, însă, Ryan se afla doar la începutul unui drum lung când strângea informații despre culisele sectei și nu reușea încă să se minuneze.

Jim Jones care cutreierase aproape doi ani America de Sud a început să poarte tratative cu guvernul Guyanei pentru a realiza un plan ieșit din comun: intenționa să cumpere un teren în junglă și să înființeze aici o colonie model unde să-și găsească adăpost câteva sute de americani, cu deosebire negri. Acest proiect îndrăzneț nu a întâmpinat o rezistență prea mare mai ales datorită faptului că reverendul Jones avea recomandarea multor politicieni influenți și a unor personalități

de seamă. Guvernul a fost de acord și secta *Templul poporului* a cumpărat o bucată de pământ din jungla nepopulată în schimbul a 600 000 de dolari. Cercul pentru această sumă a fost semnat de un anume Philip Blakey, colaborator al Agenției Centrale de Investigație (CIA) care a contribuit în mare măsură la recrutarea mercenarilor luptători în Angola. Abia mult mai târziu s-a descoperit de unde a procurat atâția bani acest filantrop necunoscut pentru a-i investi într-o afacere dubioasă.

Joe Holsinger nu a fost singurul care a încercat să pătrundă dincolo de poarta închisă a templului sectei. Primul care s-a strecurat printre membrii ei și a stat de vorbă cu unii dintre aceștia a fost un reporter de la cotidianul *San Francisco Chronicle*. Imediat a scris un reportaj despre lucrurile incredibile aflate și l-a prezentat șefului. Acesta a refuzat însă să-l publice fiindcă în particular era prieten cu Jones și se temea de influența lui.

Reporterul a oferit atunci articolul ziarului rival *New West*. Citindu-l, redactorul-șef a înțeles imediat că este vorba de o adevărată bombă. A mai trimis câțiva colaboratori pe teren ca să continue investigațiile și unii dintre ei au reușit chiar să înregistreze mai multe convorbiri cu membrii sectei și să-i fotografieze. Publicarea reportajului a stârnit o adevărată senzație. Din paginile revistei *New West*, al cărei tiraj s-a epuizat în câteva ceasuri, cititorii au aflat despre chinurile satanice la care erau supuși membrii sectei *Templul poporului*, despre modul în care aceștia erau terorizați, șantajați și obligați să participe la orgii sexuale. Principalul inculpat și autor al acestor fărâdelegi era reverendul Jim Jones.

Poliția a început să se ocupe de anchetarea cazului destul de târziu, când teroristul se ascunsese deja undeva departe în jungla din Guyana. De aici el a trimis serviciului administrativ din San Francisco demisia, invocând motivul că nu își mai poate exercita funcția din cauza suprasolicitării.

Pe biroul senatorului Ryan a ajuns și o altă afacere a Reverendului scoasă la lumină de ziariști și comentată de juriști. Soților Stoen, foști membri ai sectei li se născuse în 1972 un băiat, John Victor. Reverendul Jones a luat copilul și împotriva voinței părinților l-a dus înapoi în junglă. Părinții au cerut băiatul și Reverendul a trimis avocatului lor, Mark Laneo, un foarte cunoscut jurist și scriitor care se angajase în

anchetarea cazului atentatului asupra președintelui Kennedy, precum și colegului lui Charles Garry, următoarea scrisoare: Depoziție făcută sub jurământ. *Subsemnatul, John Victor Stoen, declară că l-am rugat pe mult iubitul și admirat de mine reverend Jones să întrețină relații sexuale cu soția mea deoarece am constatat că sunt impotent. Doream să avem un copil și l-am rugat pe reverendul Jones să ne ajute, fiind convingși că acest om care este cel mai cinstit și mai curajos om din lume se va îndura de noi. Copilul s-a născut pe 25 ianuarie 1972.*

Declarația a fost semnată și de Marceline Johnes în calitate de martoră.

Dosarul a ajuns în fața instanței unde soții Stoen au declarat categoric că sunt adevărații părinți ai copilului, că au semnat depoziția prin constrângere și insistă să îl recupereze. Bineînțeles că inculpatul Jones nu s-a prezentat. De aceea, reprezentanții consulatului american din capitala Guyanei, Georgetown, au plecat să-l caute în junglă. Spre marea lor uimire, ei au descoperit aici un adevărat orașel care purta numele întemeietorului și guvernatorului lui absolut și le-a fost dat să audă răspunsul paradoxal al acestui nebun sau glumeț cinic:

– Uitați-vă la dinții mei și la dinții acestui băiat. Este foarte clar că e copilul meu. Nimeni altcineva nu poate fi tatăl lui.

Oare să fi vorbit serios reverendul Jones? După cum a scos la iveală ulterior ancheta senatorului Ryan și a avocatului lui Holsinger, nimic nu era imposibil în orașelul Jones-town din jungla guyaneză. Pe masa senatorului din micul său birou aflat în cartierul San Mateo din San Francisco au început să se adune depoziții, mărturii și acuzații.

Holsinger mai avea încă o urmă caldă, dar îi lipseau deocamdată mijloacele necesare pentru a da de-o parte vâlul care acoperea marele secret. În acest joc erau implicate interesele majore ale unei organizații de stat pentru care păstrarea secretului reprezenta o condiție intrinsecă. Holsinger s-a lămurit că această urmă conducea la Agenția Centrală de Informații. Dar pe drept cuvânt se năștea întrebarea ce putea să aibă comun această centrală uriașă de spionaj cu un excroc care fugise împreună cu niște discipoli imbecilizați în jungla din Guyana?

În 1972 când în Statele Unite ale Americii a izbucnit scandalul Watergate și președintele Richard Nixon a fost nevoit să demisioneze a ieșit la iveală că guvernul, consilierii Casei Albe, ministrii și mulți alți funcționari superiori și instituții guvernamentale au folosit tertipuri murdare. La lumina zilei au apărut și practicile ilegale ale FBI, precum și operațiile secrete ale Agenției Centrale de Informații. În 1975 la presiunea opiniei publice a fost instituită o comisie de anchetă a senatului condusă de vicepreședintele Nelson Rockefeller care trebuia să examineze acuzațiile de practică ilegală aduse CIA. Chiar dacă din cele cinci mii de pagini ale protocolului au fost publicate numai cinci sute, iar multe lucruri au rămas învăluite de tăcere în virtutea unor „interese superioare”, s-a aflat totuși că CIA a colaborat la cercetările criminale în domeniul influenței psihicului omenesc prin înfrângerea voinței și transformarea ființei umane într-o creatură docilă. La început programul s-a numit Blue Bird, după care și-a schimbat numele în NK-Ultra.

În primul an, în cadrul temei de cercetare NK-Ultra, CIA a efectuat 429 de experimente pe oameni sănătoși și bolnavi mintal, precum și 220 pe elevi de la școli medii și studenți de la institute de învățământ superior. Membrii Comisiei Rockefeller au descoperit în timpul anchetei un document prin care CIA dădea dispoziție la 2 ianuarie 1952 centrului de cercetări să pregătească un drog care să poată fi administrat în mod discret fără ca persoana respectivă să-și dea seama. Acest drog trebuia să provoace nu numai pierderea memoriei, dar și o stare de docilitate mentală. În felul acesta au început experimentele pe scară largă de administrare a drogului periculos LSD-25 – acid lisergodietilamidic și a derivaților acestuia. Șef al sectorului de cercetare a devenit cunoscutul expert în boala războiului psihochimic Sidney Gottlieb din Bronx, doctor în științe ale naturii și în chimie.

Agentii CIA erau obișnuiți să nu lase nimic la voia întâmplării. Programul de cercetare elaborat avea 13 puncte și fiecare se ocupa de aceeași problemă: modul de inoculare a celui mai periculos drog unei anumite persoane fără ca aceasta să observe. În program a fost cooptat și un alt specialist, medicul John Lumholland din New York. Acesta a scris un manual în care erau descrise metodele cele mai cunoscute de

administrare discretă și secretă a drogurilor. Dintre acestea făceau parte nu numai LSD, dar și LAE, un derivat al acidului lisergodietilamidic care a provocat persoanelor supuse experimentului o stare asemănătoare schizofreniei, adică dublarea personalității.

Proiectul NK-Ultra a fost finanțat de la bugetul de stat cu suma de 300 000 de dolari anual. Acest proiect oficial și în același timp secret a fost aprobat de directorul adjunct de atunci Richard Helms, precum și de directorul Allan Dulles. Conform programului elaborat de doctorul Gottlieb, scopul experimentelor îl constituia stabilirea împrejurărilor și a consecințelor care apăreau în cazul tulburărilor de memorie, respectiv constrângerea persoanei urmărite de a avea o comportare anormală și în felul acesta compromiterea ei în societate, modificarea deprinderilor ei sexuale și a comportării ei stereotipe, eliminarea din memorie a unor anumite informații, folosirea metodei sugestiei și crearea sentimentului de dependență.

Dr. Harold A. Abrams a lucrat la spitalul Mount Sinai din New York și a fost cooptat în această acțiune în calitate de colaborator extern. Secția, al cărui șef era, primea subvenții mari de la statul major al marinei de război astfel încât nu îi lipseau nici mijloacele financiare, nici sprijinul superiorilor. Avea acces liber în închisori de unde își alegea persoanele pe care efectua experimente. Este interesant de semnalat că l-au interesat cu precădere negrii, mai ales cei care consumau droguri. În orașelul reverendului Jones din mijlocul junglei aproape 80%, din locuitori erau negrii, iar din aceștia mulți erau dependenți de droguri.

Încă de la sfârșitul anului, prin urmare cu mult timp înainte ca opinia publică să afle despre aceste experimente, doctorul Gottlieb a început să practice o activitate ilegală și anume să încerce LSD pe pacienți fără știința lor. În colaborare cu doctorul Harris Isbell, directorul Centrului de Cercetări a Toxicomaniei de pe lângă Public Health Hospital, el a aplicat tratamente cu LSD-25 injectabil atât deținuților întemnițați, cât și pacienților civili.

Abia în 1976 au ieșit la iveală împrejurările morții dubioase a doctorului Olson care s-a sinucis în noiembrie 1953. Dezvăluirea cauzelor morții lui a devenit un avertisment la adresa practicii CIA și a armatei americane care lua parte la aceste experimente. Astfel de pildă, în noiembrie 1953 la

Ford Detrick din statul Maryland, a avut loc un seminar al specialiștilor în domeniul războiului chimic și biochimic al armatei de uscat. La seminar au participat dr. Sidney Gottlieb, un anume Hughs de la CIA și colegul lui dr. Robert V. Lashbrook.

Gottlieb a vrut să folosească această adunare ca pretext pentru un experiment riscant care fusese aprobat mai înainte de șeful proiectului, colonelul Sheffield Edwards. În ziua de 19 noiembrie, cei trei prieteni, șeful grupei sublocotenentul Vincent Ruette, dr. John Schwab și dr. Frank Olson au mai rămas să stea de vorbă la popotă după masa de seară. Dr. Gottlieb a adus o sticlă de lichior dulce franțuzesc Cointreau și a umplut paharele. Nimeni din cei prezenți nu bănuia că băutura cu aromă de portocale conținea o doză apreciabilă de LSD-25. După ce au băut, au început să glumească, dar după o oră, au simțit o foarte mare oboseală. S-au dus la culcare mai devreme, dar nu au reușit să adoarmă și toată noaptea au fost agitați și cuprinși de o frică obsesivă. Olson nu a reușit să închidă un ochi toată noaptea. A doua zi dimineată toți trei erau cu moralul distrus și nu au mai putut participa la seminar, fiind nevoiți să se întoarcă acasă.

După trei zile Olson s-a prezentat în fața superiorului său Ruette și i-a declarat că nu se mai simte în stare să lucreze fiindcă nu se poate concentra. Ruette i-a recomandat subalternului său un psihiatru, respectiv l-a sunat pe doctorul Gottlieb de la New York și i-a relatat despre acest caz. Doctorul Gottlieb l-a sfătuit să se ducă la consultație la doctorul Abrams. Deoarece Olson nu se afla într-o stare psihică bună și nu putea să călătorească, a plecat însoțit de doctorul Lashbrook. Cei doi s-au cazat la hotelul Statler din New York, iar seara s-au dus la music-holl-ul Eu și Julia. Lashbrook credea că după spectacol doctorul Olson își va schimba dispoziția. Bolnavul nu s-a simțit bine nici în timpul spectacolului; nu se putea concentra de loc și la un moment dat s-a ridicat în picioare, spunându-i însoțitorului său că trebuie să iasă afară fiindcă acolo îl așteaptă cineva. Mai târziu, Lashbrook și-a reproșat că a rămas în sală, deoarece doctorul Olson nu s-a mai întors la hotel. A apărut abia a doua zi dimineată cu o față speriată și i-a povestit foarte agitat că toată noaptea s-a plimbat pe străzile de pe Broadway și a avut niște halucinații îngrozitoare fiindcă toate mașinile care treceau pe lângă el i s-au părut niște monștrii.

Lashbrook l-a culcat pe Olson în pat, după care s-a întins lângă el. În timp ce moțăia, l-a trezit o împușcătură și un zgomot de geam spart. A sărit imediat în picioare și a constatat că doctorul Frank Olson s-a aruncat prin fereastra închisă de la etajul nouă și bineînțeles a murit.

8

Reverendul Jones a fost un dictator periculos care nu-și răsfăța de loc supușii. Dimpotrivă, îi ținea din scurt și îi pedepsea pe toți cei care nu-l ascultau. În jungla din Guyana tropicală s-a înconjurat de un grup de asasini, bine plătiți și recompensați cu numeroase privilegii, care îi erau devotați pe viață și pe moarte. Nici unul dintre ei nu muncea, ci îi supra-veghea pe cei care lucrau: în schimb primeau carne și droguri și aveau dreptul să-și aleagă după bunul plac iubite pentru o noapte din rândul membrilor sectei. Restul sectanților trăiau ca pe galere. Într-o căldură ucigătoare, cu un grad de umiditate de 80%, ei defrișau pădurea tropicală, cultivau câmpii și grădini de legume, creșteau găini și vite. Locuiau în cocioabe din bârne vechi acoperite cu tablă ondulată. La fel arătau școala, atelierile și infirmeria.

Juristconsultul senatorului Ryan a primit unul dintre primele protocoale privind viața și suferințele locuitorilor orașelului Jonestown.

„Ne sculam în fiecare zi dis-de-diminează. Începeam să lucrăm de la ora 5.30 și terminam la 18.30. Pauza de prânz dura o oră. Tot timpul ne era foame fiindcă în fiecare zi mâncaam un pumn de orez și ceva legume. Carne nu primeam de loc, chiar dacă eram crescători de vite. Jim Jones vindea carnea ca să câștige bani“.

Mărturisirile membrilor sectei care reușiseră să fugă și să iasă din jungla tropicală dovedeau că Jones era nebun și în același timp criminal. Își teroriza oamenii, iar cei care nu munceau destul de repede, erau condamnați să lucreze în schimburi speciale sau erau pedepsiți în așa fel încât exemplul lor să-i înspăimânte pe ceilalți. Sâmbătă seara erau culcați pe o bancă așezată în fața cocioabei și în prezența tuturor erau snopiți în băți până își pierdeau cunoștința.

Înțelegând că au ajuns în infernul junglei tropicale și nu în paradisul mult visat, mulți au încercat să scape. Ca un individ prevăzător ce era, Jim Jones obișnuia însă să le ia imediat de

la venire pașaportul. Regimul de viață al sectanților amintea în multe privințe lagărele de concentrare naziste. Spre deosebire de acestea însă, în locul gardului din sârmă ghimpată încărcat cu electricitate, Jonestown era înconjurat de jungla tropicală în care mișunau animalele sălbatice și practic nu putea fi traversată de picior de om. Câțiva disperați au încercat să fugă, dar nu au reușit să iasă la lumina zilei.

Paznicii înarmați aveau ochi peste tot, iar pe deasupra frații și surorile se trădau unii pe alții. Jones reușise să instaleze în colonie un climat de groază, lipsă de încredere și ură. Oamenii se pârau, erau suspicioși unii față de alții și se spionau. Copiii își reclamau părinții, soții își pârau soțiile. Era suficient ca cineva să fi îndrăznit să se exprime într-un mod nedestul de politicos sau irevențios despre Părintele Jones ca imediat să fie închis în aceeași seară împreună cu alți indivizi neascultători într-o baracă. Aici toți primeau o bucată de hârtie și un creion și erau obligați să scrie o declarație. Aceasta trebuie să conțină cât mai multe detalii, să fie servilă, umilă, lugușitoare și total neconformă realității. În felul acesta avea loc un proces de subminare a conștiinței proprii valori și a personalității în general. Documentele conținând mărturisirea unor fapte care nu fuseseră de fapt comise niciodată erau păstrate cu grijă de reverendul Jones care le scotea oricând dintr-un geamantan de aluminiu și îi amenința pe cei care nu-l ascultau.

„Se numește Jerry Miles și are 25 de ani“ i-a comunicat juristconsultul Holsinger senatorului Ryan. „Paznicii l-au scos în timpul nopții din cocioaba unde dormea pe un pat de scânduri și l-au dus la o groapă cu apă și noroi de la marginea coloniei. L-au lovit cu piciorul și Jerry a căzut în apă. După ce a reușit cu chiu și vai să-și scoată capul, a mai primit o lovitură. A început să se scufunde și de fiecare dată când mai reușea să iasă puțin la suprafață, era lovit în cap. Apa s-a înroșit. Tânărul chinuit a început să iasă tot mai rar la suprafață. După ce în cele din urmă a reușit să se prindă cu degetele de malul nisipos, a apărut un paznic înarmat care l-a călcat pe mâini cu cizmele sale grele. Urletele nearticulate ale omului care se îneca se auzeau în toată colonia, păsările țipau în timp ce oamenii stăteau liniștiți în barăcile lor și nu făceau nimic ca să-l salveze pe bietul om sau în cel mai bun caz unii se rugau.

Fiecare locuitor din Jonestown știa foarte bine ce îl așteaptă pe om în Gaură“.

– L-au omorât?

– Nu. După ce și-a pierdut cunoștința, l-au scos afară și l-au lăsat să zacă acolo întins. După câteva ore și-a revenit și s-a târât în patru labe până la coliba sa. Din noaptea aceea a început să umble ca o umbră.

– Era negru?

– Da, ca de altfel marea majoritate.

– Prin ce se făcuse vinovat?

– Îl vorbise de rău pe Părintele Jones.

În presă apăreau aproape regulat comunicate și reportaje despre colonia miraculoasă din mijlocul junglei tropicale: ziariștii ridicau în slăvi sistemul economic din Jonestown și scriau despre raiul tropical de parcă ar fi coborât cerul pe pământ. Toate erau însă articole plătite și scrise la comandă, iar reverendul Jones și adepții lui jucau în fața reporterilor o operetă veselă, o scenetă cu cântece și dansuri pentru ca aceștia să se întoarcă acasă cu impresia că au vizitat o țară a abundenței. Jones primea daruri și donații bănești care reprezentau sume de loc neglijabile.

Încercând să afle ce fel de om era, experții au ajuns mai târziu la concluzia unanimă că Jim Jones a fost un om bolnav care suferea de mania persecuției, avea înclinații agresive și sadice și era chinuit de o eczemă care probabil îi provoca dureri îngrozitoare în condițiile unei călduri tropicale când fiecare om transpiră de dimineată până noaptea târziu. De asemenea, Jones trebuie să fi fost un maniac sexual, afirmație confirmată de numeroase mărturii. Suferea de o frică incurabilă și încerca să și-o reprime băgând frica în alții. Folosea o mulțime de medicamente și desigur nu evita consumul de droguri. De fapt, acestea din urmă au jucat un rol foarte important în viața celor care trăiau în Jonestown.

Pedepsele corporale erau la ordinea zilei. Oameni nevoințați erau închiși în cuști de animale unde stăteau zile întregi, goi, expuși razelor ucigătoare ale soarelui tropical. Bolnavi de insolație, febră și ajunși în pragul nebuniei, aceștia promiteau că se vor cuminți și vor rămâne devotați Părintelui lor până la moarte. După ce se întorceau în barăci ajungeau să umble ca niște stafii. Jones nu îi cruța nici pe copii și inventase pentru ei o sperietoare care stătea la pândă în mijlocul junglei, urmărindu-i pe cei neascultători. Cel ce se făcea vinovat de ceva

era legat de un copac și trebuia să petreacă cel puțin o noapte în junglă.

Sistemul teroarei psihice era desăvârșit. În jurul orașului erau montate megafoane care difuzau zi și noapte ordine, interdicții și amenințări. În felul acesta locuitorii din Jonestown aveau impresia că niciodată nu sunt singuri fiindcă Părintele era atotștiutor și atotvăzător.

În vârful sistemului de teroare stăteau așa-numiții Cavaleri albi. De fapt era vorba despre un simbol, despre o parolă sau mai precis despre ordinul de începere a antrenamentului pentru a pregăti moartea colectivă. La un moment dat la postul de radio local erau difuzate ordinele Reverendului. Locuitorii ieșeau în fugă din barăcile lor și se adunau în piața din centrul orașelului. Apoi la miezul nopții sau spre dimineată pășeau adormiți spre moartea benevolă. Cavalerii albi, apărătorii lor închipuiți care de fapt erau reprezentați în tabără de gardienii înarmați, trebuiau să-i ajute să pășească dincolo de pragul morții ca să intre pe tărâmul fericirii veșnice. Fiecare credincios primea un pahar din hârtie și la ordinul reverendului Jones toți trebuiau să soarbă în același timp conținutul lui. Nimeni nu știa dacă în pahar se afla o otravă adevărată sau o limonadă din papaia sau mango. De data aceasta însă ceva nu era în regulă, deoarece fața reverendului Jones era luminată de un surâs diabolic, iar în ochi îl strălucea o lumină ciudată.

– Astăzi am făcut o repetiție, spuse el cu o voce groasă „dar va sosi clipa când va trebui să dovediți că știți să ascultați“.

Pe bună dreptate se naște întrebarea cum a fost posibil ca un om bolnav psihic să fi avut atâta putere? Cum a fost posibil ca mii de oameni să dea ascultare unor ordine fără să-și fi dat seama de monstruoșitatea lor? Astăzi, după ce au fost publicate documentele juristconsultului senatorului Ryan știm că pe lângă hipnoza în masă au avut-o în acest joc și teroarea psihică într-o mare importanță și drogurile.

Jones a fost un om de o inventivitate diabolică în descoperirea unor metode noi de a-i subjuga, umili și conduce pe supușii săi. Una dintre ele a fost presiunea psihologică în domeniul sexual. În timp ce el organiza adevărate orgii în dormitorul său luxos mobilat, în tabără funcționa o comisie care permitea sau interzicea soților să întrețină contacte sexuale. Deoarece toți locuiau în barăci comune care erau păzite afară

de oameni bine înarmați nu exista nici un loc ferit în care doi oameni să poată fi singuri. Cine voia să facă dragoste cu soția lui trebuia să prezinte o cerere scrisă. Aceasta era apoi discutată de o comisie care o aproba sau o respingea, dar mai întâi soții care așteptau ca pe ghimpi erau întrebați asupra modului cum vor să facă dragoste. Răspunsurile trebuiau să fie cât se poate de amănunțite. Nu primeau imediat aprobare, ci trebuiau să aștepte uneori chiar și două luni.

Nu toți suportau această amânare. Uneori tinerii căsătoriți erau surprinși făcând dragoste undeva la marginea junglei. Imediat erau prinși și judecați în piața din mijlocul orașelului. Aici trebuiau să povestească amănunțit în fața Reverendului infailibil ce i-a determinat să comită această „faptă penală”, iar gardienii care îi surprinseseră în flagrant delict mai adăugau, după bunul lor plac, și alte detalii picante. Apoi reverendul Jones pronunța sentința: cei doi vinovați erau obligați să repete actul sexual pe loc în fața celor adunați în piață. Erau imediat dezbrăcați în pielea goală și Jones încerca să-i excite, lovindu-i cu un bici.

După ce juristconsultul Holsinger a discutat acest caz împreună cu psihologii, el a primit un răspuns interesant. Jones trebuie să fi avut cunoștințe teoretice în domeniul psihologiei practice sau intuiise în mod subconștient existența unor metode sadice. Prin constrângerea forțată a tinerilor de a face dragoste în public, el distrugea orice relație afectivă între soți, umilindu-i în cel mai înalt grad. Stăpânirea nevoilor sexuale ale altora constituie o metodă eficientă de reprimare a demnității umane și de formare a unui caracter docil.

În acest timp colonia experimentală a lui Jones se bucura de o mare faimă în lume. Această reputație era întreținută de un birou înființat special în acest scop în capitala Georgetown. Biroul publica buletine informative cu fotografii de reclamă care erau trimise consulatelor străine din toată lumea. De aceea, la Jonestown soseau delegații care participau la reprezentațiile pregătite cu multă grijă de discipolii lui Jones. Nici unul dintre locuitori care sufereau din cauza teroarei psihice nu îndrăzneau să se plângă ori să ceară ajutor. În asemenea măsură fuseseră prelucrați și se temeau de Reverend.

Ceea ce urmează este mărturia a doi băștinași: tânărul de șaisprezece ani Waiky și prietenul lui cam de aceeași vârstă, Yaba. În timp ce cutreierau prin junglă ei au descoperit din întâmplare orașelul Jonestown. Câteva zile au urmărit ce se petrece în colonie, devenind astfel martorii unei întâmplări ciudate.

La ora 5,30 o tânără a ieșit dintr-o baracă. S-a uitat speriată în jurul ei, după care a fugit către marginea parcelei, oprindu-se în fața unui arbore uriaș. A scormonit pământul cu mâinile și a scos un ciob de oglindă. S-a privit în el și a început să plângă, văzându-și fața plină de vânătăi și de umflături, iar mâinile și picioarele înțepate până la sânge de țânțari.

A apărut un gardian înarmat cu o mitralieră. I-a smuls din mână ciobul de oglindă și l-a călcat cu picioarele, a apucat-o de păr, a lovit-o de câteva ori, după care a târât-o până pe câmpul unde ieșiseră deja la muncă celelalte femei. Băieții Waika și Yab au identificat ulterior ascunzătoarea de lângă palisandru și au scos la lumină un document zguduitor care a ajuns mai întâi în mâinile poliției și apoi la Holsinger.

„Mai sunt încă Eireen Shrimpton cu toate că nu mai seamăn cu ea. Când eram mică, locuiam într-o casă albă care strălucea de curățenie pe pământul arid și roșu al ținutului meu natal din California. Aveam un cățeluș și o bucătăreasă pricepută Henny care îmi făcea prăjituri bune. La 17 ani l-am cunoscut pe Jeff. Era mai mare decât mine cu un an și a devenit primul bărbat din viața mea.

Îmi plăcea să fac dragoste cu el și eram fericită dacă reușeam să îl seduc și în timpul zilei. L-aș fi urmat până la capătul lumii, în cer sau poate chiar și în infern. La început, după ce l-am cunoscut pe Jones, am crezut că am intrat cu amândouă picioarele direct în paradis. Tot ce spunea și tot ce făcea el era mult mai bun decât se spunea la televizor și decât se putea cumpăra în jurul nostru. Când ne-am mutat la Jonestown în Guyana am avut senzația că ne aflăm în pragul raiului. M-am înșelat amarnic fiindcă am ajuns de-a dreptul în iad.

La puțin timp după ce am venit, m-au despărțit de Jeff. „Dragostea ta nu-i place Domnului” mi-au spus Cavalerii albi care au început să ne urmărească dacă nu facem dragoste pe ascuns.

Îmi lipsea foarte mult afecțiunea soțului meu așa încât după câteva săptămâni de despărțire, i-am trimis Reverendului Jones o cerere scrisă ca să-mi permită să-mi văd soțul și să am un contact sexual. Cererea a fost respinsă. Singura consecință a fost aceea că am început să fiu urmărită pas cu pas de Cavalerii albi. De câteva ori au încercat să mă atragă la marginea junglei. Unul dintre ei s-a așezat la umbra unui arbore și s-a rezemat de trunchiul lui cu șlițul deschis în așa fel încât nu puteam trece pe lângă el fără să-l observ. Doream să am un bărbat, dar voiam ca acesta să fie bărbatul meu și nu unul oarecare. Pe Jeff nu-l mai văzusem de câteva săptămâni. Mi se spusese că este bolnav. Nu era de mirare fiindcă trebuia să taie arborii din junglă cu toporul și apoi să-i rostogolească cu mâinile goale până la magazie. Și toate acestea se petreceau într-o atmosferă încinsă și foarte urât mirositoare.

În baracă dormeam împreună cu alte 36 de femei despărțite de soții lor. M-au sfătuit să încerc să mă autoliniștesc. Nu reușeam să dorm de loc. Întotdeauna am fost mândră de chipul meu frumos, iar la cei douăzeci și patru de ani ai mei, aveam un trup bine făcut. De la un timp însă pe corp au început să-mi apară umflături pline de puroi. Dimineața mă trezesc cu capul umflat ca o lună plină. Toată noaptea mă mușcă diverse insecte otrăvitoare. Arăt îngrozitor. Când mă privesc în ciobul de oglindă pe care îl țin ascuns la rădăcina unui copac fiindcă nu avem voie să deținem asemenea obiecte dăunătoare sufletului nostru, văd o față străină și necunoscută.

Ieri noapte un gardian m-a scos cu forța din pat. Îmi era frică că vrea să mă violeze și am început să țip. Mi-a tras o palmă, zicându-mi cu o voce mieroasă: „Taci din gură. Părințele vrea să te vadă“. M-am gândit imediat că poate vrea să dea curs cererii mele ca să-mi întâlnesc soțul. Paznicul m-a condus pe lângă două barăci unde funcționau școala și cabinetul stomatologic și am ajuns într-un pavilion mare unde era adunată o mulțime de oameni. Am așteptat multă vreme într-o cameră întunecoasă unde ardeau niște bețigașe care alungau insectele. La un moment dat a apărut în fața mea, s-a aplecat ușor și m-a mângâiat în timp ce mă întreba:

– Va-să-zică, tu ești cea care nu poate trăi fără bărbat?

Până am apucat să deschid gura ca să-i răspund, oamenii care îl înconjurau mi-au smuls cămașa.

– Ar trebui să-i pun să te snopească în bătaie ca să uiți această dorință, a țipat Jones. „Dar Domnul mă va ajuta să te

conduc pe calea cea dreaptă“. Apoi a ridicat mâna dreaptă și a făcut semnul crucii deasupra mea. La un moment dat ochii i s-au îngustat și a început să urle: „Când o să vină timpul să înțelegeți principiile învățaturii mele? Când o să ajungeți să vă conduceți după credința pe care eu o propovăduiesc și de dragul căreia sufăr: O să alung toate pasiunile din tine, strică-tă ce ești. Apleacă-te ca să scot răul care sălășluiește în tine“

M-a obligat să mă aplec peste speteaza tronului. Omul pe care îl consideram mântuitorul meu și îl numeam „Dragul meu tată“ m-a violat. Am fost luată prin surprindere atât de mult încât aproape nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Nu am simțit nimic și practic nu am fost capabilă să mă apăr. După ce și-a satisfăcut dorința, m-a aruncat afară din pavilion direct în brațele celor doi paznici. Aceștia m-au târât în baraca unde se afla școala, m-au legat cu picioarele de bancă și m-au violat pe rând în timp ce beau rom.

De durere și rușine am pierdut orice rațiune. După ce mi-au dat drumul, dezlegându-mă, nu mă mai puteam ține pe picioare. Cei doi râdeau și m-au pus să merg în patru labe. După ce am ajuns lângă moara de vânt, au încercat să mă așeze din nou pe spate, dar i-a impresionat plânsul meu în hohote.

Îmi doresc să mor cât mai repede“.

Această dorință a lui Eireen Shrimpton avea să se împlinească curând.

Maggie Milll avea străbunici de origine indiană. Acasă fusese poreclită Lumina dimineții. Era o fată frumoasă și inteligentă. Când avea douăzeci de ani a auzit o predică a lui Jim Jones și i-a plăcut. I-a devenit chiar simpatic, poate și fiindcă era pe jumătate indian. A dat curs învățaturii lui și l-a urmat. La început a fost numai curiozitatea. Cine nu dorea să trăiască în paradis? Și-a părăsit iubitul care o avertizase să nu aibă încredere în predicator și a plecat împreună cu Reverendul care îi făgăduia fericirea veșnică.

Odată ajunsă în junglă, și-a construit din lut un cuptor în care cocea pâine caldă. Era mulțumită. Până într-o zi când a început să o privească lung paznicul Bill Sprouts, unul dintre Cavalerii albi. Ca toți colegii săi și Bill avea dreptul de a-și alege o iubită din rândul sectanțelor. Mai întâi trebuia însă să îndeplinească o condiție: să o prezinte pe aleasa sa lui Jones.

Bill a respectat regula și a pierdut-o pe Maggie.

– Lasă-mi-o aici, i-a ordonat Reverendul.

Prima noapte a trecut într-un mod ciudat. Tânăra indiană a trebuit să-l mângâie pe Reverend, să-l dezmiere în timp ce-i săruta mâinile și repeta mereu aceleași cuvinte: „Te iubesc, Tatăl meu, cât timp voi trăi, mă voi gândi numai la tine, niciodată nu voi lăsa să mă atingă alt bărbat. Viața și dragostea mea sunt numai ale tale, Părinte“.

Tănăra indiană a petrecut douăzeci și patru de nopți împreună cu șeful sectei. În fiecare noapte a fost obligată să repete până la epuizare aceleași cuvinte. Apoi și-a pierdut orice urmă de părere personală, pudoare sau sentiment, fiind doar o marionetă care repeta ceea ce învățase. Când Jones i-a ordonat într-o zi să se dezbrace în pielea goală în fața celorlalți membri ai sectei, să urce pe acoperișul barăcii care servea drept templu și să sară jos, se pregătea să-l asculte. Din fericire aceasta nu a fost decât o încercare astfel încât i s-a dat voie să coboare pe scară, deoarece Domnul era deja convins de dragostea nemăsurată pe care o nutrea față de el.

Tănăra a mai fost supusă și altor „teste“. A fost obligată să asiste cum Reverendul făcea dragoste cu alte femei ceea ce a ajuns să nu o mai impresioneze de loc. Îl asculta orbește și de aceea locuitorii din Jonestown nu o puteau suferi. În plus, începuse să-i pârască. „A fost o vrăjitoare periculoasă“, au declarat mai târziu unii dintre ei. „Cesuri întregi ne povestea cum face dragoste cu reverendul Jones. Parcă era hipnotizată“.

Odell Rhodes era un profesor în vârstă de treizeci de ani. La început vorbele lui Jones despre coborârea raiului pe pământ i s-au părut că seamănă oarecum cu principiile unui socialism absolut. Odell avusese o copilărie nefericită, iar acum, în calitatea lui de profesor, dorea să asigure copiilor o soartă mai bună. De aceea alesese profesiunea de pedagog și lupta împotriva proastelor obiceiuri ale societății de consum în care banii și bogăția sunt la mare cinste. Promisiunile lui Jones i-au plăcut și de aceea l-a urmat. Credea în capacitatea și în posibilitățile acestuia. Mai târziu a ajuns să stea în genunchi în praful din fața așa-zisului templu și să repete mecanic fraze învățate pe dinafară, al căror sens nici măcar nu încerca să-l mai înțeleagă.

„Nu mai gândeam de loc, ci repetam doar în neștire ceea ce auzeam de la Părintele Jones. Ordinele lui deveniseră pentru mine lege. Când am început să pun la îndoială învățătura lui, am fost înscris la un curs de reciclare. Aici am fost obli-

gat să repet din nou aceleași lucruri și în felul acesta mi-am refutat ultima dorință de a lua o hotărâre singur și de a mă comporta după propria mea rațiune“, a declarat el mai târziu ziariștilor. Odell a fost unul dintre puținii supraviețuitori, devenind astfel martorul cel mai important al tragediei care avea să aibă loc.

Wanda Johnson, o femeie divorțată a primit de la fiul ei o scrisoare disperată care printre altele conținea și acest strigăt: „Veniți să mă luați de aici. Altfel o să mor. Timmy“. Doamna Johnson l-a sunat pe fostul ei soț. Acesta s-a urcat în primul avion și a zburat după fiul său la Jonestown.

Timmy Johnson locuia la Jonestown fără părinți. Aceștia părăsiseră secta ceva mai înainte. Închipuindu-și că băiatul lor se va simți bine în raiul tropical din mijlocul junglei, ei l-au lăsat să plece singur împreună cu primii sectanți în junglă. De la bun început nu i-a plăcut societatea bizară care îl înconjură. Nu era mulțumit nici de hrană, nici de obligațiile care îi reveneau. Trebuia să se scoale în zorii zilei, dimineața mânca doar o bucată de turtă de porumb și bea un pahar cu apă, iar la prânz puțin orez și legume. Era o mâncare absolut insuficientă pentru un băiat de nouă ani obișnuit să fie înconjurat de afecțiunea maternă.

Reverendul Jones l-a ținut pe micul Timmy la Jonestown mai mult sau mai puțin ca ostatic. Se baza pe faptul că părinții lui se vor întoarce odată și odată la el, iar banii pe care îi trimiteau regulat băiatului nu erau de loc de aruncat. Cazul copilului ai cărui părinți erau convinși că băiatul lor trăiește într-o colonie de vacanță ideală a devenit un exemplu al teoroarei lui Jones.

Prietenul lui Timmy se numea Larry Topper. Deși avea treisprezece ani era la fel de dornic de jocuri copilărești ca și Timmy. Joaca era însă interzisă la Jonestown. Copiii trebuiau să muncească, să învețe și să se comporte cu multă pioșenie și demnitate. Numai cei foarte mici aveau voie să se dea în leagăne. Într-o seară, Timmy și Larry nu au mai rezistat tentației și au fugit să se dea în leagăn. Au avut însă ghinion fiindcă reverendul Jones împreună cu paznicii lui tocmai făceau un rond. A fost suficient un singur gest al lui Jones ca oamenii lui să se năpustească asupra băieților și să-i lovească cu pumnii și cu picioarele. Apoi i-a obligat să se întindă pe o banchetă din lemn unde îi aștepta un alt paznic cu o nuiă în

mână. Pedepsa a fost de douăzeci și cinci până la o sută de lovituri.

În timp ce Larry și Timmy stăteau întinși pe burtă cu ochii plini de lacrimi, le-a venit pentru prima oară gândul să fugă. A două oară au jurat că vor fugi când Tatăl a ordonat să fie pedepsiți pentru că îndrăzniseră să se joace cu un cimpanzeu dresat. Au fost închiși într-o cușcă și obligați să repete de douăzeci de ori următoarele cuvinte: „Tatăl nostru, am greșit. Nu o să mă mai joc niciodată cu animalele. O să mă bucur, o să învăț și o să caut calea de a fi util societății în care trăiesc și de a face plăcere Tatălui nostru“.

Au frecat dușumelele, au măturat biserica, au spălat close-tele, după care au urmat din nou o clipă de joacă copilărească și pedeapsa Cavalerului alb care îi supraveghea din umbră. De data asta băieții au fost închiși într-o cușcă cu șerpi. Au fost obligați să se dezbrace în pielea goală, să intre într-o ladă cu gratii ca un fel de cușcă de câine și să stea acolo o noapte întreagă împreună cu un șarpe de cinci metri lungime. A doua zi dimineața când le-au dat drumul, tremurau de frică și s-au jurat pentru a treia oară că nu se vor lăsa până nu vor fugi.

Au așteptat până s-a lăsat întunericul și s-au afundat în junglă. Habar nu aveau în ce direcție merg și unde se află orașul Georgetown, dar frica și groaza insuflate de teroarea lui Jones îi mâna mereu înainte. Câteva ceasuri și-au croit drum prin hățișul junglei, au reușit să sară peste lianele împletite, arbuștii plini cu spini i-au rănit la mâini și picioare și au ajuns la o baltă unde au fost atacați de un roi de țânțari care zburau în jurul lor. În cele din urmă bezna nopții a fost străbătută de o rază de lumină și s-a auzit o voce răgușită:

— Ia te uită cine e aici? Ce faceți voi pe întuneric?

A urmat o nouă serie de lovituri cu picioarele și o altă noapte petrecută în compania unui șarpe uriaș. De data aceasta s-au întâlnit în cușcă cu micuțul Mark Ernest. Mătușa lui din Berkeley îi trimisese un pachet în care se găseau câteva perechi de șosete, o pijama și alte câteva fleacuri. La Jonestown poșta, scrisorile și pachetele treceau prin mâna unor cenזורi care după ce citeau scrisorile le dădeau sau nu adresantului. Pachetul lui Mark a ajuns în baraca unde locuia. Cenזורii nu observaseră însă că în pijamaua din pachet se afla și o tabletă de ciocolată. Mark a găsit-o și a mâncat-o imediat, chiar dacă potrivit învățaturii lui Jones era un mare păcat și era strict interzis. Deși știa foarte bine acest lucru,

Mark a încercat să-l păcălească pe Tatăl lor. A făcut o greșală fiindcă a aruncat ambalajul de la ciocolată într-o scrumieră. Desigur nu avea de unde să știe că Reverendul îi pune a oamenilor să controleze și resturile. Jones avea însă o mare experiență în acest sens fiindcă de multe ori obiectele aruncate la gunoi și găsite de el îl ajutaseră să-și etaleze în fața supușilor talentul de mare prezicător.

Investigațiile i-au condus pe Cavalerii albi la descoperirea făptașului. Mark nu a rezistat însă și după primele lovituri cu nuiua, a mărturisit că a mâncat ciocolată. A mai primit câteva lovituri la fund și a fost închis în cușcă cu șarpe. De data asta l-au lăsat în această companie o zi întreagă sub razele ucigătoare ale soarelui. Aici l-a întâlnit Timmy. A fost ultima picătură care l-a determinat să-i scrie mamei o scrisoare în aceeași noapte.

În tabără trăia și bătrâna Osisie Hilton. Avea 84 de ani, iubea copiii și se bucura de o situație privilegiată în ierarhia socială din Jonestown. Așa de pildă ea era cea care îi însoțea pe Cavalerii albi la cumpărături. Reverendul Jones era sigur de loialitatea bătrânei doamne. De fiecare dată ea îl ridica în slăvi, îl considera un adevărat mântuitor, oriunde mergea, îi înălța ode de slavă și declara că numai la Jonestown poate să trăiască așa cum a visat toată viața. Îndeplinea toate ordinele Reverendului și aștepta liniștită moartea. Deoarece uneori îi pâra pe nesupuși, Jones avea încredere deplină în ea. Timmy Johnson i-a dat scrisoarea bătrânei Hilton, deoarece știa că ea este singurul om care poate să o ducă la poștă.

Bătrâna doamnă Hilton era dependentă de „binefăcătorul“ Johnson, dar în același timp iubea copiii și știa foarte bine cum sunt tratați la Jonestown. De aceea când i s-a permis să facă un drum la Georgetown, a aruncat scrisoarea lui Timmy în cutia poștală fără ca nici unul dintre Cavalerii albi să observe.

Wanda Johnson, mama lui Timmy, a primit scrisoarea disperată și tatăl copilului a plecat să-și caute copilul în Guyana. A aterizat pe aeroportul internațional Timehri, s-a urcat într-un heliicopter și s-a întâlnit cu Johnson căruia i-a cerut să-i dea băiatul. Reverendul a refuzat. Disperat, tatăl copilului i-a oferit bani: la început o sumă mică, iar mai târziu toate economiile lui. Toate rugămintele și amenințările lui au fost însă inutile. Reverendul Jones era încăpățânat și considera că asemenea cazuri reprezintă un mod de a-i știrbi

prestigiul. În același timp era însă conștient de faptul că relatările lui Timmy ar fi fost bine primite de redacția oricărui ziar și ar fi putut clătina serios faima clădită cu atâta greutate a orașelului din mijlocul junglei.

Republica Guyana este așezată la Ecuator, fiind o țară cu climă caldă și umedă. Temperatura medie anuală reprezintă 27° C, din luna aprilie până în august plouă torențial, urmează apoi câteva luni de arșiță toridă, iar în noiembrie încep din nou ploile torențiale. Jungla care înconjoară Jonestown era o pădure deasă și de nepătruns cum puține există în lume. În pădure mai trăiau doar câteva triburi de băștinași în timp ce alții nu aveau nici o șansă să ajungă până în mijlocul ei.

Tatăl lui Timmy l-a luat de mână și au plecat să se plimbe împreună. După ce au ieșit din raza vizuală a paznicilor, au rupt-o la fugă pe întuneric prin junglă. Tatăl se hotărâse să-și răpească propriul copil din Jonestown. Ce altceva îi mai rămăsese de făcut? Abia după câteva ore de la fuga lor, paznicii și-au dat seama că i-au pierdut din vedere și femeile care munceau pe plantația de orez au auzit câteva împușcături. Nimeni nu a aflat cine a tras. Cert este însă că de atunci Wanda Johnson nu l-a mai văzut niciodată nici pe fostul ei soț, nici pe Timmy.

Când a aflat ce i s-a întâmplat prietenului său, Larry Topper a refuzat la început să mănânce. Apoi s-a culcat epuizat pe patul tare din scânduri, și-a fixat privirea în tavan, a refuzat să mai vorbească și să mănânce și nici măcar amenințările cu bătaia nu-l mai impresionau. Nici cușca cu șerpi nu l-a înspăimântat. După ce colonia Jonestown a fost desființată, a rămas un tânăr foarte slab și total apatic.

Limitarea libertății personale, atentarea la drepturile umane, torturile, violurile și perversiunile sexuale, prădarea economiilor și a banilor membrilor sectei au fost principalele capete de acuzare care s-au strâns în 12 bibliorafturi pe biroul senatorului Leo Ryan în timpul celor doi ani de anchetă condusă de Joe Holsinger.

– Cred că a sosit momentul să pornim la atac. Ce părere aveți, Jacquelin? o întreabă Ryan pe secretara sa, Speier.

– Sunt fapte de-a dreptul cutremurătoare, răspunse secretara care se afla tocmai sub impresia audierii celor doi soți Stoen cărora Jones refuza să le dea înapoi copilul.

– Nu putem sta totuși cu mâinile în sân atunci când un psihopat manipulează mii de cetățeni americani și face cu ei tot ce vrea.

– Aveți dreptate, domnule senator. Dar ce aveți de gând să faceți?

– Voi face tot ce depinde de mine pentru a-l împiedica pe acest ticălos să comită noi fărădelegi.

– Secta lui Jones se află însă în Guyana, iar legitimația dumneavoastră de membru al Congresului nu este valabilă acolo. Nu aveți voie să pătrundeți pe teritoriul unui stat străin.

– Da de unde, Jacquelin. De când ai devenit atât de plină de scrupule? Nu e nici prima oară, nici ultima oară. Dar eu nu vreau să folosesc forța sau presiunea, ci doresc numai să mă conving cu ochii mei și la fața locului. Îmi închipui că și un senator are dreptul să călătorească oriunde vrea la fel ca orice american.

– Aveți dreptate. Lui Jones îi place să fie vizitat de personalități de vază fiindcă astfel își face reclamă.

– Poate va dori să mă convingă că tot ce a apărut în presă despre el sunt numai minciuni și calomnii. Vă rog să-i trimiteți o telegramă că intenționez să vizitez colonia lui și-l rog să-mi faciliteze această vizită.

Jacquelin Speier a expediat telegrama pe 1 noiembrie 1978, iar peste cinci zile a sosit răspunsul. Dar spre mirarea ei, nu l-a primit din Guyana, ci de la cunoscutul avocat american Mark Laneo.

Mark Laneo era considerat un luptător progresist pentru adevăr și dreptate, fiind unul dintre primii care au dovedit lipsa de obiectivitate a raportului Comisiei Warren în legătură cu atentatul asupra președintelui Kennedy.

„Dacă intenționați să declanșați o vânătoare de vrăjitoare împotriva lui Jim Jones“ i-a scris el senatorului Ryan, „mă simt obligat să vă atrag atenția că Reverendul poate să pună Statele Unite într-o situație neplăcută, deoarece are posibilitatea de a se muta împreună cu secta sa în alte două țări care îl vor primi cu brațele deschise“.

– Sunați-l la telefon pe Holsinger, îi spuse senatorul secretarei în timp ce-i dădea o scrisoare.

A doua zi s-au așezat la masa rotundă ca să discute despre cum vor proceda în continuare.

– În orice caz nu renunț la vizitarea coloniei, îl anunță senatorul pe juristconsult.

– Cred că vă dați seama la ce pericol vă expuneți?

– Nu mie frică. Cunosc o rețetă foarte bună împotriva demagogiei și a metodei intimidării.

– Despre ce rețetă este vorba? îl întreabă Joe Holsinger.

– Voi pleca însoțit de câțiva ziariști. Opinia publică constituie cea mai bună pavăză împotriva unor teroriști de tipul lui Jim Jones.

Greg Robinson era unul dintre cei mai buni și mai experimentați fotoreporteri de la cotidianul *San Francisco Examiner*. Când a aflat de la șeful lui că s-ar putea să zboare în jungla din Guyana împreună cu senatorul Ryan, cu colegul său de redacție Tim Reiterman și cu alți câțiva ziariști, i-a răspuns fără nici o ezitare lui Erik Meskauskas:

– Erik, cum de mă mai întrebi? Cu Ryan nu refuz să merg niciodată. Chiar și până la capătul lumii. Pe deasupra mai sunt convins că în sfârșit a sosit momentul ca cineva să-i vină de hac și lui Jones.

Greg Robinson era un cunoscut reporter care nu se sfia să intre pe fereastră dacă era dat afară pe ușă. Până atunci nu avusese însă parte de nici un caz senzational care să apară pe coperta revistei *Life*. Provenea dintr-o familie onorabilă și serioasă. Mama lui era soprană la New York City Opera, tatăl lui cânta la corn de vânătoare, sora lui Greg, Andrea, era o cunoscută cântăreață care apărea la televiziune. Imediat Greg Robinson și-a împachetat lucrurile și a plecat la aeroport.

Charles Krause era corespondentul latino-american al cotidianului *Washington Post*, Ron Javers era unul dintre cei mai cunoscuți reporteri de la *San Francisco Chronicle*, iar societatea de televiziune NBC i-a trimis pe reporterul Don Harris și pe operatorul Bob Brown, doi foști corespondenți de război în Vietnam. În felul acesta optsprezece ziariști împreună cu însoțitorii lor s-au întâlnit pe aeroportul internațional Timehri așezat la douăzeci și cinci kilometri de Georgetown. Din capitala Guyanei până la Jonestown mai erau încă 240 km. Ziariștii au survolat acest teritoriu în elicoptere mici.

Biroul de protocol al lui Jones din Georgetown era condus de Sharon Amos. După ce a primit telefon de la Jacquelin Speier, secretara senatorului, emisara Reverendului s-a dus

imediat la barul aeroportului unde a prezentat senatorului și suitei sale un memorandum ciudat cu cel puțin o sută de semnături:

„Mulți dintre noi, cei care trăim aici, am fost vizitați de rude și prieteni. După câte știm, nici unul dintre noi nu l-a invitat pe membrul Congresului american, Ryan. Vizita acestuia nu este dorită de nimeni.“

Emisara Reverendului era însoțită și de cei doi avocați ai acestuia, Mark Lane și Charles Garry. Cel mai în vârstă dintre ei, Garry își câștigase deja o mare faimă ca apărător al drepturilor omenești. Primul lui mare succes fusese apărarea în fața instanței a lui Eldridg Cleaver, conducătorul organizației de negri Panterele negre. De data aceasta el a luat imediat legătura prin radioemitter cu Jonestown și i-a comunicat Reverendului:

– Vorbește Charles Garry, vorbește Charles Garry. Domnule Jones, vă rog să mă ascultați. Senatorul Leo Ryan se află pe drum către dumneavoastră. Aveți două posibilități. Una din ele este aceea de a-i comunica personal, domnului Ryan și ziariștilor care îl însoțesc că nu agreeți vizita lor și că îi rugați să se întoarcă acasă. Dacă veți proceda în acest fel, o lume întreagă va afla că vă ascundeți în fața opiniei publice. Cea de-a doua variantă este de a-i primi pe oaspeți, demonstrând astfel întregii lumi, că toți cei care vă critică sunt niște nebuni.

În sală s-a așternut tăcerea. Toți așteptau încordați răspunsul. În cele din urmă în megafon s-a auzit un pocnet, urmat de un oftat adânc și în loc de răspuns s-a auzit o întrebare:

– Veniți și dumneavoastră cu ei, Charles și Mark?

– Desigur.

– Bine. Vă aștept pe amândoi.

Cei doi avocați au comunicat ziariștilor că vor zbura împreună peste câteva clipe la Port Kaitum. Senatorul Leo Ryan a închiriat avionul De Hawilland Twin Otter și au decolat. Părea că totul este în ordine, iar vizita în colonia lui Jones din jungla tropicală se va desfășura conform planului.

Micile aeroporturi din zona junglei tropicale sunt construite chiar în mijlocul pădurii. Au câte o singură pistă de aterizare care este mai lată cu doi metri decât anvergura aripiilor. Lângă baraca din lemn cu un emițător se găsea un șopron în care erau depozitate două bidoane cu combustibil. Pe

crengile arborilor din jur priveau papagalii colorați, iar în spate se vedea semiîntunericul junglei.

Au aterizat la Port Kaitum la ora 16,00. Imediat de cum au coborât din avion, au avut senzația că au intrat într-o baie de aburi. Pe frunțile lor au apărut broboane de sudoare. Va-să-zi că acesta era aerul pe care îl respirau locuitorii paradisului.

Nu i-a așteptat nimeni. De regulă, anchetatorii nu sunt primiți cu brațele deschise și cu flori. Numai la marginea pădurii era parcat un camion vechi cu câțiva oameni înarmați. Sosiseră de la Jonestown, dar în mod categoric nu arătau ca o delegație venită în întâmpinarea lor. Oamenii așteptau și îi priveau. Dar privirile lor nu erau nici pe departe prietenoase.

Ziariștii s-au urcat într-un alt camion, singurul mijloc de transport care făcea legătura cu Jonestown. S-au urcat în camion și au parcurs zece kilometri în mai mult de o oră și jumătate. Drumul era prost, camionul se clătina din toate părțile și reușea cu mare greutate să ocolească gropile adânci din terenul moale și negru. După ce s-au împotmolit, au fost obligați să sară jos și să-l împingă de la spate. Noroiul negru li se lipea de cizme ca un lipici. Apoi au început să apară primele blocuri.

11

Chiar de la bun început, au avut impresia că asistă la un *kitch* prost regizat. În fața templului era adunat un grup de bărbați și de femei frumos îmbrăcați. Îngânau o melodie, cântau la chitară, zâmbeau și arătau ca niște oameni lipsiți de griji care nu făceau altceva decât toată ziua să culeagă flori. Din când în când se auzea câte o explozie de râsete, de parcă cineva stătea în culise și le povestea numai bancuri. Copiii cu părul proaspăt spălat se jucau. Totul crea impresia unui spectacol de operetă. Ceva mai departe se afla o mică expoziție. Femeile coceau pâine, altele spălau rufe și le atâneau, câteva stăteau pe marginea șoselei și vorbeau între ele de parcă s-ar fi aflat la o cafenea vieneză. Cine oare stă la tropice de bună voie în arșița dogoritoare a soarelui?

La un moment dat a apărut eroina principală care a urat bun sosii delegației.

– Sunt Marceline Jones, se prezentă ea. „Vă transmit salutul nostru cordial și vă dorim să vă simțiți la noi ca acasă“.

44

Senatorul Ryan a sărit din camion, iar femeia i-a întins mâna.

– Sunt sigură că după un drum atât de lung vi s-a făcut foame. Vă rog să poștiți, sunteți așteptați la masă.

A fost un banchet oficial. Într-o baracă mare acoperită cu frunze de palmier era întinsă o masă lungă la care încăpeau cincizeci de persoane. Jim Jones stătea ca un rege în capul mesei, iar Marceline, soția lui, în dreapta. Îi salută pe oaspeți cu un aer puțin reținut, pe avocați se făcu că nu-i observă de loc, după care cu un zâmbet larg le făcu semn să se așeze. Greg Robinson privea masa îmbelșugată cu ochii mari cât cepele. Credeau că vor intra într-o colonie asemănătoare unui lagăr de concentrare, deoarece toate informațiile primite de la Joe Holsinger erau negative și de-a dreptul revoltătoare. Dar în schimb fuseseră poștiți să ia loc la o masă pe care strălucea o față de masă curată, cu farfurii și tacâmuri de bună calitate, iar din loc în loc erau așezate ghivece cu flori exotice, dintre care multe erau orhidee. Senatorul Ryan se simțea puțin descumpănit. Serviciul era ireproșabil la fel ca la Casa Albă. Fete tinere și frumoase, cu o paloare ciudată și ochi mari strălucitori aduceau tăvi cu pahare cu suc proaspăt de mango și prăjituri care aveau o aromă ademenitoare. La sfârșit au fost serviți cu cafea. Pe un podium așezat în colțul din stânga al barăcii o orchestră cânta sambe latino-americane și nu le cânta de loc rău. Aproape toți membrii orchestrei erau negri. Transpirau ca toți oamenii, dar cântau cu temperament, făcându-i la un moment dat senatorului Ryan impresia că au băut înainte să înceapă câteva pahare cu rom sau două-trei doze cu bere. A urmat o pauză și pe scenă a apărut un grup de cântăreți. Bărbați și femei interpretau melodii locale, dar și melodii americane. Când au început să fredoneze cunoscutul „America the Beautiful“ („Frumoasă America“) toți ziariștii au izbucnit în aplauze. Numai șase persoane care veniseră împreună cu senatorul Ryan ca să-și recupereze rudele erau neîncrezătoare fiindcă pe bună dreptate se întrebau de ce primiseră de la rudele lor din Jonestown mesaje disperate ca să-i salveze din infernul în care trăiau.

O negresă interpreta blues clasic. După ce a terminat de mâncat, Greg Robinson a început să-i studieze mai atent pe locuitorii din Jonestown care stăteau alături de ei la masă. Aparent, aveau o înfățișare normală, deși păreau puțin obosiți sau nedormiți. În timp ce mâncau și beau i-a surprins uitân-

45

du-se la Părintele Jones, dar privirile lor erau nesigure și speriate. Reporterul care colindase lumea întreagă a avut impresia că asistă la un număr de circ în care îmblânzitorul stătea lângă cușca cu animale. Precis, Robinson nu-și dădea seama de ce are această impresie: poate zâmbetele oamenilor erau placide, ochii aveau o strălucire stranie, vorbeau încet și nu se distrau de loc deși erau îmbrăcați ca niște săteni veniți la nuntă.

Senatorul Ryan s-a ridicat și a ciocănit în pahar.

– Stimate doamne și stimați domni, aș dori să vă spun că după ce am stat de câteva ori de vorbă cu locuitorii din Jonestown, am ajuns la concluzia că unii dintre ei consideră că șederea lor în acest orașel este cel mai bun lucru din viața lor.

Oamenii au început să aplaude fără să-l lase să-și încheie discursul. Bob Brown și Greg Robinson au aplaudat și ei, dar atunci când femeile și bărbații din jurul lor nu au mai conținut cu aplauzele deși fuseseră invitați să ia loc, ceva li s-a părut că e în neregulă. Charles Krause de la redacția ziarului *Washington Post* i-a șoptit încet la ureche senatorului:

– Șefule, totul nu este decât un circ. Vor să ne inducă în eroare.

– Și eu am aceeași impresie îi răspunse încet Ryan. “Cu cât îi privesc mai atent, cu atât îmi plac mai puțin. Uită-te puțin la omul din fața noastră”.

Bătrânul Tom Kice era american ca majoritatea locuitorilor coloniei. Era îmbrăcat într-o cămașă kaki, veche, dar curată și călcată și în timp ce mânca și bea, își plimba ochii speriați de la unul la altul. Deși avea numai cincizeci de ani, părul îi era complet alb și mâinile îi tremurau ca ale unul bătrân. Tim Reiterman de la redacția ziarului *Examiner* s-a ridicat, a înconjurat masa și s-a aplecat spre bărbatul cu părul nins.

– Spune-mi și mie, cum o mai duceți aici? îl întrebă pe un ton binevoitor.

Nu a primit nici un răspuns. Tom Kice s-a dat puțin pe spate, de parcă ar fi primit o lovitură în bărbie și apoi i-a întors spatele reporterului. Eireen Shrimpton s-a întors și ea cu spatele când a simțit camera aparatului de fotografiat îndreptată asupra ei. Stătea lângă ușă și imediat a dispărut ca o câprioară speriată. De fapt o speriasse numai întrebarea cum se simte în colonie.

Teroarea psihică și frica dădeau roade. Eireen, fata care fusese violată și umilită stătea în imediata apropiere a unui potențial salvator și judecător. Era suficient să scoată numai câteva vorbe. Nu a rostit însă nici un cuvânt fiindcă avea creierul spălat. În urma unei terapii criminale își pierduse rațiunea, capacitatea de judecată, devenind un iepure experimental și o ființă lipsită de voință care se lăsa ușor manipulată.

În jurul orei nouă seara, în baracă a intrat unul dintre Cavalierii albi, un vlăjgan înarmat care s-a apropiat cu pași zgomotoși de comandantul lui și l-a anunțat că oaspeții vor fi cazați la Port Kaitum. S-au sculat în picioare, luându-și rămas bun. Soția lui Jones, Marceline, și-a cerut încă o dată scuze că nu au paturi libere pentru ziariști fiindcă nu obișnuiesc să primească vizite simandicoase astfel încât grupul de ziariști a plecat. La Jonestown au rămas numai avocații lui Jones, Mark Lane și Charles Garry, senatorul Leo Ryan și secretara lui, Jacquelin Speier, împreună cu încă două persoane care veniseră să-și ia rudele.

Noaptea a trecut liniștită. Ferestrele aveau plase contra tântarilor, iar ușile erau păzite de oameni înarmați. Mai prost au dormit ziariștii. Weekend Bar din Port Kaitum nu era un hotel propriu-zis așa încât au dormit pe bănci și pe saltele pneumatice, după cum s-a nimerit. Iar a doua zi dimineața îi aștepta deja camionul.

Micul dejun l-au luat în aceeași baracă ca și în prima zi. Au mâncat șuncă, prăjituri proaspete și foarte gustoase, smântână, apoi au băut ceai și cafea. Dispoziția a fost mai bună decât în ziua precedentă. Jones era un om de societate foarte agreabil. Camerele filmau, aparatele de fotografiat țâcăneau, ziariștii luau note și totul părea în perfectă ordine fiindcă nimeni nu sesizase nici cel mai mic semn de teroare sau de exploatare. Pe plantațiile din apropiere oamenii munciau liniștiți și zâmbeau atunci când se simțeau luați în obiectiv. Observând patru șoproane mari, Charles Krause se apropie grăbit de ele.

– Intrarea este interzisă, îl opri un paznic înarmat. „Nu aveți ce căuta aici”.

Ziaristul a rămas pe gânduri. Paznicul nu cunoștea mentalitatea ziariștilor care sunt atrași exact de locurile interzise și adoră să meargă pe căi nedorite de alții. Ziarul *Washington Post*, unde era reporter Charles Krause, este cunoscut și temut

mai ales datorită reportajelor sale luate în spatele ușilor închise. Reporterii de la acest ziar au demască Afacerea Watergate și au declanșat o asemenea campanie încât președintele Nixon a fost nevoit să părăsească în mod rușinos Casa Albă. Charles Krause nu voia să rămână mai prejos decât colegii săi. Ca atare i-a comunicat senatorului Ryan acest incident dubios. Cerându-i o explicație reverendului Jones, acesta a pălit și brusc i-a dispărut de pe față masca de amfitrion amabil. Avocații lui care de fapt habar nu aveau pe cine prezintă și ce se întâmplă în realitate în Jonestown au încercat să-l convingă pe clientul lor să fie de acord ca ziariștii să intre în șoproane.

Apoi totul s-a petrecut într-un ritm amețitor. Fără să mai aștepte încuviințarea Reverendului, ziariștii au deschis brutal ușa barăcii și dintr-o dată s-au pomenit într-un lagăr de concentrare ca pe vremea lui Hitler. În baracă se găseau priciuri suprapuse, iar pe ele stăteau întinse oameni palizi și slabi numai piele și os. Avocatul Garry a declarat mai târziu ziariștilor că a avut impresia că timpul s-a întors cu două sute de ani înapoi când pe plantații munciau sclavi negri.

Ron Javers de la cotidianul *San Francisco Chronicle* a fost primul care a ieșit din baracă. În timp ce stătea în pragul ușii ca să tragă o gură de aer proaspăt, a trecut pe lângă el în fugă un tânăr care i-a strecurat discret în mână un bilețel.

Ajutați-ne să plecăm de aici.

În timp ce unii fotografiau și Bob Brown filma, alții l-au asaltat pe reverendul Jones. Acesta era păzit de un vlăjgan blond, palid cu o privire total absentă, de parcă ar fi fost hipnotizat. Îl chema Larry Layton și avea în jur de treizeci de ani.

– Ce se întâmplă cu acești oameni? întrebă Don Harris, arătând semnaturile de pe bilețel.

– E o minciună, o minciună sfruntată, răspunse Jim Jones, retrăgându-se într-un colț, deoarece Bob Brown înregistra convorbirea. „Nu aveți idee ce ipocriți sunt oamenii aceștia. Toți mint. Și ce pot să fac eu cu niște mincinoși? Îi rog să plece... Oricine vrea, este liber să plece. Pe nimeni nu-l ținem aici cu forța. Dacă nu-i place... spuse reverendul Jones pe un ton iritat.

– Locuiește aici o familie din șase persoane, spuse Ryan, profitând de contextul creat. „Toți ar vrea să se întoarcă în Statele Unite. Lăsați-i să plece“.

– Toți m-au înșelat. Toți sunt la fel, tipă Jim Jones.
– Lăsați-i să plece, îl sfătui avocatul Garry pe clientul său.
– „Nu mai are nici o importanță dacă este unul, șase sau șazecei“

– Dacă îi lăsați să plece în liniște, vă promit că nu voi propune Congresului anchetarea acestui caz, declară senatorul Ryan.

Un indian împreună cu trei copii se apropie în fugă de senator, rugându-l să-i ia cu el. Soția lui Al Simon voia să rămână. S-a iscat un duel verbal în care avocații l-au sfătuit pe Simon să facă apel la o instanță americană care trebuia să hotărască cui vor rămâne copiii. În clipa aceea Ryan a fost atacat de un om care avea un cuțit în mână.

Se numea Don Sly și făcea parte din grupul de Cavaleri albi care îl păzeau pe Jones.

– Ești un mare porc, senatorule, urlă el în timp ce încerca să-l străpungă cu cuțitul. Cei doi avocați care se aflau în imediata lui apropiere s-au interpus imediat între agresor și victima lui. Mark Lane îl trânti la pământ. În cădere Sly se răni cu propria sa armă. Din rană țâșni sânge care îl împrășcă și pe senatorul Ryan. Prompt, Greg Robinson fotografie momentul atacului. Ulterior fotografia în care apărea senatorul Ryan stropit de sângele agresorului a făcut ocolul lumii. În sfârșit Greg Robinson făcuse fotografia vieții lui.

În tot acest răstimp Jim Jones a stat nemișcat, urmărind cu ochi mari tot ceea ce se întâmplă. Lângă el bătea pasul pe loc Larry Layton.

– Acum totul s-a schimbat, spuse el cu un ton resemnat.

– Nu chiar totul, răspunse senatorul. Numai unele lucruri.

Sâmbătă, la ora trei după-amiaza s-au urcat toți în camionul lângă care așteptau zece-cincisprezece membri ai sectei pregătiți să părăsească Jonestown. Cei doi avocați ai lui Jones au rămas fiindcă nu mai erau locuri în avion, iar Jim Jones le oferise găzduire pentru încă câteva nopți.

Au traversat jungla. Când mai aveau doar doi kilometri până la aeroportul Port Kaitum le-a ieșit în întâmpinare un alt sectant, Gerry Parks împreună cu familia lui.

– Luați-ne cu voi în America, îl rugă el. „Trebuie să părăsim acest loc. E un adevărat infern“

Dale, fratele lui Gerry Parks îl zări primul pe Larry Layton.

– Ceva nu e în regulă aici, îi șopti el senatorului. „Omul ăsta nu cred că vrea să plece. Este totuși mâna dreaptă a lui Jones. Îl ascultă ca un câine devotat”.

Familia Parks și Layton au urcat în camion și au ajuns la aeroport. După câteva secunde pe singura pistă a aeroportului a aterizat un mic Cessna, urmat de avionul De Hawilland Twin Otter la bordul cărora sosiseră.

Layton simula că se pregătește să părăsească Jonestown.

– Senatorul mi-a comunicat că va trebui să zbor cu Cessna, îi spuse lui Gerry Parks după care se îndreptă imediat spre avion. Când ajunse la câțiva pași de aparat, se întoarse brusc și trase trei focuri de pistol. Doi dintre membrii familiei Parks căzură la pământ. Layton încercă să se ascundă și să tragă din nou. Din greșală își descărcă pistolul în gol. Profitând de acest moment, Dale Parks împreună cu un alt confrate, Vernon Gosney se năpustiră asupra lui. Îl trântiră la pământ, smulgându-i pistolul din mână. Cu toate acestea, Larry Layton reuși să se ridice în picioare și fugi, dispărând în junglă.

În incinta aeroportului își făcu apariția un alt camion cu remorcă în care se aflau cel puțin zece oameni înarmați. Unii stăteau în picioare, alții erau așezați sau trântiți pe jos în spatele unor lăzi. Încă de când camionul se afla la distanță au deschis foc de armă. Primul glonte l-a rănit în brațul stâng pe reporterul Ron Javers. Acesta căzu jos și reuși să se târască în patru labe până la avion, ascunzându-se în spatele aripilor. Patty, soția fugarului Gerry Parks tocmai se pregătea să intre în avion, când a fost lovită de un glonte direct în față. Ucigașul a împușcat-o exact între ochi. Bob Brown continua să filmeze în timp ce Greg Robinson fotografia. Toți ceilalți au rupt-o la fugă spre avion.

Un alt glonte îl nimeri pe Charles Kraus care se prăbuși la pământ. Senatorul Ryan și Don Harris s-au ascuns în spatele fuselajului avionului. De aici ei au văzut cum la un moment dat reporterul Greg Robinson se clatină, își desface brațele și cade împușcat de câteva gloanțe. În acest timp tractorul se apropie, ocupând o poziție mai strategică. Bob Brown continua să filmeze. Operatorul lui, Steve Sung era întins pe jos și făcea pe mortul. Datorită acestui fapt el a putut să prezinte mai târziu în fața instanței probe autentice privind moartea colectivă de la Jonestown.

– Îl auzeam cum se apropie. Am văzut un om cu mitralieră. Bob filma deși fusese rănit la ambele picioare. La un mo-

ment dat a căzut cu fața în jos. Unul dintre bărbații înarmați s-a repezit la el, i-a pus țeava mitralierei la tâmplă și a tras. O dată, de două ori. A fost ceva de-a dreptul îngrozitor.

Peste tot era numai sânge. Steve Sung era întins printre cadavre și făcea pe mortul. Era cât pe aici să fie ucis și el. Bărbații înarmați au sărit din remorca tractorului și au început să-i împuște pe cei care mai respirau încă. Senatorul Ryan stătea lipit de o aripă a avionului. Unul dintre ucigași l-a văzut. S-a apropiat de el pe la spate, i-a așezat țeava mitralierei la tâmplă și a tras. Apoi s-a apropiat de Robinson care murise deja și l-a mai împușcat încă o dată în cap. Și în Harris a mai tras o dată.

Tim Reiterman de la *Examiner* și secretara lui Ryan, Speier au reușit să fugă și să se ascundă în junglă. Au avut noroc fiindcă ucigașii nu i-au urmărit. Toți au sărit ca la comandă în remorca tractorului care s-a îndreptat în viteză maximă spre Jonestown. Pe pista aeroportului au rămas numai cadavrele celor împușcați și aproape zece oameni grav răniți. Unii dintre aceștia din urmă au reușit să se târască în junglă.

12

Avocații Mark Lane și Charles Garry nu bănuiau ce s-a întâmplat. Stăteau de vorbă în baraca care le fusese pusă la dispoziție de Jones când la ora cinci după amiaza s-a auzit difuzorul.

„Atenție, atenție. Decretăm stare de alertă generală. Toată lumea trebuie să se adune în fața bisericii. Repet. Toată lumea trebuie să se prezinte imediat la locul de adunare”.

Avocatul Garry ieși și-l întrebă pe unul din paznicii care stăteau în fața ușii lui:

– Ce se întâmplă?

– Vom muri cu toții, răspunse Pancho Johnson în timp ce îl privea pe fratele său Jim care făcea și el parte din corpul de pază. Ochii îi străluceau. „A sosit clișa cea mare. Vom muri toți. Cavalerii albi sunt aici”.

– Nu înțeleg. Va avea loc o sinucidere colectivă?

– Am ajuns la ținta finală.

– Nu mai există nici o altă cale? Întrebă Mark Lane.

– Drumul nostru a luat sfârșit. Vom muri împreună. Toți.

51

– Am putea povesti oamenilor despre opțiunea voastră, spune Mark Lane ca să lungească discuția, după ce-și dădu seama de pericol și îl privi cu subînțeles pe Pancho.

– Puteți să o faceți pentru că astfel omenirea va afla despre acest moment sublim în care ne-am găsit mântuirea veșnică.

– Bine, dar cum putem ieși de aici? întrebă Mark Lane.

– Puteți să o luați pe drumul din fața noastră și să fugiți.

Cei doi avocați au rupt-o la fugă și s-au pierdut în jungla deasă.

Piața din centrul orașului s-a transformat într-un adevărat furnicar. S-au strâns aici oamenii care munceau pe plantații, bătrânii care zăceau în cocioabe, bărbații, femeile și copiii. Veneau din toate părțile, formând o masă anonimă asemenea unor roboți care ieșeau în întâmpinarea morții. Toți s-au adunat în fața templului, constituind o mulțime ușor manevrabilă. Nici unul nu era singur. Fiecare era însoțit de cel puțin un alt om care era la fel de docil și de resemnat cu ideea de a duce ordinul la îndeplinire.

Reverendul ședea pe tron. Tronul, un fotoliu vechi, deși fastuos, era așezat pe un podium înalt din bârne. Se ridică, luând un aer de profet, așa cum făcuse de nenumărate ori până atunci:

– Ați avut posibilitatea să-l cunoașteți pe senatorul Congresului american, Ryan. Fiți, vă rog, atenți la ce vreau să vă spun. În momentul acesta, deasupra noastră și în fața ochilor voștri se va prăbuși avionul în care zboară.

Și-au ridicat privirile inexpresive spre cerul albastru. Apoi au auzit hurele unui motor de tractor și au întors capetele să vadă cine vine.

Din remorca tractorului s-au dat jos ucigașii. Unul dintre ei s-a repezit spre tronul lui Jones și i-a șoptit ceva. Acesta și-a ridicat din nou brațele spre cer în timp ce țipa la microfon cu o voce răgușită:

– Senatorul a murit. Și toți ziaristii sunt morți. Dragii mei credincioși, trebuie să fiți conștienți că soldații guyanezi vor fi aici în cel puțin o oră. De aceea, este mai bine să alegem calea morții colective.

Apoi exclamă, ridicându-și din nou brațele spre cer:

– Of, mamă, mamă.

Medicul coloniei, Larry Schacht împreună cu asistentul său, Joys Tuchett, prepara într-un cort din apropiere băutura

otrăvitoare într-un vas de treizeci de litri. Băutura era formată din sirop de căpșuni cu un conținut foarte mare de tranchilizante, prafuri puternice împotriva durerii și conținutul câtorva sticle de cianură. După ce au preparat băutura, au adus vasul și l-au așezat pe o masă în mijlocul pieței.

Jones se ridică în picioare.

– Cine dintre voi este împotriva? întrebă el, deși era convins că nimeni nu se va împotrivi. „Vom părăsi împreună această lume. Noi toți care ne iubim atât de mult unii pe alții, eu pe voi și voi pe mine. Vă rog să vă îngrijiți mai întâi de copii. Mi-aș dori ca ei să fie alături de noi. Cei care nu vor fi deja morți în clipa când vor năvăli soldații, vor fi torturați și castrați. De aceea, este mai bine să murim. Repede, chiar acum. Grăbiți-vă fiindcă nu mai avem prea mult timp.“

Scena care a urmat poate fi greu descrisă. Medicul Larry Schacht, asistentul lui Tuchett și câteva infirmiere distribuiau câte o doză mortală. Schacht turna otrava în pahare de hârtie asemenea celor în care se cumpăra cafea de la automate, iar infirmierele le împărțeau oamenilor. Pentru copii au fost pregătite injecții cu otrăvă. Jim Jones considera că aceasta era metoda cea mai umanitară fiindcă altfel ei ar fi putut expectora otrava. Mamele își ucideau copiii sub privirile taților și îi linișteau pe cei care plângeau, spunându-le că totul va lua sfârșit peste câteva clipe, de parcă scopul suprem al vieții l-ar fi constituit moartea prematură.

Unii dintre ei și-au venit în fire în ultimul moment și au refuzat paharul cu otrăvă. Cavalerii albi i-au forțat însă pe cei care evitau să înghită conținutul lui. Alții au încercat să fugă, dar au fost atinși de gloanțele paznicilor. În piața din centrul orașului cădeau deja primii răniți. Cu fețele crispate, cu spumă la gură și cu ochii ieșiți din orbite, aceștia urlau de durere.

Odell Rhodes, acel profesor de treizeci de ani, care era mai degrabă un socialist fanatic decât un fanatic sectant se hotărâse să supraviețuiască. Mai întâi s-a ascuns în spatele gardului care înconjură templul. Apoi a auzit glasul unei infirmiere care cerea cui să-i aducă stetoscopul din ambulanță.

– Vi-l aduc eu imediat, s-a oferit el și imediat a rupt-o la fugă. După ce a ieșit din raza ei vizuală, s-a apropiat de un șopron, s-a culcat pe jos și s-a tras într-o parte. Paznicul înarmat care a trecut pe lângă el nu i-a acordat nici o atenție, crezând că este mort. Odell Rhodes a mai așteptat puțin și după ce a

simțit că nu-l mai paște nici un pericol, s-a afundat repede în junglă, luând calea libertății pe același drum, ca și cei doi avocați.

Mark Lane și Charles Garry erau deja de multă vreme pe drum. Se făcuse întuneric și fiindu-le teamă să nu rătăcească drumul, au lăsat semne de recunoaștere pentru ca în cel mai bun caz să poată reveni pe aceleași urme a doua zi dimineața: fragmente de liane, crenguțe înfipite în mărul negru. Nu au avut nevoie de ele fiindcă au ajuns la Port Kaitum, ce-i drept după douăzeci și șase de ore, dar în schimb fericiți că au scăpat cu viață. Cunoscând drumul prin junglă, profesorul Odell Rhodes a ajuns la destinație cu șase ore înaintea celor doi avocați.

Nouă sute paisprezece cadavre erau întinse unele lângă altele, cu fața întoarsă în pământul moale și schimonosită de durerile morții. Pe bună dreptate ne punem întrebarea dacă a avut loc o sinucidere în masă sau o moarte colectivă. În orice caz a fost comis un act inimaginabil de violență în urma căruia în mai puțin de o oră au murit mai mult de nouă sute de oameni.

Sub acoperișul pavilionului era așezată o masă lungă, iar pe ea se mai aflau încă vase cu resturi de otravă. În jurul mesei erau aruncate sute de pahare de hârtie care fuseseră pline cu tranchilizante foarte puternice și cu droguri. Pe bună dreptate se naște întrebarea cine și de ce le-a adus acolo? Nu era firește verosimil ca mai întâi candidații la moartea colectivă să fi fost drogați și apoi să fi fost obligați să înghită otravă. În plus, se mai aflau și în criză de timp.

Polițiștii care au intrat pe scena unde s-a consumat această cumplită tragedie au găsit aici o cantitate uriașă de arme și muniții de parcă Părintele Jones s-ar fi pregătit de război. Erau, de asemenea, pregătite geamantane metalice în care se aflau bijuteriile înstrăinate de credincioși, banii lor și mai mult de opt sute de pașapoarte care le fuseseră luate ca să fie împiedicați să fugă. Conform extractelor bancare găsite, Jim Jones a câștigat peste zece milioane de dolari. Această sumă uriașă a fost depusă la băncile din străinătate, dar cu toate acestea Jones și-a cumpărat o șalupă rapidă care de fapt putea fi considerată un adevărat iaht. Conform unui raționament logic el nu a intenționat să pregătească o moarte forțată, ci dimpotrivă a încercat să dispară cât mai repede de la locul faptei, navigând cu această șalupă pe râul Essequibo.

În același timp Jones a avut grijă să-l pună la adăpost pe fiul său de nouăsprezece ani, Steve Jones pe care l-a trimis sub un pretext oarecare pentru câteva zile la Georgetown. Atunci se naște o altă întrebare și anume aceea de ce a preferat Jones să moară împreună cu credincioșii săi care fuseseră excrocați? Experții au stabilit că Jim Jones nu a murit prin otrăvire ca toți supușii lui, ci a murit pe tronul său, împușcat în cap.

Până acum nu s-a reușit să se afle cine a fost ucigașul lui. De pildă, ar fi putut fi unul dintre Cavalerii albi drogați care pentru a fi mai sigur a împușcat mulți sectanți care băuseră deja otravă. Autorul ar fi putut fi la fel de bine și unul dintre sectanți care în ultimele clipe de viață a înțeles că a fost victima unei admirații oarbe în fața unui excroc și totodată a unui criminal. Dar în același timp putea fi și unul dintre primii soldați care au sosit la locul unde fusese pregătită moartea colectivă.

Au fost emise și alte ipoteze mai năstrușnice care au fost preluate de unii ziariști, devenind astfel un subiect senzațional. De asemenea, s-a afirmat că în spatele acestui masacru premeditat s-au aflat agenții serviciilor de informații, printre care agenții CIA, agenții KGB-ului și ai FBI-lui care își infiltraseră oamenii printre miile de membri îndobitociți ai *Templului poporului*.

În mod firesc se naște atunci întrebarea cum a reușit agentul să se infiltreze fără a fi observat de nimeni și cum a putut să se ascundă într-o comunitate în care oamenii se cunoșteau foarte bine și trăiau la Jonestown ca într-un lagăr de concentrare înconjurat de sârmă ghimpată și păzit de cel puțin trei-zeci de paznici bine înarmați?

Moartea colectivă a locuitorilor din Jonestown s-a produs la 18 noiembrie 1978. Cu mulți ani înainte, doctorul Evan Cameron, directorul Institutului de Cercetări Psihiatrice de pe lângă Universitatea McGill din Montreal a elaborat așa-numita metodă de deșablonizare a personalității. Aceasta a fost o metodă bine argumentată și recunoscută din punct de vedere științific. Principiile ei amintesc foarte mult de metodele lui Jones de dezagregare a personalității umane.

Doctorul Cameron a descoperit ceea ce fusese demult deja descoperit. În timpul comunismului, publiciștii sovieticii s-au făcut de rușine în fața lumii civilizate, declarând în repetate rânduri că majoritatea inventatorilor și-au prezentat invenții-

ile după ce ele fuseseră deja descoperite de ruși. Afirmatia pare hilară, deoarece pe vremea aceea oamenii simpli din Rusia nu știau să poarte ghete, dar în schimb se afirma despre ei că au descoperit niște lucruri de-a dreptul senzaționale.

În cazul cercetărilor lui Cameron ziariștii sovietici au avut însă dreptate, chiar dacă din motive lesne de înțeles, nu s-au bătut cu pumnii în piept. Încă de pe vremea crimelor comandate de Stalin, pe scena cunoscutelor procese de la Moscova înscenate de agenții KGB, dar poate și mai târziu, ca de pildă în cazul procesului politic înscenat în fosta Cehoslovacie secretarului general al Partidului Comunist Ceh Slanský, acuzații au repetat fără nici o bălbăială tot ce fuseseră învățați de psihiatrii sovietici. Ei au recunoscut toate vinile, inclusiv cele politice și au proliferat pe un ton entuziast că pedeapsa cu moartea este cea mai potrivită pedeapsă pentru ei.

La Ljubljana, cea blestemată de mii de ori, ca și în alte închisori comuniste, victimele justiției comuniste au suferit un proces de spălare a creierelor. Medicii au repetat pacienților până la saturație câteva fraze simple și de fiecare dată le-au însoțit de câte un șoc electric. În felul acesta, obiectele experimentelor lor au fost lipsite treptat de memorie, dar cu toate acestea și-au mai păstrat un timp capacitatea de orientare: știau unde sunt și de ce sunt acolo și își aduceau aminte cum îl cheamă. În stadiul următor pierdeau însă noțiunea de spațiu și timp, deveneau tot mai neliniștiți, fiind în același timp conștienți de starea lor și de eforturile lor inutile de a încerca să se orienteze. În ultima fază de degradare personală pacientul se potolea, dar nu-și mai putea aduce aminte nimic din trecut, era indiferent față de ce-l aștepta a doua zi, devenind astfel total dependent de persoana care îl manipula. Unui asemenea individ i se putea ordona orice, începând cu sinuciderea și sfârșind cu depunerea unei mărturii absurde și nelo-gice, inclusiv cu recunoașterea unei fapte penale pe care de fapt nu o comisese. Acest individ asculta fiecare ordin pe care îl primea. Acesta a fost și cazul multor victime ale lui Stalin, dar și al altor politicieni incoezi care au fost uciși după modelul sovietic.

Jim Jones a folosit aceleași metode și aceleași droguri, preferând mai ales LSD-25. Programul de cercetare american, cunoscut sub codul NK-Ultra a fost oprit în anul 1976, dar cu toate acestea reverendul Jones a continuat să folosească mai departe droguri. O dovadă în acest sens o constituie

mențiunea consemnată în protocol de comisia colectivă care a efectuat inventarul direct la locul acțiunii. În farmacia și în baraca care serveau drept spital, anchetatorii au descoperit cantități mari de droguri nocive. Jim Jones le administra în mod regulat membrilor sectei sale pentru a le distruge personalitatea și a-i manipula după propria lui voință. Conform depozițiilor supraviețuitorilor, Reverendul și Cavalerii lui albi organizau antrenamente în vederea trecerii în comun în lumea de apoi. Credincioșii se încolonau în șiruri, se apropiau unul câte unul de masa așezată lângă tronul lui Jim Jones, în timp ce asistentele medicale și medicul le împărțeau pahare din hârtie conținând un anume lichid. Apoi la difuzorul din piața orașelului începea să cânte o fanfară militară și toți ca la comandă dădeau pe gât licoarea. Nici unul nu rostea un cuvânt, nu opunea nici un fel de rezistență ca și cum nu ar fi știut dacă beau limonadă sau otravă.

În felul acesta, după cum a afirmat profesorul Cameron, s-a ajuns la situația în care locuitorii din Jonestown au devenit total dependenți de conducătorul lor nebun, fiind antrenați și pregătiți să se sinucidă în colectiv. Jones i-a dresat, obligându-i să presteze munci foarte dure în condițiile unei călduri tropicale insuportabile, să participe la interogatorii nocturne, sculându-i brusc din somn, prin amenințări și mai ales prin subnutriție sau chiar pedepsindu-i prin înfometare.

Această teroare fizică, dreptul unui despot asupra vieții și morții oamenilor nu a fost ceva nou. Anterior fondării acestei colonii, Jones dăduse ordin să fie omorâți pe teritoriul Statelor Unite câțiva indivizi rebeli după care s-a ascuns în Guyana ca să eludeze pedeapsa stabilită de instanță.

Holsinger, juristconsultul senatorului Ryan, cunoștea destul de multe amănunte în legătură cu metodele și activitatea excrocului Jones. După ce senatorul și ziariștii au fost împușcați și secretara Jacquelin Speier și-a revenit din șoc, el a încercat să elucideze cauza și sensul acestei acțiuni tragice. Încă de la bun început au existat două împrejurări care l-au condus la bănuiala că nu toate erau așa cum păreau la prima vedere. Nu era foarte verosimilă ipoteza că Jim Jones ar fi intenționat să moară într-adevăr împreună cu supușii săi. Nu avea nici un motiv, deoarece își pregătise câteva valize mari din aluminiu cu un conținut deosebit de valoros, iar în Statele Unite era probabil așteptat de câteva mii de credincioși. Dacă ar fi intenționat cu adevărat să părăsească această lume prin

sinucidere, și-ar fi scris testamentul. Proorocul și mântuitorul care erau aceeași persoană cu despotul nebun dorea cu siguranță să devină sfânt prin această moarte eroică. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Dar atunci se pune întrebarea cum a murit?

Până în ultima clipă tronul lui a fost păzit de garda personală, Larry Layton, acel tânăr blond, cu un început de chelie și cu o privire tâmpă. Toți supraviețuitorii și-au adus aminte de acest om. Este foarte probabil că Jim Jones nu a murit în urma înghițirii unei cantități mari de otravă. Să fi fost Larry Layton ucigașul lui? Joe Holsinger nu a pornit pe urma lui, dar cu toate acestea a aflat că a dispărut imediat după consumarea tragediei. Să nu fi fost tocmai el cel care i-a tras un glonte în tâmplă lui Jones de la o distanță foarte mică?

Avocatul Holsinger și-a prezentat raportul în fața senatului american, dar verdictul acestuia nu a fost de loc convingător. Atunci Holsinger a scris un articol pe care a încercat să-l vândă, fără succes, ziariștilor. Înfuriindu-se, Holsinger a sunat la redacția cotidianului oficial al Partidului Comunist din S.U.A., *Daily World*. Redactorii ziarului au citit articolul, l-au felicitat pe autorul lui și au publicat articolul.

În felul acesta s-a produs o foarte mare încurcătură. Conform declarațiilor redactorilor de la *Daily World*, reverendul Jim Jones, Părintele sectei *Templul poporului* a fost colaborator al serviciului american de informații CIA. Încă din timpul șederii sale în Brazilia, se spune că în fiecare săptămână în fața casei lui parca o mașină a consulatului american încărcată cu daruri de preț: alimente, îmbrăcăminte modernă pentru el și soția lui. Mai târziu, după ce a ajuns șeful coloniei din Jonestown în jungla guyaneză, a rămas în contact cu agentul CIA, Richard McCoy, de la consulatul american din Georgetown care, chipurile, trebuia să supravegheze colonia. Poate că în același mod el sau altcineva controlau efectele drogurilor halucinogene pe care Jones le administra periodic membrilor sectei sale. Mai târziu a apărut și afirmația potrivit căreia Jones ar fi fost împușcat de Larry Layton din ordinul serviciului de informații CIA. Și în presa noastră au fost publicate știri în legătură cu averea de zece milioane de dolari depusă de Jones în băncile din Elveția.

Mărturia cheie în acest caz au depus-o însă doi ziariști sovietici care au strâns materiale și au publicat o carte senzațională în 1987. După opinia lor, cei peste nouă sute de lo-

cuitori ai coloniei din Jonestown au ajuns să se sinucidă în colectiv fiindcă reverendul Jones și oamenii lui de încredere începuseră să se preocupe de problema emigrării lor în Uniunea Sovietică. Ei au discutat despre această posibilitate împreună cu reprezentanții consulatului sovietic. Agenții CIA, care potrivit acestei versiuni erau infiltrați și în jungla de nepătruns din Guyana, au aflat despre aceste tratative și au ordonat uciderea în masă.

Dar nici în felul acesta cazul sectei *Templul poporului* nu a fost încheiat. Autorii sovietici au continuat să elaboreze diverse speculații temerare. Așa de pildă, în numărul 30 al cotidianului sovietic *Izvestia* din 1987 a apărut o altă știre senzațională. În urma omorului în masă care putea fi la fel de bine și o sinucidere s-ar fi salvat optzeci de locuitori din Jonestown. Unul dintre aceștia era Michael Prox. Un timp acest om a trăit în Statele Unite așa cum mulți trăiesc în Statele Unite: umbla dintr-o sală de gimnastică în alta și povestea pacienților ce i s-a întâmplat și cum a reușit să se salveze. După circa două luni de la acest masacru, el a organizat o conferință în orașul Modesto din California. După terminarea ei, în timp ce-și ridica de la garderobă paltonul, s-a auzit o împușcătură. Prox s-a prăbușit pe jos și după ce a fost transportat de urgență la spital, a murit. Poliția și agenții FBI nu au reușit să afle cine a tras și de ce. Numai cei doi ziariști sovietici aflați la o depărtare de mii de kilometri știau cine este făptașul: CIA.

Se spune că George R. Moscone, primarul orașului San Francisco, ar fi fost prietenul lui Jones. Și el s-a străduit să afle adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în jungla din Guyana. Și el a fost ucis de o persoană necunoscută după câteva zile de la masacrul din Jonestown. Aceste două incidente seamănă ca două picături de apă. Ele sunt o dovadă a faptului că și crima unui maniac nebun căruia ar trebui să i se ridice un monument în iad, poate fi politizată.

DESTRĂMAREA ORDINULUI „TEMPLUL SOARELUI“

1

Satul montan Cheiry se află la circa treizeci și cinci de kilometri de Lausanne, în cantonul Fribourg, izolat oarecum de orașele și satele elvețiene atât de des vizitate. Această așezare formată din căsuțe de lemn și construcții rurale în care locuiesc 254 de locuitori este așezată într-un ținut superb, înconjurat de livezi, lanuri de porumb și păduri, constituind o adevărată oază de liniște și confort. Este un loc aproape ideal în care pot fi turnate spoturi publicitare, având ca titlu: Elveția vă invită să o vizitați.

Miercuri, 5 octombrie 1994, aproape de miezul nopții. Jean-Paul Fussli se trezește ca să meargă la toaletă și uitându-se pe fereastră să vadă dacă nu a început să plouă, se sperie. Aruncă pe el în grabă paltonul și iese repede afară, bătând la ușa vecinului:

– Priviți acolo. Arde pădurea.

– Aduc imediat extingtorul, răspunse acesta, după care formă numărul de telefon al pompierilor:

– Arde probabil ferma La Rochette. Am auzit de acolo niște explozii, de parcă ceva ar fi sărit în aer. De la intersecție, o luați la dreapta până ajungeți la o casă frumoasă. Acolo se fac testări biologice, anunță el.

Pompierii au sunat la poliție. Imediat ofițerul de serviciu a preluat comunicarea și după aproape douăzeci de minute au ieșit două echipaje ale poliției.

– Eu cunoșteam locul, i-a spus mai târziu anchetatorul căpitanului de la serviciul de criminalistică. „Această vilă cu mai multe etaje este cea mai bizară casă din ținut. Proprietarul ei, bătrânul Giacobini, a cumpărat-o pe la începutul lui 1990 ca să cultive acolo plante și să facă teste biologice.“

– Domnul Giacobini nu este din partea locului?

– Nu, domnule. De fapt, nu mai este, răspunse anchetatorul. „Locuia la Geneva și era un domn în vârstă, foarte bogat. După ce a ieșit la pensie, s-a mutat aici ca să trăiască în liniște și în aer curat. Ei, dar acum totul s-a sfârșit“.

– L-au găsit înăuntru? Nu a reușit să se salveze?

– Nu a reușit fiindcă mai întâi a fost omorât. A fost împușcat cu două gloanțe în frunte trase de la mică distanță. L-au găsit întins pe spate în pat, cu creierul împrăștiat pe pernă, iar capul învelit într-un sac negru din plastic. Nu de mult împlinise șapte zeci și doi de ani. A fost un om foarte bogat, proprietarul unui număr mare de case din Geneva.

– Cum îl chema?

– Albert Giacobini.

– Cine a intrat aici primul? Cine l-a descoperit? Întrebă anchetatorul.

– Pompierii. Dar ei au mai descoperit încă ceva. Veniți să vedeți. Noi am controlat deja garajul ca să vedem dacă nu erau acolo parcate mașini care să explodeze și am descoperit în spate o ușă.

– Unde ducea?

– Într-un loc tainic.

Între timp au mai sosit și alți polițiști care au început să cerceteze locul devastat de incendiu și clădirea mare a fermei. În fundul garajului au descoperit un sanctuar fastuos, cu pereții acoperiți de perdele albe, negre și roșii și cu rampe de iluminare foarte ingenios combinate. Încăperea avea formă circulară, iar pe covorul roșu care avea în mijloc o stea țesută în fir de aur, erau așezate radial cadavre, cu capetele îndreptate spre centru. Toate erau băgate în saci negri din plastic, ca cele folosite pentru strângerea deșeurilor menajere. În total erau nouăsprezece cadavre, iar alte trei se aflau în camera de alături care probabil servise ca loc de pregătire.

Sanctuarul mai avea încă o ușă împodobită cu un portal din aur, iar pe peretele din stânga atârna un tablou în ramă aurită care înfățișa un Christos sau o ființă supranaturală, înconjurată de o aureolă uriașă. Mai târziu, s-a dovedit că acesta putea fi Moise din Biblie. Bilanțul morților a fost zguduitor: două zeci și doi de oameni maturi, din care zece bărboși, douăsprezece femei și un copil în jur de zece ani. Toți fuseseră împușcați cu peste o sută de gloanțe. Cadavrele erau îmbrăcate în pelerine albe și roșii lungi până la călcâie, dintre care unele aveau accesorii din aur. În camera de alături care ser-

visе probabil drept garderobă, se aflau manechine îmbrăcate în rase călugărești.

– A fost o crimă pregătită cu multă grijă, spuse ancheta-torul. „Încă de la bun început ne-am dat seama că printre cei morți nu se aflau de loc ucigași. Cei care au fost împușcați, și-au așteptat moartea cu liniște și calm, fără să opună nici o rezistență ceea ce dovedea că mai înainte fuseseră otrăviți sau drogați. Ucigașii i-au împușcat cu precizie și poate numai a zecea parte din gloanțe au nimerit alături. Era clar că și-au făcut treaba pe îndelete, fără să se grăbească, iar după ce s-au convins că victimele lor nu mai trăiesc, le-a tras fiecareia pe cap un sac negru din plastic.“

Crima a fost planificată în cele mai mici detalii și a fost perfect pregătită. Vrând să șteargă în urma lor toate urmele, ucigașii au montat instalații de aprindere cu comandă electronică în clădirea principală și în anexe. Vase conținând substanțe inflamabile și două butelii mari cu gaz au constituit părțile componente ale unui sistem conectat la un telefon portabil. În felul acesta, ucigașii puteau să incendieze obiectivul de la orice distanță, fără a se expune riscului de a fi surprinși în flagrant delict. O dovadă a defectării parțiale a sistemului a constituit-o faptul că nu toate cadavrele au fost carbonizate, iar subsolul nu a ars de loc.

– A fost un incendiu bine gândit, spuse Jean-Claude Martin, pirotehnician în corpul de poliție din Lausanne. „Dar probabil în calculul proiectului tehnic nu a fost inclus timpul de întârziere al sistemului de aprindere al buteliilor cu gaz. Din cauza aceasta s-a blocat întreg mecanismul“.

În timpul investigațiilor a ieșit la iveală că din cele două zeci și trei de victime ucigașii au împușcat numai douăzeci de oameni. Ceilalți au murit prin otrăvire. Polițiștii din grupul tehnic au descoperit trei carabine cu încărcător, a cărui capacitate nu corespundea însă celor cinci zeci și două de gloanțe care fuseseră trase. A mai fost găsită o cantitate foarte mare de cartușiere de calibru 22 long rifle, trei puști și o cutiuță, conținând un drog necunoscut.

Primul lucru senzational în cazul Ordinului *Templul Soarelui*, fiindcă de la bun început a fost clar că este vorba de o sectă religioasă, l-a constituit descoperirea făcută în timpul încercării de identificare a cadavrelor. Unul dintre ele era al lui Jocelyn Grand Maison, o cunoscută reporteră de la ziarul canadian *Journal de Québec*. În mod firesc se năștea între-

barea ce a căutat ziarista canadiană la ferma sectei religioase a Ordinului *Templul Soarelui* și de ce a devenit victima unui omor ritual?

2

Dar aceasta nu a fost singura descoperire senzatională. În aceeași noapte a izbucnit un incendiu și în satul Grangess, nu departe de satul Salvan din cantonul Valais. Pompierii care s-au deplasat imediat la fața locului și-au dat seama că nu mai există nici o șansă de a salva ceva. Arsaseră chiar și mașinile personale parcate în fața unei vile luxoase construită din bârne de lemn. În total au ars cinci automobile, dar pe unul singur a mai putut fi descifrat numărul de înmatriculare care aparținea cantonului Fribourg. La circa zece metri de acolo mai fumea încă o vilă, la fel de arătoasă.

– Totul s-a petrecut identic ca la Cheiry, declară ancheta-torul. „Înăuntru am găsit cadavrele carbonizate ale celor uciși. I-am găsit în camerele pentru oaspeți și în saloane unde erau întinși de parcă incendiul i-ar fi surprins în timp ce dormeau. Și vila de alături a fost cuprinsă de flăcări“.

– Câți morți ați găsit în total?

– Douăzeci și cinci. În cele două vile.

– Cauzele morții au fost elucidate?

– Cadavrele urmează să fie supuse autopsiei. În orice caz nu s-au descoperit în ele atâtea gloanțe ca la Cheiry.

– Asta înseamnă că oamenii au fost otrăviți?

– Tot ce e posibil.

– Puteți stabili o legătură cu cele întâmplate la Cheiry și Salvan?

– Totul s-a petrecut într-un mod absolut identic. Și în aceste vile s-a defectat sistemul de aprindere prin conectare de la distanță.

– Atunci cum s-a produs incendiul?

– Tocmai de asta ne ocupăm acum, dar nu este de loc exclus ca în cele două vile luxoase, pompierii să fi lucrat foarte bine.

– De ce spuneți că sunt luxoase? Ce au avut atât de deosebit?

– Totul. Proprietarii lor au iubit fastul. Cred că fiecare dintre ele a valorat cel puțin un milion.

– Au fost construite mai de mult sau erau noi?

- Au fost construite în 1991. Și subsolul a fost amenajat ca pentru un iaht de milionar. Toți pereții erau îmbrăcați în oglinzi venețiene.

- Ați aflat ale cui au fost aceste vile?

- Pe proprietarul lor îl chema Joseph di Mambro, un nume pe care îl cunoaște toată lumea.

- Ale lui au fost amândouă?

- Le-a cumpărat în același timp, dar mai târziu a închiriat una din ele.

- Știți cumva cui anume?

- Prietenului și asociatului său, Luc Jouret.

- Și el era tot milionar?

- Desigur. Amândoi au fost șefii Ordinului *Templul Soarelui*. Di Mambro era conducătorul Ordinului. De fapt nu știu, dacă i se spunea domnule președinte sau domnule director, dar știu că Jouret era locțiitorul lui.

- În același timp Jouret era Maestru și moștenitorul tronului. Dar ce părere aveți despre modul cum au fost uciși membrii sectei?

- Identic ca la Cheiry sau ca pe aeroportul canadian Morin Heights.

Cheiry în Elveția, Morin Heights în Québec la circa optzeci de kilometri nord-vest de Montreal, Salvan, o zonă montană aflată la aproape o sută de kilometri de Geneva, nu departe de locul unde se încrucișează drumurile care urcă în Alpi, în apropiere de cunoscutul oraș elvețian Martigny. Toate aceste locuri au avut o soartă comună: treptat și discret ele au devenit centre ale sectei internaționale *Templul Soarelui* și totodată locul de execuție a celor mai reprezentativi membri ai ei. Ulterior a fost elucidat și cazul morții soților Dutoit și a băiețelului lor în vârstă de numai trei luni. Locuința unde au fost uciși aparținea, de asemenea, Marelui Maestru Di Mambro. La scurt timp după aceste incidente tragice, anchetatorii au stabilit că Marele Maestru sau Ordinul ca persoană juridică erau posesorii unor proprietăți luxoase, a unei ferme la Saint-Sauveur-des-Monts în ținutul Laurentides și a unei superbe reședințe în Sainte-Anne-de-la-Perade, pe malul râului Sf. Laurentiu.

Deși anchetarea cazului progresa rapid, în Elveția au sosit imediat trei specialiști de la serviciul de informații canadian Sûreté du Québec: Gilles Theriault, Real Berger și Gilles Leclerc. Cu toate acestea, nimeni deocamdată nu a găsit răs-

puns la principala întrebare: a avut loc o ucidere în masă sau o sinucidere colectivă? Nu s-a putut răspunde la această întrebare nici măcar atunci când anchetatorii au constatat că pistolul găsit într-una din vilele incendiate aparținea, conform unei însemnări, unui anume Joel Egger, al cărui cadavru fusese identificat la Salvan. De fapt, Egger putea să fi fost ucigaș și totodată sinucigaș. Dar cu toate acestea, era imposibil să se fi găsit concomitent în două locuri: în satul Salvan din Elveția și pe aeroportul Morin Heights din Québec.

3

Bărbatul care putea să răspundă la multe din aceste întrebări se numea Thierry Huguenin și fusese vreme îndelungată membru al sectei. Ieșise din rândurile ei cu circa optsprezece luni înaintea apocalipsului Ordinului *Templul Soarelui* astfel încât putea fi recunoscut numai unei întâmplări fericite care îl ajutase să supraviețuiască acestui masacru religios. Huguenin fusese cel de-al cincizeci și patrulea membru al sectei condamnat la moarte și chemat să trăiască o altă viață în paradisul din constelația Sirius. A reușit să scape ca prin urechea acului de această tragedie și totodată mare cinste. Prin urmare, numai cincizeci și trei de credincioși naivi au părăsit această lume ca să continue să trăiască în cealaltă lume mult visată. Astfel s-a produs o eroare, iar numărul 54 nu a fost ales la întâmplare.

În ziua de marți, 4 octombrie 1994, pe la ora unsprezece dimineața, tehnicianul dentar Huguenin a fost sunat la telefon de fosta lui colegă de sectă, Florence Redureau. Aceasta i-a transmis ordinul Marelui Maestru de a se prezenta pentru a-și ridica banii. În cei cincisprezece ani cât făcuse parte din Ordinul *Templul Soarelui*, tehnicianul dentar vărsase în bugetul colectiv jumătate din venitul acumulat prin practicarea cinstită a meseriei sale. La sfârșit a lucrat în cadrul sectei, îndeplinind câteva funcții, dar de fiecare dată nu a primit nici un franc. După ce a revenit în rândul oamenilor cinstiți, i-a cerut Marelui Maestru să-i dea înapoi sumele datorate. Discuțiile în jurul acestor bani s-au târăgănat. De fiecare dată, în loc să-i trimită cecul, Joseph di Mambro inventa câte o scuză și nici măcar intervențiile avocatului angajat de Huguenin nu au ajutat la nimic. De aceea, el a răsuflat ușurat când ultima aman-

tă a Marelui Maestru l-a sunat la telefon, anunțându-l că poate veni la Salvan ca să primească înapoi toată suma datorată.

La început nu i-a venit să creadă. A întrebat-o de trei ori dacă nu i se joacă o festă, deoarece era foarte ocupat și nu voia să bată atâta cale de pomană. Florence Redureau l-a asigurat însă că totul este în cea mai perfectă ordine. Huguenin și-a comandat o pizza într-un bistro de pe malul lacului Lemman, a băut un suc de roșii și a plecat. Pe drum a dat drumul la radio și a ascultat o melodie interpretată de celebrul Michael Jackson în timp ce încerca să-l acompanieze, scoțând sunete false. A parcat mașina lângă reședințele fastuoase ale lui Di Mambro și Jouret și a urcat pe treptele care duceau la terasa de la etaj. Încă de jos observase că la ferestrele vilei lui Jouret erau trase transperantele ceea ce însemna că probabil plecase undeva. În fața celei de-a doua intrări îl aștepta Florence.

În timp ce făcea niște grimase tragice și se trăgea cu mâna de păr, ea a început să-i explice că Di Mambro a răstăcit cheile de la vilă și din păcate banii sunt înăuntrul. Au căutat cheile împreună peste tot, în parcare, pe scară, pe potecile pe unde se plimbaseră. În timp ce căutau și discutau pe terasă și-a făcut apariția Di Mambro.

– La început, nu l-am recunoscut, declară Huguenin anchetatorului. „Era palid, mai degrabă livid, avea ochii ieșiți din orbite și arăta de parcă în ultimele luni de când nu îl văzusem, îmbătrânise cu zece ani. Vorbea încet, cu un glas răgușit și aveam impresia că tocmai a venit de la reanimare. Se sprijinea de balustradă, dar am reușit să observ că degetele îi tremurau. Era un om îmbătrânit și îngrozitor de obosit care își pierduse cumpătul. Nu mai avea nici un pic din energia și din trufia de altă dată. I-am spus direct că nu sunt dispus să-mi pierd timpul cu tâmpenii de genul ăsta și că trebuie să mă întorc până diseară la Geneva ca să pot audia o conferință foarte interesantă. Pe scurt i-am zis să facă bine să caute cheile și să-mi dea banii pe care mi-i datora ca să pot pleca liniștit acasă. Nu credeam de loc în povestea cu pierdutul cheilor și eram convins că le ascunde în buzunar sau încearcă să mă ducă din nou de nas”.

Thierry Huguenin era furios pe fostul său șef. Timp de cincisprezece ani muncise pentru el ca un sclav fără să primească mâncare și bani. Pe deasupra îi luase nevasta. Încă de aseară trebuia să primească plicul cu bani, dar găsise închise ferestrele casei din Salvan și ușa încuiată cu lacătul.

Acum scena se repeta din nou. Au continuat să se certe în timp ce Thierry Huguenin începea să aibă o presimțire urâtă. Marele Maestru se purta ca un om ieșit din minți și de aceea Huguenin s-a hotărât să plece. Pe drumul către locul unde își parcase mașina, i-a venit o idee și s-a întors.

– Dacă nu poți găsi cheile, sună la atelier ca să-ți trimită un lăcătuș.

Au așteptat să vină lăcătușul fără să schimbe nici o vorbă. În cele din urmă a sosit o mașină de intervenție din care a coborât un tânăr îmbrăcat în salopetă și cu o geantă agățată de umăr. S-a apropiat repede de ușa vilei lui Di Mambro, dar Marele Maestru l-a prins de mână, trăgându-l în casa alăturată a doctorului Jouret și l-a rugat să deschidă ușa.

– Nu aș vrea să-mi strici broasca, îi explică el într-un mod confuz. „Într-una din camerele de la etajul acestei vile am ascuns cheile de rezervă de la casa mea”.

Lăcătușul a început să lucreze cu îndemănare. Încă nu-și terminase treaba, când pe neașteptate a apărut Luc Jouret. A trecut ca un somnambul pe lângă Huguenin, Florence Redureau și pe lângă prietenul său Di Mambro și nu s-a arătat de loc mirat că lăcătușul încearcă să deschidă ușa de la vila lui:

– Jo, ai nevoie de bani ca să-l plătești pe omul ăsta? întreabă el. Tot ce s-a petrecut în momentul acela părea un nonsens. Thierry Huguenin avea impresia că se află printre niște nebuni care nu mai erau conștienți de faptele lor. În plus, amândoi aveau ochii ieșiți din orbite.

Din ușa deschisă mirosea atât de tare a vapori de benzină încât toți au început să tușească. Cineva le-a explicat că așe-ră fusese descărcată o cisternă cu motorină din care s-au prelins câțiva litri. Apoi s-a produs un incident cu totul ieșit din comun. Jo Di Mambro a intrat în biroul lui Jouret și a scos o legătură de chei din sertarul biroului. A rămas cu cheile în palmă, uitându-se lung la ele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, astea nu sunt cheile mele

Thierry Huguenin nu a mai rezistat. S-a răsucit pe călcâie și a coborât grăbit spre mașină. La Geneva a ajuns târziu și nu a mai prins decât a doua parte din conferința care îl interesa. A ajuns acasă la unsprezece și jumătate noaptea, a mâncat ceva la repezeală, a băut un pahar cu apă minerală și s-a culcat. Cam după o oră, a sunat telefonul. La celălalt capăt al firului era Marcela, o altă fostă membră a sectei pe care o părăsise cu câteva luni înainte.

- Tocmai m-a chemat la telefon fiica mea din Canada. Vila lui Lucu Jourët a ars. După stingerea incendiului, în casă au fost găsiți mulți morți.

A doua zi în ziarul de dimineață a apărut un reportaj detaliat și astfel Thierry Huguenin și-a dat seama că tocmai se petrecuse apocalipsul atât de mult propovăduit. Dar acesta nu fusese apocalipsul care trebuia să distrugă lumea, ci uciderea planificată a membrilor Ordinului *Templul Soarelui*. Fără să-și dea seama el evitase la timp această moarte, salvându-și astfel viața.

4

Prin colaborarea serviciilor polițienesci din Elveția, Canada, Franța și a Interpolului, după câteva zile de la masacru au fost identificate toate cele cincizeci și trei de cadavre arse. La reconstituirea lor au ajutat numeroși martori, medici legiști, medici stomatologi, rude ale victimelor și prietenii lor, astfel încât în presă a apărut bilanțul unui omor ritual absurd care a rămas unic în istoria criminalisticii, deoarece ucigașii au făcut parte din lista celor uciși.

La Salvan au murit:

Guru sectei templierilor numită oficial Ordinul *Templul Soarelui*, Luc Jourët în vârstă de patruzeci și șapte de ani, un homeopat cu practică internațională, având cetățenie de stat franceză, belgiană și canadiană. Jourët a fost un orator desăvârșit care știa să atragă atenția auditoriului și era cunosător al problemelor esoteriei care pe vremea ceea era la mare vogă. A scris și a publicat câteva cărți pe această temă care s-au bucurat de succes. La 15 iulie 1993 a devenit liderul Ordinului *Templul Soarelui*, deși la Montreal fusese condamnat la o amendă de 1000 dolari pentru trafic ilegal de arme.

Marele Maestru Joseph Di Mambro era un om bolnav, în vârstă de șaptezeci de ani. Avea cetățenie de stat franceză și domiciliul permanent în Salvan. În cadrul Ordinului *Templul Soarelui* a fost nașul întregului clan pentru a folosi un termen al mafiei. Pe lângă aceasta, a mai îndeplinit și alte funcții, nu mai puțin importante. Avea faima unui psiholog desăvârșit, a unui manager sever și a unui comerciant strălucit cu un simț economic ieșit din comun. Se făcuse cunoscut ca medic naturist și ca regizorul unor ritualuri pline de fast la înscenarea cărora manipulasă prin mijloace rudimentare oameni inte-

ligenți și cultivați. Profesia lui de bază fusese aceea de bijutier și de aceea se pricepea foarte bine la bijuterii, aur și la evaluarea pietrelor prețioase. Imediat după demascarea adevăratei lui identități, ceea ce s-a reușit mai ales pe baza comparării danturii extrase din țeasta calcinată cu modelul luat de medicul lui stomatolog a apărut bănuiala foarte gravă că a întreținut legături ilegale cu nașii mafiei italiene, mai ales a celei siciliene. A luat parte la acțiuni vaste de spălare a banilor murdari, avea conturi deschise în băncile din Australia, Franța, Elveția, dar și în Bahamas și Lichtenstein. În mod categoric a fost multimilionar.

Lângă cadavrul lui a fost găsit corpul ars al Jocelinei, soția lui Di Mambro, născută Duplessie, o franțuzoaică în vârstă de patruzeci și cinci de ani. Joceline a fost președinta Societății comerciale Amenta SA (Société anonyme) cu sediul la Geneva și pe lângă organizarea ei propriu-zisă, s-a ocupat de fabricarea și vânzarea de discuri compacte și casete de magnetofon pe care era înregistrată muzica compusă pentru ritualurile sectei de geniul multilateral Joseph Di Mambro. Cartea ei de vizită era însă impresionant de simplă: Doamna Jocelyn, psiholog.

Siegfried Di Mambro, poreclit Elias, nu a fost fiul lui Jocelyne Di Mambro, ci a primei soții a Marelui Maestru al ordinului, Helene Ghersi. S-a născut în orașul Québec, avea douăzeci și cinci de ani, din 1992 a locuit la Couvet, nu departe de granița cu Franța și a fost contabil la Motiers. Tatăl și mama lui vitregă l-au invitat să participe la ritualul morții colective.

Dominique Bellaton, o franțuzoaică în vârstă de treizeci și șase de ani, a primit cetățenia canadiană după ce s-a măritat cu Roger Giguere, ministrul de finanțe al grupului canadian al Ordinului *Templul Soarelui*. Căsătoria lor nu a durat multă vreme și cei doi s-au despărțit. Anchetatorul poliției canadiene Surete du Québec a aflat că Giguere a fost unul dintre inițiatorii omorului de pe aeroportul Morin Heights. Locuia la Salvan unde avea o agenție proprie, un fel de agenție de turism care organiza excursii. Conform declarațiilor unor martori nu a avut raporturi bune cu conducerea sectei și a încercat de câteva ori să iasă din Ordinul *Templul Soarelui*.

Emmanuelle Di Mambro, poreclită Douda era fiica în vârstă de doisprezece ani a lui Dominique Bellaton pe care soții Di Mambro au adoptat-o. Motivul era simplu: Marele

Maestru era adevăratul ei tată. Cel puțin așa afirma el. Pe deasupra considera că acest copil era o ființă cosmică și de mică avusese înclinații divine, drept care a fost crescută într-un mod foarte original, adică într-un fel de vid social.

Maryse Severin era o femeie în vârstă de patruzeci de ani cu un trecut dubios. Lucrase ca secretară a Marelui Maestru și cu siguranță în tinerețe fusese amanta lui. În ultimul timp însă nu se mai întâlnea de loc cu el.

Aude Severin era o tânără de șaisprezece sau optsprezece ani, cu cetățenie de stat franceză care nu apărea foarte des în comunitatea ordinului pentru că nimeni nu o cunoștea și nu se știa precis nici măcar ce vârstă avea.

Odile Dance avea în momentul masacrului patruzeci și opt de ani. S-a născut în regiunea Haute-Savoie, a lucrat mulți ani la o cunoscută bancă din Geneva, iar în timpul liber fusese secretara lui Di Mambro. Conform unei depoziții care a fost păstrată în registrele Surete du Québec s-a căsătorit nelegitim cu Thierry Huguenin în 1987 din ordinul Marelui Maestru, Di Mambro.

Despre Joel Egger se afirma că ar fi fost unul dintre coautorii omorului de pe aeroportul Morin Heights și era posesorul pistolului cu care fuseseră împușcați membrii Ordinului la Chery. Poliția a demonstrat că pistolul fusese cumpărat cu acte în regulă.

Annie Egger, născută Brunell, de cetățenie canadiană, cu domiciliul în Québec, era fiica lui Pauline Lemonde. Avea treizeci de ani, dar încă din 1990 s-a măritat cu Joel Egger. Deși studiasse antropologia la Universitatea din Montreal, la un moment dat a lucrat ca vânzătoare la un magazin de modă. Era devotată pe viață și pe moarte doctorului Luc Jouret cu care întreținea legături sexuale.

Bernadette Bise, mama în vârstă de șaiszeci și opt de ani a lui Joel Egger, era chelnăriță la cafeneaua din Fribourg și la bătrânețe s-a mutat la ferma din Cheiry unde avea grijă de grădină.

Jean-Pierre Vinet, în vârstă de patruzeci și șase de ani, era implicat în traficul cu arme. Mai înainte lucrase la o întreprindere a societății Hydro-Québec. Era divorțat, dar trăia cu Pauline Lemonde. În anul 1993 un tribunal din Montreal l-a condamnat pe el și pe Luc Jouret la o amendă de 1000 dolari care a trebuit să fie vărsată în contul Crucii Roșii.

Pauline Lemonde, prietena lui de o viață, mama în vârstă de cincizeci și șase de ani a lui Annie Egger-Brunell, a fost redactor șef al editurii canadiene Amenta din Montreal. Până în 1993 a lucrat la societatea Hydro-Québec unde a fost secretara lui Joure, asociatul lui Jean-Pierre Vinet.

Carola Cadorette, în vârstă de patruzeci de ani, a fost mătreața lui Luc Joure. Și ea a fost implicată în traficul ilegal cu arme. Atunci când serviciul Surete du Québec a primit de la procuratura de stat autorizația de a intercepta convorbirile telefonice ale celor suspecti, a găsit înregistrată vocea ei pe un mare număr de benzi. După izbucnirea scandalului care s-a terminat prin traducerea lui Cadorette în fața instanței, a emigrat din Canada și din 1993 s-a stabilit în Elveția.

Fabienne Noirjean, o asistentă medicală în vârstă de treizeci și cinci de ani din Vaudoise, a lucrat la Moudon de la sfârșitul lui 1993, dar a fost membră a Ordinului *Templul Soarelui* încă din 1987, poate chiar și mai dinainte, iar prin 1990 s-a mutat la ferma sectei din Canada. În anul 1991 s-a întors înapoi în Elveția și a lucrat la ferma din Cheiry.

Madeleine Berenger născută la Neuchatel, locuia la Geneva și era șefa biroului de avocatură a unui cunoscut jurist elvețian. Apoi a locuit la Vaucluse de unde a plecat cu aproape paisprezece ani înaintea morții colective a templierilor.

Carolina Berenger era fiica de patru ani a lui Madeleine.

Anchetatorii au găsit-o în pătuțul ei moartă, strângând în brațe un ursuleț de pluș.

Josiana Kessler, fosta soție a belgianului Jean-Leon Paulus, și-a pierdut viața la Cheiry. Din anul 1979 până în 1981 a locuit împreună cu soțul ei la Warnach în Belgia unde a avut o școală particulară de pictură și yoga. Acolo l-a cunoscut pe Jouret și pe Di Mambro și la scurt timp după aceea s-a mutat împreună cu ei în Elveția. Trebuie să fi nutrit un sentiment profund mai ales față de Marele Maestru pentru că îl însoțea la fiecare pas ca o umbră. S-a ocupat de educația „copilului cosmic” Emmanuelle Di Mabro și era singura din sectă care avea acces liber la fetița izolată de restul lumii.

Martin Germain era un electrician în vârstă de cincizeci și patru de ani. Lucra într-o întreprindere familială din orașul Vanier din Québec și a devenit membru al comunității agricole a sectei din Saint-Anne-de-la-Perade din Québec. În februarie 1993 a plecat împreună cu soția în Europa. În locuința din Vauclus a fost găsită o sabie pe care era încrustat numele

lui. Cu câteva zile înainte de moartea colectivă a aşternut pe hârtie una din ultimele lui dorinţe pe care a transmis-o uneia din fiice: „păstrează sabia fiindcă niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.“

Cecile Germaine, născută Raymond, ştia probabil despre planul soţului ei şi era pregătită de drum. Fiica lor a declarat că părinţii ei îi repetau că într-o zi vor zbura pe Venus astfel încât nici ea, nici sora ei nu aveau voie să fie triste dacă nu îi vor mai găsi.

Lina Lheureux provenea din Martinica. Era o doctoriţă în vârstă de cincizeci şi şase de ani şi locuia la Aubignan (Vaucluse). Lucra ca anesteziştă la spitalul din Carpentras. Părăsise Fort-de-France din Martinica de dragul lui Joure care fusese constrâns de autorităţile locale să emigreze în 1980 de pe insula unde încercase să creeze un fel de filială a Ordinului *Templul Soarelui*.

Vanina Lheureux, fiica Linei în vârstă de unsprezece ani, a murit împreună cu mama ei. Tatăl ei trăieşte şi astăzi pe insula Martinica. Nu s-a lăsat amăgit de promisiunile fantasmagorice ale lui Joure astfel încât a supravieţuit.

Jacques Levy, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani a lucrat ca informator la bancă. Conform unei însemnări din registrul populaţiei, a locuit la ferma din Bardonnex împreună cu familia Jatton care şi-a pierdut viaţa la Cheiry. Un timp a locuit şi în regiunea Annemasse.

Annie Boriet era probabil prietena lui. Anchetatorii nu au reuşit să afle prea multe informaţii despre ea, dar au constatat că la Cheiry a fost ucisă fiica ei de douăzeci şi trei de ani din prima ei căsătorie.

Deşi avea şaptezeci şi doi de ani, Albert Giacobini continua să lucreze la ferma din Cheiry, el fiind unul dintre cei mai prestigioşi membri ai Ordinului şi unul dintre sponsorii acestuia. Anchetatorii au descoperit că deţinea conturi în băncile din Australia, Elveţia şi Canada. De asemenea a ieşit la iveală că acest domn în vârstă bănuise de multă vreme că şefii Ordinului sunt implicaţi în tranzacţii financiare necurate. De aceea, cu puţin timp înainte de moartea colectivă dăduse ordin băncilor să sisteze plăţile unor facturi şi chiar el însuşi se pregătea să părăsească secta. A luat însă această hotărâre mult prea târziu. Poliţiştii l-au găsit mort în pat. În timp ce dormea ucigaşul îl împuşcase cu un glonţ în frunte.

Marie-Louise Rebaud, prietena lui Giacobini, era o franţuzoică de cincizeci şi opt de ani care locuia la Vandoeuvre. La început a fost coafeză, apoi şi-a vândut salonul şi a strâns bani, făcând pe ghicitoarea şi astroloaga. Din sectă ieşise cu un an în urmă. Numai că Jouret sau Di Mambro au chemat-o din nou la Cheiry, invocând pretextul că trebuie să semneze nişte documente. Nu a mai apucat să ia parte la nici un fel de negocieri fiindcă a fost împuşcată în cap de câteva gloanţe trase probabil de la o foarte mică distanţă.

Camille Pilet a fost unul dintre personajele enigmatice ale cazului morţii colective a membrilor Ordinului *Templul Soarelui*. A fost un burlac în vârstă de şaizeci şi opt de ani, foarte bogat. În tinereţe fusese reprezentantul comercial al uzinei elveţiene Piaget care producea modele foarte scumpe de ceasuri de mână. Nu se ştie din ce motive şi-a abandonat slujba, devenind contabilul şef al ordinului. În această calitate a dispus de capitalul acestei întreprinderi prospere care era secta *Templul Soarelui*. Era proprietarul unor bunuri imobiliare în Canada, Monte Carlo, Panama şi Australia şi, de asemenea, a unei reşedinţe montane luxoase din Salvan. Era cunoscut ca un om foarte prudent şi purta întotdeauna valiza diplomat legată de încheietura mâinii cu un lăntişor. Nimeni nu puneala îndoială priceperea lui şi pe bună dreptate se spunea despre el că este om de finanţe foarte priceput. Şi cu toate acestea a devenit victima unor ucigaşi cu excepţia cazului că nu a ales de bună voie acest gen de moarte. Se zicea că ar fi nutrit speranţa că va ajunge să trăiască o viaţă mai bună decât pe Pământ şi era convins că prietenii lui Jouret şi Di Mambro îl vor ajuta ca sufletul lui să se reîncarneze.

Marie-Christine Pertue, o franţuzoică în vârstă de patruzeci de ani, era fosta soţie a lui Luc Jouret. Se însurase cu ea în 1980 în Le Mans şi s-au despărţit patru ani mai târziu la Thonon. A părăsit apartamentul ei din Vaucluse însoţită de Madeleine Berenger şi de fiica ei şi s-au mutat la Salvan unde au fost găsite moarte.

Robert Ostiguy, primarul în vârstă de cincizeci de ani al oraşului canadian Richelieu, tatăl a doi copii, a lucrat ca secretar la centrul Ordinului *Templul Soarelui* din Québec. În august a plecat de acasă în Elveţia unde a fost găsit mort printre membrii sectei.

Soţia lui Francoise Ostiguy, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani şi-a urmat soţul: pe 27 septembrie a plecat din Mont-

real în Elveția. În timpul percheziționării biroului lor, anchetatorii poliției canadiene Surete de Québec au găsit o seamă de documente din care reieșea clar că se pregăteau să-și găsească izbăvirea veșnică în mijlocul sectei. Totodată aceștia au scos la iveală o serie de probe care dovedeau că Francoise nu a acționat în deplină conformitate cu planurile soțului ei, fiind adepta altor planuri în ceea ce privește viitorul lor.

Jocelyne Grand Maison, ziarista în vârstă de patruzeci de ani, de la cunoscutul ziar *Journal de Québec*, făcea parte din sectă de zece ani. Se spune că întreținuse de multă vreme o relație cu unul dintre membrii sectei, Germain, după care a emigrat în Elveția unde își căuta un loc de muncă. Încă din 1989 a încercat să ocupe postul de redactor la revista *La Suisse*, dar fără nici un rezultat. De asemenea, a luat parte la adunarea personalităților marcante ale sectei care a avut loc la 30 septembrie la Veytaux.

Robert Falaërdeau, contabilul în vârstă de patruzeci și șapte de ani al ministrului de finanțe din Québec era Marele Maestru al sectei de pe teritoriul Canadei. În noaptea de 26 spre 27 septembrie a părăsit în grabă și aparent fără nici un motiv adunarea șefilor sectei de la hotelul Bonivard din Veytaux imediat după ce a primit un bilet. Din clipa aceea nimeni nu l-a mai văzut viu. Conform unor raționamente logice, chiar dacă neargumentate, a încercat până în ultima clipă să se salveze de la aplicarea deciziei tragice a conducerii sectei fiindcă devenise conștient de absurditatea planului reîncarnării colective.

Daniel Jatton, un funcționar în vârstă de patruzeci și nouă de ani al societății Telecom din Vaudois, a locuit la Bardonnex lângă Geneva din 1993 împreună cu întreaga familie. Mai înainte locuise în arealul fundației Golden Way, pe strada Seconnex/d'Arve, numărul 109. În februarie 1993 i-a spus în treacăt uneia din surorile sale că ar risca să încerce să plece din această lume. Dar nu îi era tocmai indiferent dacă fiul lui Lionel îi va călca pe urme.

Madeleine Jatton, născută Berger, o nemțoaică în vârstă de patruzeci și șapte de ani, era profesoară de franceză și specialistă în domeniul nutriției. Lucra împreună cu soțul ei în orașul Chatonnay din Franța și mai târziu s-au mutat la Lausanne unde au început să facă comerț cu alimente nepoluate din punct de vedere biologic.

Armelle Jatton, fiica ei în vârstă de șaisprezece ani, era o studentă eminentă la Facultatea de agronomie din Lullier, nu departe de Geneva.

Lionel Jatton, fiul ei în vârstă de optsprezece ani, era elev la Geneva. Înainte de a muri se pregătea să-și dea bacalaureatul.

Christian Pechot, pictor și scriitor francez în vârstă de patruzeci și cinci de ani se născuse la Anjou. În Elveția se stabilise în 1968. Era autorul câtorva culegeri de poezii și laureatul premiului pentru literatură Prix Espace din anul 1989. A colaborat la cotidianul *Le Courrier*, dar cu toate acestea ocupația lui de bază era informatica. A lucrat ca operator pe calculator la Banque Royale du Canada din Geneva până în primăvara lui 1993 când le-a spus colegilor că intenționează să se mute undeva în sudul Franței.

Christine Pechot, născută Meylan, născută în Elveția era soția lui în vârstă de patruzeci de ani și fosta soție a cunoscutului dirijor Michel Tabachnik cu care avea doi copii.

Sebastien Pechot era fiul în vârstă de doisprezece ani al familiei Pechot.

Nicole Koymans, o franțuzoaică în vârstă de șaisprezece și șase de ani trăia de multă vreme la Geneva și era o prietenă foarte bună a lui Di Mambro. A învățat yoga și în 1978 a creat fundația Golden Way. La scurt timp înainte de a muri a destăinuit unuia din părinții elevilor săi că se pregătește să emigreze în Australia.

Fabienne Koymans, fiica ei, frecventa des vila lui Di Mambro din Salvan, la subsolul căreia locuia. Este posibil ca tocmai ea să fi fost cea care a învățat să tragă împreună cu Annie Egger.

Jean-Leon Paulus, un belgian în vârstă de cincizeci de ani, s-a însurat după moartea lui Josiana Kessler cu Fabienne Koymans. A lucrat ca decorator al sanctuarului sectei. A fost confidentul lui Di Mambro pe care l-a cunoscut în anii '80 în Belgia. Își făcea deseori apariția la ferma biologică a sectei Sainte-Anne-de-la-Perade din Québec și în același timp era acționar al acestei societăți.

Renee Pfahler, o elvețiană în vârstă de șaptezeci de ani, era considerată într-un fel mama sectei. Și era membră a fundației Golden Way. Era o veche prietenă a lui Nicole Koymans și aveau chiar împreună un apartament la Geneva.

Gux Berenger, un francez în vârstă de cincizeci și cinci de ani, tehnician atomist era soțul lui Madeleine Berenger și tatăl Carolinei în vârstă de patru ani. Lucrase undeva în Franța și mai târziu a devenit purtătorul de cuvânt al sectei la Geneva.

Francoise Berenger, o elvețiană în vârstă de cincizeci și cinci de ani împreună cu Guy au dobândit cetățenia canadiană. Locuia la Geneva, iar mai târziu s-a mutat la ferma Sainte-Anne-de-la-Perade. A fost fondatoarea fundației Golden Way și membră activă a societății Amenta. S-a descoperit o afirmație potrivit căreia a fost una dintre membrele sectei care se ocupa de problemele financiare. Avea un apartament la Territet și venea des la Vauclous.

Severine Vullien, fiica în vârstă de douăzeci și trei de ani a lui Annie Borlet, a murit la Salvan.

Leopoldo Cabrera Gil, spaniol, născut în Tenerife din insulele Canare, a fost un alt membru al sectei. Anchetatorii nu au reușit să afle alte detalii în legătură cu el.

Antonio Dutoit, un elvețian în vârstă de treizeci și cinci de ani, era fabricant de materiale textile sintetice. Din anul 1987 s-a stabilit în Canada, la câțiva kilometri de aeroportul Morin Heights. Era foarte bun prieten cu Di Mambro care se purta cu el de parcă i-ar fi fost propriul copil. În cadrul sectei s-a ocupat de decorarea interioarelor sanctuarului și, de asemenea, a prestat diverse munci. În 1991 s-a despărțit de sectă. Cu toate acestea a fost unul dintre cei uciși la Morin Heights și probabil a fost omorât în cel mai brutal mod: cu cincizeci de lovituri de cuțit.

Nikky Dutoit, născută Robinson, o englezoaică în vârstă de treizeci de ani, a fost, de asemenea, ucisă cu patruzeci de lovituri de pumnal. În cadrul sectei s-a ocupat de hainele membrilor Ordinului *Templul Soarelui*: le spăla, le călca, le țesea cu fir de aur embleme cu un cap bicefal de vultur, dar în același timp îl învăța englezește pe „copilul cosmic” Emmanuelle al lui Di Mambro.

Christopher Emmanuel Dutoit, sugaciul lor de trei luni, a fost omorât împreună cu părinții. Ucigașul i-a înfipt direct în inimă o lamă ascuțită din lemn. A fost un procedeu special de omor ritual. Din motive necunoscute, noul născut a fost declarat de Marele Maestru al Ordinului, un diavol-antichrist.

Jerry-Xavier Genoud era un grădinar în vârstă de treizeci și cinci de ani din Fribourg. Din 1979 s-a stabilit la Geneva

unde s-a și însurat. Împreună cu soția a închiriat un apartament în orașul Aubignan din Franța unde poliția a găsit după masacru arme. Se știa că este un adept foarte devotat al lui Luc Jouret care s-a sinucis după uciderea monstruoasă a soților Dutoit. Poate a fost singurul care a încercat să șteargă toate urmele, inclusiv băltoacele de sânge.

Colette Genoud, o elvețiană în vârstă de treizeci și doi de ani, care locuia la Geneva, lucra ca vânzătoare într-o cofetărie pe malul lacului Lemman. Pe baza rezultatelor anchetei a fost ucisă în noaptea dinspre 3 spre 4 octombrie. Cu trei săptămâni înainte de catastrofă întreaga familie a apărut în Elveția unde au încercat să-și vândă întreaga avere. Rudelor și prietenilor le-au spus că se pregătesc să emigreze în Canada. Genoud a fost ultimul, respectiv cel de-al cincizeci și treilea membru ucis al sectei.

Acesta este bilanțul îngrozitor al acestei odioase crime. Lista nominală a celor uciși poate fi considerată o socoteală diabolică. Ea este însă demnă de atenție și din alt punct de vedere fiindcă demonstrează că membrii Ordinului *Templul Soarelui* nu erau niște oameni proști. Dimpotrivă, toți au fost niște indivizi cultivați, cu dare de mână, foarte disciplinați care și-au pierdut cumpătul până în ultima clipă când printr-un act de violență psihică, le-au fost spălate creierele. Din clipa aceea au devenit adevărate marionete ale Marelui Maestru Di Mambro și ale asociatului său diabolic Luc Jouret.

5

Un lux exorbitant. Încă din vestibul te izbea un miros exotic, poate de lemn de santal, poate mirosul unor plante folosite în baghetele rituale indiene. O catifea purpurie. Covorul avea aceeași culoare. De plafonul având forma unei stele aurite erau suspendate candelabre uriașe ca la teatru. La prima vedere, încăperea părea de formă circulară, dar în realitate avea formă de heptagon poate și fiindcă cifra șapte constituie după unele teorii oculte un număr care are o importanță specială și foarte mare. Pereții erau acoperiți de sus până jos de oglinzi ceea ce permitea folosirea unor efecte de lumină speciale, mărirea spațiului și din anumite unghiuri crea chiar impresia de infinit. Singurul obiect care lipsea era atât de folosită, în ultima vreme, piramidă esoterică chiar dacă schițele ei au fost descoperite în documente.

Sistemul de iluminare era foarte ingenios. Pentru ceremonialele încărcate de mister și de sugestii era nevoie de întineric. În acest întineric începeau să pâlpâie foarte slab luminile fosforescente asemănătoare unor fulgere însoțite de sunete nepământeste. Electronica poate crea multe efecte, iar majoritatea teatrelor din zilele noastre folosesc programul de iluminare sau întunecare comandat digital. Magicieni asemenea lui David Coperfield reușesc să se ridice în aer în fața publicului, să zboare dintr-un colț al scenei în celălalt și într-un spațiu mare cât un stadion de fotbal fac să dispară din fața privirilor a mii de spectatori curioși vagonul unui tren expres sau o vilă cu o mașină parcată în fața intrării.

La construirea sanctuarului Ordinului *Templul Soarelui* au lucrat profesioniști care au folosit principiul spectacolului regizat la infinit. De bani nu duceau lipsă. Membrii sectei cedaseră cel puțin jumătate din veniturile lor, iar mulți dintre ei i-au dat Marelui Maestru ca dar întreaga lor avere care nu era de loc neglijabilă. În lumea unde intenționau să treacă dolarii sau francii nu mai aveau nici o importanță, iar în constelația Sirius totul era gratis. Chiar și fericirea veșnică.

Atât în clădirea sectei din strada Lefleur din Saint-Sauveur unde se afla direcția generală pentru Canada cât și în locurile sacre din Elveția, arhitecții nu au uitat de fericirea pământeană a credincioșilor sectei. Încăperile erau amenajate precum cabinetul unui ginecolog renumit. Fotoliile și canapele erau tapitate din piele albă, iar pe podea erau întinse covoare persane înflorate. Automate cu cafea caldă, ceai sau ciocolată, sandviciuri cu salate ingenios combinate se aflau la dispoziție și te puteai autoservi din vitrinele frigorifice. Fiecare putea avea orice fără să plătească nimic. Chiar și șampania se afla la dispoziție în cantități mari.

Nu era însă foarte ușor să intri într-un asemenea sanctuar în care membrii sectei așteptau să se întâmple un miracol sau pe care cel puțin le admirau. În beznă apărea la un moment dat o lumină, o străfulgerare slabă de lumină ca un clipit de ochi însoțit de o melodie divină.

Locul de pregătire înainte de a fi primit în sectă îl constituiau cluburile Archedia. Homeopatul Luc Jouret organiza în sala hotelului din oraș conferințe pe teme diferite și foarte interesante. Era un orator excelent care ar fi câștigat bine ca moderator de televiziune. Avea marele talent de a atrage atenția celor prezenți și chiar de a-i convinge. Nu era un lucru

foarte ușor să exprime ceea ce alții simțeau sau se temeau să exprime: omenirea se apropie de momentul când va pieri, criminalitatea crește, toată lumea este bântuită de războaie, mulți nu reușesc să-și găsească echilibrul în haosul acestui sfârșit de secol, sunt lipsiți de motivație și au pierdut cheful de viață. Apoi începea să explice modul cum se poate totul schimba, cum pot fi ajutați aleșii să ajungă din iadul de pe pământ în raiul cosmic. Oamenii îl așteptau cu atenție, fiindcă trebuie totuși să crezi în ceva. De aceea, veneau și a doua oară, și a treia oară.

„În felul acesta Ordinul *Templul Soarelui* a avut posibilitatea de a intra în contact cu o mulțime de oameni”, a declarat Jean-Francois Mayer. „Fiecare club Archedia făcea parte din societatea Archedia International și era condus de șapte directori. Aceștia organizau întâlnirile cu opinia publică sau de pildă se specializau în problema dietei și a preparării de alimente pure din punct de vedere biologic. Membrii clubului, mai precis spus numai anumiți discipoli care fuseseră verificați în prealabil puteau să intre în Ordinul *Templul Soarelui* unde nu se mai puneau problema soluționării necazurilor lumești ale oamenilor obișnuiți, ci mai ales a celor spirituale în spiritul „tradiției solare”. De fapt, nimeni nu știa ce înseamnă asta, dar nimeni nici măcar nu încerca să explice celorlalți astfel încât adevărata semnificație rămânea un mister pe care fiecare și-l putea reprezenta după propria lui fantazie și imaginație, uneori chiar după propriile lor vise”.

– Cine și cum au fost finanțate întrunirile care aveau loc în sala de conferințe a hotelului? întrebă anchetatorul.

– De pildă, la Lausanne, spuse Jean-Francois Mayer „a fost înființat unul dintre primele centre. La început a avut numai doisprezece membrii dintre care fiecare plătea trimestrial o cotizație de 142 de franci elvețieni, din care organizația Archedia International primea 105 franci. Nu era ușor să devii membru, adepții erau obligați să aștepte cel puțin trei luni ca observatori, după care primeau dreptul de a decide, eventual conducerea le aproba intrarea în ordin.

– Primirea în sectă se făcea în fața unui juriu sau în cadrul unui ceremonial?

– Desigur. Intrarea în ordin era un moment solemn asemenea jurământului în armată. Adepții prezenți repetau cuvintele pe care le rostea Marele Maestru. Pe masă era o vază cu

trandafiri de aur, se auzea o melodie, iar sala era plină până la refuz de aspiranți.

– Câți aspiranți erau în total?

– Pe 18 martie 1987 în cazul Lausanne au existat 618 aspiranți, iar după două luni, numărul lor a crescut cu încă cinci. Apoi avea loc adunarea specială a inter cluburilor.

– Unde?

– La Lausanne, pe 21 mai 1987. Numai din împrejurimile lacului Lemman și din zona alăturată franceză au participat circa 60-70 de persoane interesate.

– Care era programul unei asemenea întâlniri?

– În acest caz orientarea a fost cosmică. S-au întâlnit în noaptea Sfântului Ioan de 27 iunie 1987, prin urmare în timpul solstițiului de vară.

– Numai că solstițiul de vară este pe 21, obiectă ancheta-torul.

– Cel astronomic. Dar noaptea de Sfântul Ioan este fermecată, după cum am aflat deja de la Shakespeare. În noaptea de Sfântul Ioan se produc minuni.

– Și chiar s-au produs aceste miracole? Întrebă ancheta-torul.

– Pentru unii au avut loc, pentru alții nu.

Adunările aveau loc sub cerul liber pe o mare pajiște înconjura de pădure. Drumul de acces era marcat cu semne lipite pe trunchiurile copacilor ca în jocul de-a cercetașii. În mijloc se înălța spre cer un stâlp în jurul căruia era instalat un rug asemenea celui pe care a fost ars Jan Hus. Nimeni nu încerca să-i încălzească cuiva picioarele, dar potrivit experienței lui Hitchcock că oamenilor le place să se teamă, mai ales atunci când nu e pusă în joc propria lor piele, simbolul rugului care pâlpâia se afla la locul potrivit. În jurul acestuia era desenat un cerc care era marcat prin țărushi înalți de doi metri, în vârful cărora fluturau steaguri colorate; negre, albe sau purpurii asemenea veștmintelor în care erau îmbrăcați membrii comunității în timpul ritualurilor solemne.

Oaspeții invitați și membrii Ordinului soseau în grupuri. În momentul când ajungeau lângă cercul delimitat de țărushi încetau să mai vorbească cu voce tare, șopteau și sfârșeau prin a amuți complet, privind cu admirație și respect scena pregătită. De undeva răzbăteau sunetele unei melodii psihedelice, liniștită, în mod frapant nemelodioasă, mai degrabă insinu-

antă asemenea celor care însoțesc filmele de groază. Cu toate că era o melodie simplă, putea fi greu reținută.

În dreapta și stânga, la câțiva pași de cercul delimitat de țărushi erau așezate mese. Castroane cu salată de toate felurile, legume cu iaurt și kechup, felii de țelină crudă în sos, mazăre crudă cu ceapă roșie, păstăi de fasole în sos vinaigrette, toate felurile de fructe, începând cu prune și sfârșind cu banane, farfurii pline cu scoici, fulgi și germeni de grâu. Toate erau preparate în zeci de feluri, respectându-se principiile nutriției biologice moderne, fără sare, fără zahăr și fără grăsime.

De băut, exista un mare sortiment de vinuri bune, bere fără alcool, dar și doze cu bere tare. Oaspeții se serveau, beau, vorbeau încet, iar puțin mai încolo cineva a isbuncit într-un râs sonor. În momentul acela și-au făcut însă apariția Maeștrii. Întrarea lor a fost maiestuoasă poate și fiindcă erau îmbrăcați în robe purpurii prin care se deosebeau de sutanele negre și albe ale celorlalți membri ai sectei. Pe cap purtau mitre joase brodate cu fir de aur și păseau încet și demn cu pasul unui papă.

Melodia care se auzea în surdină a devenit obsedantă. Dacă cineva citea de undeva o declarație, melodia nu se mai auzea, dar înainte de a lua cuvântul Marele Maestru, se transforma într-o muzică de circ care anunța numărul principal al spectacolului. Probabil membrii Ordinului *Templul Soarelui* exersau acest număr. Patruzeci, poate chiar și șaizeci de oameni îmbrăcați în robe îngenucheau în iarbă, cu capul înainte asemenea acelor unui ceasornic, iar copiii se întindeau lângă părinți și priveau cu gura deschisă de uimire procesiunea templierilor cu făclii. Acestea nu erau făclii obișnuite așa cum se găsesc în comerț, ci erau fixate în vârful unor tije înalte de doi metri.

Fiecare purtător de făclă se oprea în fața unuia dintre Maeștrii care înconjurau stâlpul din mijloc. La un semn toți deodată întindeau făcliile șefilor lor, iar aceștia le aprindeau cu atenție de la rug. Flăcările începeau să ardă, cei prezenți se înviorau, copiii începeau să-i întrebe cu voce tare pe părinți despre unele sau altele, oamenii care stăteau întinși pe jos în formă de cerc se ridicau în picioare și începeau să danseze după ritmul unei melodii care se transmitea la difuzor. Nimeni nu ar fi îndrăznit să afirme dacă e vorba de o discotecă în aer liber sau despre un dans ritual bine învățat care era exe-

cutat pe muzica psihedelică care fusese descoperită cu ani în urmă de grupurile de hippies

– Domnule Poignante, în noaptea aceea ați fost acolo? Ce impresie v-a făcut adunarea? Întrebă anchetatorul.

– Știți, la început nu mi-am dat seama despre ce este vorba. Sunt electrician de meserie, odată i-am instalat ceva acasă domnului doctor Jouret și el m-a rugat să mă ocup de instalațiile electrice din casa lui. De aceea, am plecat la Lausanne de unde mi-am adus materialele necesare și apoi am instalat reflectoarele.

– Ați rămas acolo până a doua zi dimineța?

– Da. Trebuie să recunosc că nu prea mi-a ars să rămân acolo. Nu mă simțeam de loc bine printre oamenii aceia.

– În ce sens?

– Aveam impresia că nu sunt tocmai niște oameni normali. Scuzați-mi sinceritatea. Credeți că este ceva normal atunci când un grup mare de oameni despre care nu se știe ce școli au absolvit se întind în iarbă, schelălăie și urlă, iar apoi dansează până a doua zi dimineța? La început am crezut că se bucură fiindcă răsare soarele, dar am observat că ei continuau să se miște și să geamă ca lăuzele, deși își dădeau probabil seama că soarele răsare și apune în fiecare zi. Atunci de ce se prosteau în felul acela? Iar mâncarea era ca pentru găini. De fapt, era adusă de la magazinele lor.

– De la care magazine? Întrebă anchetatorul.

– Există magazine care aparțin sectei și unde se vinde hrana aceea ca pentru păsări. Domnul doctor Jouret le povestea membrilor sectei despre îndepărtatul univers unde se afla, chipurile, viitorul omenirii și făcea reclamă acestor magazine și fermei pentru ca femeile să-și facă acolo cumpărăturile. În aceste prăvălii se vinde de fapt tot ce se cultivă la fermă.

– De cât timp îl cunoașteți pe doctorul Jouret?

– Nu știu precis, poate de doi sau trei ani.

– Ce părere aveți despre el?

– În ce sens? Dacă era bun sau rău?

– Da. Mai precis ce părere aveți despre felul cum se purta?

– Era un om bizar. Povestea oamenilor despre o lume minunată care ar exista în cer, le promitea izbăvire veșnică și nu mai știu ce încă. A existat un timp când l-am însoțit la conferințele pe care le numea seance și uneori aveam impresia că a înnebunit. Așa de pildă se întâmpla să avem o sală coman-

dată pentru o sută de oameni, dar să nu vină decât abia cincizeci. Se înfuria, îi ocăra pe cei prezenți și îi blestema pe cei care nu veniseră, promițându-le că vor avea de întâmpinat chinurile iadului fiindcă nu îi interesa o predică pe care numai secta lor era aleasă să o asculte. Omenirea urma să dispară și numai membrii sectei vor reuși să se salveze în ultimul moment și să se înalțe la cer. Nimeni nu știa însă când se va întâmpla asta, nici măcar, el deoarece totul depindea de primirea unui anunț de la Zürich.

6

Huguenin pășea prin viață cu pași nesiguri. Venise pe lume într-un moment nepotrivit. Părinții lui nu se înțelegeau: la început s-au certat, iar apoi au ajuns să se urască. Tatăl și-a găsit o altă femeie când Charles abia împlinise zece ani. Nimeni nu i-a explicat de ce tatăl lui i-a părăsit pe el și pe mama lui și nimeni nu a știut să-i explice de ce nu mai locuiește împreună cu tatăl său pe care îl iubea. După divorț, mama a plâns multă vreme și umbla prin casă ca o stafie. Apoi și-a cumpărat o sticlă de rom și a trecut din starea depresivă într-una de mândrie alcoolică. Charles tăcea chitic. De mic copil nu avut suficient curaj ca să spună cu voce tare tot ce ar fi vrut. De aceea s-a mirat, dar nu a scos nici o vorbă atunci când mama a venit acasă cu un nou soț, ceva mai tânăr decât tatăl lui, și mult mai zgomotos. De când l-a văzut, Charles nu l-a putut suferi deși noul partener de viață al mamei îl alinta și îi cumpăra foarte des înghețate, câte își dorea.

La școală cânta la vioara a doua. Nu era nici prea puternic ca să o ia înaintea colegilor și nici suficient de isteț ca să vină acasă cu note bune. Ședea adus de spate în banca din spate și tăcea atunci când colegii îi spuneau că este tâmpit. După ce mama lui s-a căsătorit, băiatul a intrat la o școală profesională unde a învățat meseria de tehnician dentar. A învățat ușor, iar la orele de practică profesorii îl laudau. În clasa lui erau mai multe fete decât băieți astfel încât nu a avut o concurență prea mare din partea unor colegi care să-l fi intimidat și luat peste picior.

Nu s-a apropiat de nici una din colegele lui parfumate, frumos pieptănate și machiate așa încât s-a pomenit din nou singur. Ar fi dorit să se remarce și să arate celorlalți că este la fel ca ei, dar nimeni nu-i spunea cum trebuie să procedeze.

Era genul de copil care avea nevoie ca cineva să-l ia de mână și să-l inițieze în marea taină a vieții pe care nu o putea afla singur. Și pe deasupra Thierry visa foarte des.

Visa tot ce nu reușise să facă până atunci. Retrăia scene reale fără schimbări bruște și fără chipuri înspăimântătoare. Foarte des o visa goală pe Agnes Sorell împreună cu care mergea la practică. Ea îl ispita să facă tot felul de lucruri lascive și de neimaginat astfel încât se trezea learcă de transpirație. În timpul zilei umbla cu capul plecat de parcă ar fi avut gripă și evita să o privească pe iubita lui care se apropia de el numai în somn.

Cu cât suferea mai mult, cu atât mai tare îl chinuia sentimentul de inferioritate. A absolvit școala cu o notă foarte bună și a primit un post de tehnician dentar într-un laborator. A început să câștige bine, dar locuia acasă unde nu îi plăcea de loc. Nu era în stare să-și găsească o fată și îi lipsea curajul de a se muta singur într-o garsonieră. Nu frecventa discotecile, nu mergea la meciuri de fotbal, nu consuma băuturi spirtoase, nici măcar bere și singura lui distracție erau filmele cu subiect istoric. De aceea a început să se gândească tot mai mult că viața este un lucru ciudat căreia nu-i găsea nici un sens. La un moment dat i-a mărturisit unui coleg că visează foarte des, iar acesta i-a recomandat-o pe doamna Ivonna Friedman, o ghicitoare și psihoterapeută foarte cunoscută. Aceasta era de fapt o babă urâtă și obraznică care purta o perucă roșie și îi primea pe oaspeți într-o cameră zugrăvită în negru.

L-a primit amabil, i-a pus tot felul de întrebări cu o voce mieroasă, s-a arătat a fi de acord cu tot ce i-a povestit în timp ce-și ștergea nasul. Probabil suferea de un guturai cronic fiindcă de multe ori îi apărea o picătură în vârful nasului și în cele din urmă i-a spus, dând din mâna încărcată cu inele grele:

– Charlie, nu-ți face griji. Totul o să se repare.

– Doamnă, nu mă cheamă Charlie, protestă el, dar baba repetă pe un ton categoric:

– Pentru mine sunteți Charlie.

Fără să-și dea seama de ce, baba i-a inspirat încredere. A plătit zece ședințe și i-a povestit despre visele lui pornografice. De două sau chiar de trei ori i-a mărturisit babei că uneori visează aceste lucruri și atunci când este treaz și șlefuieste o coroană sau toarnă o lucrare dentară din masă plastică.

Baba îl asculta cu atenție și doar din când în când spunea: „aha, eram sigură de asta“, de parcă starea de vis cu ochii deschiși ar fi fost un lucru foarte obișnuit.

După ce a mers o lună de zile la ghicitoare, Friedman i-a spus o frază întregă:

– Mama dumitale trebuie să fie o doamnă încântătoare. O să te trimit undeva.

– Unde? am întrebat-o eu.

– La o ședință.

– De ce?

– Ca să faci parte dintr-un cerc.

– Ce voi face acolo?

– O să stai de vorbă cu cei care nu dorm și visează ca și tine.

– În felul ăsta o să scap de vise?

– De ce să scapi de ele? Fii bucuros că le ai, Charlie. Sunt alții care ar da nu știu cât ca să le aibă. Închipuiește-ți că printre noi trăiesc oameni care nu visează niciodată nimic sau care atunci când visează, uită totul a doua zi dimineată. Iar dumneata ți le aduci aminte în toate amănuntele. Ești un om fericit.

În realitate nu se simțea de loc fericit. Uneori avea senzația că se cufundă într-o stare de nesiguranță totală. Mama lui se măritase a doua oară, de data asta bine și nu mai aveau ce să-și spună. Thierry își aducea aminte cu nostalgie de vremurile când amândoi se aflau pe fundul prăpastiei și își ofereau sprijin unul altuia. Pe atunci se ajutau reciproc. Vrăjitoarea Friedman l-a condus într-o vilă superbă construită la începutul secolului în perioada de aur a elitei din Geneva. Casa aparținea unei văduve pe care oaspeții o numeau madame Madeleine. Era o construcție minunată ridicată în mijlocul unui parc bine îngrijit, iar interiorul era luxos ca la Versailles. În saloane se aflau câteva fotolii și canapele aurite în stil rococo, inclusiv celebrele chaiselonguri care mai există astăzi numai la muzeu, birourile aveau mobilă renașcentistă cu panouri masive, bogat sculptate cu motive fructifere și cu chipuri de satiri care râneau pe vitrine și dulapuri. Salonul era mare, fiind de fapt dublu, iar înăuntru se aflau rânduri întregi de scaune ca într-un mic teatru de castel. În față se găsea un podium ridicat cu numai douăzeci de centimetri, o măsuță și trei scaune în jurul ei.

În casă l-a întâmpinat un bărbat mic de statură, cu față rotundă de bucătar, în vârstă cam de șaizeci de ani. S-a prezentat cu numele Mercier care poate era numele lui sau un nume inventat și l-a poftit să ia loc. S-a așezat și el, și-a șters fața lucioasă cu batista, și-a suflecat mânecile și a început să-i povestească.

Dumnezeu știe despre ce i-a vorbit. Cert este însă că Charles i-a ascultat vocea profundă și odihnitoare și a avut senzația că domnul în vârstă îl mângâie din cap până în picioare așa cum îl mângâiau odată părinții lui. Indiferent despre ce-i povestea, cuvintele lui aveau gust de miere. Cei prezenți îl priveau pe Mercier așa cum un băiat se uită prima oară la o fată și erau foarte mulțumiți. Thierry Huguenin simțea cum sufletul lui închistat se dezmoștește, se încălzește și apoi începe să se simtă alinat. Avea impresia că ajuns în mijlocul unor oameni care la fel ca și el erau bătuiți de o frică mai mare sau mai mică pe care la un moment dat au încetat să o mai bage în seamă.

În timpul celei de-a cincea sau a șasea ședințe vrăjitorul Mercier s-a oprit în mijlocul unei fraze, a întins brațele ca la ceardaș, a inspirat aer, apoi l-a expirat, a pus două degete de la mână dreaptă pe fruntea transpirată și a rostit cu o voce înfiorată de emoție, dar totuși suficient de energică:

– Stimăți domni, am auzit vocea mea interioară care mi-a șoptit numele a două dintre persoanele prezente aici. Aș putea să divulg numele lor, dar voi proceda altfel pentru ca nimeni să nu mă suspecteze că vreau să vă manipulez. Mă voi concentra și voi obliga vocea mea interioară să le șoptească și lor aceste nume.

S-a așternut o tăcere adâncă. Thierry Huguenin și-a oprit respirația, crezând că nimeni nu o să observe cât de mult s-a înroșit la față. Avea ochii ieșiți din orbite, urechile îi ardeau, se ridică de pe scaun încet de parcă nu ar fi avut suficientă forță, își ridică ambele mâini deasupra capului, oftă tare și exclamă cu voce ascutită:

– Eu sunt acela.

Apoi rămase așa cu ochii larg deschiși, își strânse încet brațele și se ghemui ca sub un duș rece, așteptând. Clarvăzătorul se apropie repede de el, îi așeză mâinile pe umeri și rosti pe un ton maiestuos, de parcă ar fi stat în amvon:

– Da. Nu te-ai întors de pomană în lumea asta. Nu va dura prea mult și ți se va încredința o misiune importantă. Vei de-

veni un om mare printre cei mari, vocile de deasupra mea mi-au șoptit acest lucru. Am avut o inspirație pe care o vei avea și tu. Maeștrii nevăzuți din lumea de dincolo îți vor încredința această misiune, iar tu îi vei asculta.

După această ședință, Thierry a început să se schimbe. Și-a cumpărat câteva cărți despre esoterism, a citit tot ce a găsit despre reîncarnare și a început să creadă că a mai trăit cândva pe acest Pământ și că de fapt în ziua nașterii lui s-a întors din ținutul cosmic al unor voci invizibile. Nu mai umbla cu capul în jos de parcă ar fi numărat pietrele pavajului. Era convins că mâine sau poimâine va auzi un glas care îi va spune precis ce are de făcut și s-a hotărât să-l asculte indiferent de ce i-ar fi spus.

Din ziua când s-a sculat în picioare în mijlocul celor care continuau să stea pe scaune, a devenit centrul atenției lor. L-au invitat la bere, două doamne mai în vârstă l-au poftit la ele acasă unde l-au servit cu ceai și prăjituri, iar el nu mai conțenea să zâmbească din cauza liniștii sufletești pe care o simțea. Într-o seară când a ieșit la plimbare cu câțiva dintre noii lui cunoscuți în partea veche a orașului Geneva, au intrat într-un restaurant de pe malul lacului Lemman unde și-au comandat toți fondue caldă și vișinată. S-a bine dispus într-o asemenea măsură încât a început să fredoneze încet o melodie pe care o știa de când era mic. Se simțea foarte liber și nu avea cum să bănuiască că această libertate a lui avea să fie condusă cu multă precizie și fermitate de cineva pe care deocamdată nu îl cunoștea.

S-a însurat cu o fată frumoasă, liniștită și modestă. Nathalie i-a respectat toate ciudățeniile și chiar atunci când era însărcinată l-a însoțit la ședințe. Mai târziu, când a început să o frecventeze pe madame Monard, specialistă în hipnoză care reușea să-i sugereze vise diurne, soția lui care era în luna a șasea s-a închis în ea, iar Thierry a rămas din nou singur. A intrat într-o stare de criză psihică, poate mai adâncă decât cea dinainte.

– Aveam douăzeci și opt de ani și simțeam că viața este ca o piatră agățată de gât. Rătăceam pe străzi și nu știam încotro să o apuc. Colaboratorii și cunoștințele mă deranjau din cauza vulgarității lor și a preocupărilor lor mult prea banale.

– Când ai intrat în starea aceea de criză? Îl întrebă anchetatorul.

- Nu știu dacă se poate numi criză, dar știu că s-a întâmplat în primăvara lui 1978. Atunci am încetat să mai merg la ședințe. O sunam în fiecare seară pe madame Madeleine, dar nu mi-a răspuns nimeni. Probabil plecase undeva,

- De ce nu v-ați întâlnit cu ea?

- Nu știu de ce. Dar eram convins că poate să mă ajute să ies din starea de criză.

- Cu ajutorul viselor?

- Odată m-a ajutat și de atunci nu mai mi-a fost frică de vise.

Madame Madeleine l-a sunat într-o seară, cu puțin timp înainte de a o duce pe soția lui la maternitate unde a văzut lumina zilei primul lui fiu, Patrick. El însă a trăit un eveniment mult mai important. Madame nu l-a mai lăsat să aștepte în sala de așteptare ca pe toți ceilalți, ci l-a invitat direct în camera de primire. Aici l-a pus să se întindă pe o canapea acoperită cu o pânză albă lucioasă, l-a hipnotizat și a jucat cu el o scenă foarte ciudată.

În visul său trebuia să intre în timpul zilei într-o fântână adâncă. Rătăcea înăuntrul ei și undeva în beznă a ajuns într-un loc unde se încrucișau două canale. Trebuia să se hotărască în ce direcție vrea să o apuce. Și-a ales direcția spre stânga. L-a întrebat de ce a ales această direcție și el nu a știut să-i răspundă. I-a șoptit că tocmai în canalul din dreapta va zări o lumină. A continuat să meargă mai departe până când a ajuns într-o cameră circulară în care nu se găsea nimic, în afara unei mese rotunde pe care se afla o carte prăfuită. I-a șoptit să o deschidă și să încerce să citească ceva.

- Ați găsit pagina pe care trebuia să o citiți?

- Probabil.

- Citește.

- Bine, dar am impresia că cineva vine încoace.

- Cine?

- Un bărbat.

- Îl vezi bine? Vezi cum este îmbrăcat?

- Foarte curios. Este îmbrăcat ca în evul mediu. Parcă e un călugăr. Are pe el o rasă din lână groasă și o glugă trasă adânc pe față. Este îngrozitor de slab și în privire i se citește frica. Nu-mi dă voie să citesc din carte. Nu rostește nici o vorbă, îmi arată numai cu degetul că nu am voie.

- Ce o să faci?

- O să-mi cer scuze. O să îngenunchez în fața lui și o să-l rog să mă ierte.

- Poți să-mi spui cu ce ești îmbrăcat tu?

- Sunt îmbrăcat într-o armură de cavaler. Am și o sabie fiindcă sunt cavaler sau soldat.

- Ce ești? Cavaler ori soldat? Împotriva cui lupți?

- Nu știu.

- Ce ai făcut la călugărul acela?

- Nici asta nu știu.

Nu a reușit să afle tot îl interesa la ședința de la madame Madeleine. Probabil dorea să mai vină și a doua oară fiindcă visul avea forma unui serial, iar el ajunsese undeva în secolul al treisprezecelea în perioada cavalerilor. Nu îi înțelegea pe acești cavaleri, nu știa ce caută ei în prezența lui și nici măcar ce trebuie să facă el însuși. Un singur lucru a înțeles și anume că ei erau templierii despre care citise ceva mai înainte și auzise câte ceva.

7

Au început ca însoțitori înarmați ai pelerinilor care pe vremea cruciadelor de la începutul mileniului al doilea se îndreptau spre Mormântul sfânt de la Ierusalim.

Erau săraci, iar stema și pecetea lor reprezentau doi cavaleri călare pe un singur cal ceea ce dovedea că aveau buzunarele goale. Dar pelerinii care pe vremea aceea se încumetau să bată o cale atât de lungă erau de multe ori cavaleri bogați care plăteau bine pentru a fi protejați. Templierii cum au fost numiți acești apărători personali, au făcut o treabă foarte importantă. Regele Balduin al 2-lea, al cărui palat se afla în imediata apropiere a ruinelor Templului lui Solomon, i-a primit sub acoperișul lui. Templierii i-au fost deosebit de recunoscători, dar curând aveau să devină independenți, construindu-și lângă Nazaret propria lor cetate. În 1218 au numit-o Castrum peregrinorum. Cetatea a fost condusă de Hugo de Payens care provenea dintr-o familie franceză din Champagne și de colegul lui Gottfried de Saint-Omer de origine din Flandra.

Ordinul a început să prospere, membrii lui săvârșeau fapte pe placul lui Dumnezeu și de aceea papa Honorius i-a ordonat abatelui Bernhard din Clairvaux să elaboreze regulile ordinului. Mai târziu, sfântul Bernhard a început să lucreze, iar în 1127 Hugo de Payens care între timp ajunsese Marele Maestru al ordinului, a plecat de la Ierusalim în Franța ca să

preia valorosul document. Documentul i-a fost remis la consiliul pe care Bernhard l-a convocat în anul 1128 în orașul Troyes din Franța.

Conform regulii numărul 17, cavalerii aveau voie sau mai precis trebuiau să se îmbrace în pelerine albe, iar conform regulii 68, slugile și grăjdarii lor în vestimente negre. Culoarele alb și negru ale hainelor exprimau simplitatea, pudoarea și curătenia morală. Templierii au fost de acord cu aceste reguli fiindcă nu aveau voie să opună rezistență papei și consiliului. După un timp când templierii aveau deja în urma lor o serie întreagă de acțiuni reușite, iar tezaurul lor începuse să se umple, Bernhard care probabil exercita un fel de control asupra ordinului, a obținut de la papa Eugen al III-lea dreptul de a avea cusută o cruce roșie în partea stângă a pelerinei, la înălțimea pieptului. Se spune că această cruce reprezintă un simbol al vitejiei și din această cauză până în prezent templierii nu au pierdut nici o bătălie.

Hugo de Payns a fost cu siguranță un manager bun. A înțeles ce șanse are ordinul fiindcă până la un moment dat templierii avuseseră numai succese. A plecat în Franța și în Anglia, iar după ce s-a reîntors la Ierusalim, putea fi mândru de succesele raportate: nu numai că reușise să atragă în ordin un mare număr de membri noi, dar prin manevre inteligente reușise să mărească averea ordinului.

De la cei bogați a primit în dar pământuri, iar de la personalitățile importante sume mari de bani, în schimbul cărora a promis mântuire veșnică și slavă cerească. În cele din urmă regele Franței, Ludovic al VII-lea a scutit ordinul de plata tuturor impozitelor.

Acum se cuvine să amintim un lucru foarte important care are o legătură cu constituirea viitorului Ordinul *Templului Soarelui*. Cavalerii, conții, nobilii care intrau în ordin renunțau la toată averea lor și cedau templierilor drepturile de proprietate, bani cash, bijuteriile și obiectele lor de preț fiindcă erau convinși că nu vor mai avea nevoie nicicând de ele. În cer nu se plătește nimic și nimeni nu va admira acolo un inel cu diamante sau un șirag de perle.

Pe vremea când Mare Maestru al ordinului era Matthieu Paris (1197-1250), la începutul secolului al 13-lea, în lista de bunuri imobiliare ale templierilor figurau nouă mii de case. Trei sute de cavaleri ai ordinului erau pregătiți să lupte, iar comandanții lor aveau la dispoziție armate formate din nouă

mii de soldați înarmați până în dinți. Potrivit însemnărilor unui anumit Lavocat din anul 1888 care a devenit cronicarul procesului de mai târziu intentat templierilor, membrii ordinului aveau avantaje excepționale. Așa de pildă, nu trebuiau să servească în armata regelui și erau scutiți de plata taxelor privind transferul terenurilor și al bunurilor imobiliare. Dacă în timpul unor expediții organizate în țările din Răsărit, ocupau o parte din țară sau orașe întregi, acestea intrau în posesia lor fără să fie nevoiți să plătească nici un fel de impozit. Singura lor obligație era să participe la expedițiile cruciaților. Domenii întregi intrau în averea lor, având în schimb datorita să se îngrijească de nevoile spirituale ale uneia dintre rude sau de cei rămași în viață. Ca recompensă, răposatul era îngropat în țara sfântă care aparținea Ordinului templierilor. Aceștia au devenit proprietari a numeroase moșii, iar veniturile lor au crescut vertiginos. Cine are bani, are și putere, iar cel care are putere poate să se îmbogățească și mai mult.

Această societate internațională își avea sediul într-un loc bine fortificat, mai bine spus într-o cetate așezată într-o vale lângă Montmartre în Paris. De aici consiliul Marilor Maestrii guverna cincisprezece mii de cavaleri răspândiți în Cehia, Italia, Sicilia, Ungaria, Slovacia, Cipru, Portugalia, Castilia, Aragon, Franța, Suvergne, Acvitania, Provence, Anglia, Germania de sud, Brandenburg și Dumnezeu mai știe unde. Istoricii au convenit că Marele Maestru al Ordinului templierilor avea drepturi regale. Puterea reprezentanților ordinului se baza pe un principiu organizatoric foarte modern și ordinul putea fi considerat o adevărată republică aristocratică, a cărei ierarhie era aleasă și nu desemnată.

Ordinul templierilor și-a câștigat o poziție socială cu totul ieșită din comun. Nimeni din lume nu avea voie să intervină în drepturile și în activitatea lor, singurul lor șef fiind Domnul din înaltul cerului. Templierii aveau voie prin urmare să poarte războaie, să încheie tratate de pace, luau în stăpânirea lor tot ce puteau lua și îi subjugau pe oricine doreau. Nu exista nimeni care să se poată opune sau chiar să critice expedițiile lor de expansiune, fiindcă ordinul luase ființă în Țara sfântă și era binecuvântat de biserica atotputernică.

Deocamdată, Thierry Huguenin trecea încet, dar sigur de la real la ireal. Lucra și avea grijă de familie, se îmbrăca cu

grijă și aparent nu se deosebea prin nimic de ceilalți oameni. Cu toate acestea nu scăpa nici un prilej ca să nu revină la visele lui de zi și de noapte, bâjbăia în nesiguranță până când într-o seară nu a mai rezistat și a introdus-o pe Madeleine într-un mediu care pur și simplu a uluit-o.

– Ați putea să-mi spuneți când s-a întâmplat asta? întrebă anchetatorul.

– Îmi aduc aminte foarte precis. În noiembrie 1979.

– Asta înseamnă că de fapt ați mers un an de zile la ședințele de hipnoză.

– Da. În plus, am început să nu mai am încredere în Mercier.

– Din ce cauză?

– Nu aș putea să definesc clar un motiv. Pur și simplu am încetat să mai am încredere în el atunci când aflat am că vrea să se însoare cu o fată frumoasă și bogată care era însă cu treizeci și cinci de ani mai tânără decât el.

– Ce nu v-a plăcut la această relație? Numai diferența mare de vârstă?

– Îl bănuiam că a convins-o să se mărite cu el prin mijloacele specifice hipnozei.

– Era posibil să constrângi pe cineva să facă ceva contrar voinței lui?

– Desigur.

– Dar să revenim la întâlnirea pe care ați avut-o cu oame-nii noi. Când s-a întâmplat asta și în ce împrejurări? întrebă anchetatorul.

– Fundația respectivă se numea Golden Way și se găsea la Saconnex-d'Arve, la periferia de sud a Genevei. Ne-am întâlnit în fața porții unei vile somptuoase la ora șapte seara. Era o clădire impozantă, construită în formă de L și era înconjurat de un parc mare și foarte bine luminat. Mai târziu am aflat că era o veche reședință a Ordinului de Malta cu numeroase capele și turnuri interioare. Am intrat într-o încăpere care se numea salonul verde. Era superb: pereții erau tapetați cu mătase verde, peste tot atârnav tablouri vechi în rame grele aurite, iar pe cei doi pereți opuși se aflau două șemineuri uriașe și identice. Mă așteptam ca în acest decor exotic să-și facă apariția un magnat la fel de exotic, dar spre surprinderea mea, la un moment dat s-a deschis ușa și a intrat un om mic de statură cu fața rotundă și banală care mi-a întins mâna:

– Cine era? întrebă anchetatorul.

– Se numea Joseph Di Mambro.

Întâlnirea s-a desfășurat după un scenariu bine pregătit. Regizorul Di Mambro l-a lăsat cam zece minute pe Thierry să-și revină din uimire în camera aceea atât de rafinat mobilată unde nu se auzea nici măcar ticăitul ceasului. Vizitatorul a rămas absolut singur în salon și avea la ce să reflecteze. Scena intrării Marelui Maestru al Ordinului *Templul Soarelui* a fost pregătită cu multă grijă pentru detalii până la veioza cu picior care lumina colțul de lângă ușa de la intrare. Au făcut cunoștință, au luat loc și Marele Maestru a început să vorbească încet și cu un glas lingușitor care completa stilistica încăperii. Ochii nu i se vedeau fiindcă purta ochelari cu rame mari din aur, iar lentilele aveau trei sau patru dioptrii. După câteva clipe, Huguenin s-a convins că de fapt nu se uită la el, ci undeva deasupra capului lui.

Vorbea repede, de abia deschizând gura și nu zâmbea de loc. Știa despre Thierry că îl interesează istoria Egiptului despre care citise mult, dar nu i-a spus nimic din toate astea, sugerându-i numai prin două-trei vorbe că știe despre pasiunea lui. În același timp i-a zis în treacăt că odată ar trebui să meargă împreună în America Latină pentru a cunoaște acolo cultura și trecutul incașilor.

– Thierry, aveți copii, nu-i așa? îl surprinse cu această întrebare.

– Da și vrem să-i învățăm să știe să prețuiască și altceva decât valorile materiale.

– Excelent, îl laudă Marele Maestru. „Majoritatea oamenilor au copii numai pentru că toți au copii. Fără să știe, de fapt, de ce îi au. Ce părere aveți despre asta, Thierry?”

– De când sunt mici le băgăm în cap că omul are suflet și alte posibilități și obligații decât trupul lor.

Întrevederea a durat aproape o jumătate de oră și la sfârșitul ei cei doi s-au înțeles. Marele Maestru dădea din cap în timp ce novicele vorbea, dar la un moment dat s-a ridicat brusc de pe scaun, de parcă nu ar mai fi avut timp. Se opri însă în pragul ușii, spunându-i:

– Duminică organizăm aici un concert de muzică clasică. Va cânta o prietenă de-a noastră. Îmi face plăcere dacă veți veni. Contez pe participarea dumată, spuse Marele Maestru și dispăru în spatele ușii.

Duminică seara Thierry Huguenin a intrat de-a dreptul în mediul și printre oamenii la care visase toată viața până atunci.

Concertul a fost organizat într-o sală mică cu douăzeci de scaune, așezată într-o altă parte a casei. Cântăreața se numea Blanche Davout. Era o doamnă mai în vârstă, grațioasă, deși avea un zâmbet și o privire oarecum fixe. Thierry se simțea în al nouălea cer. În jurul lui erau bărbați și femei tineri sau mai în vârstă, unii îmbrăcați în haine obișnuite, alții dimpotrivă foarte eleganți. Thierry a făcut cunoștință cu Francois și cu Claude, iar aceștia l-au prezentat altora. Toți se purtau amabil și cu maniere distinse, dar cu toate acestea fiecare dintre cei prezenți crea impresia că interpretează un rol bine învățat. Numărul cel mai atractiv al programului l-a constituit o tânără și frumoasă blondă care s-a apropiat de el cu un zâmbet larg și după o clipă de uimire și-a dat seama că este Michele Braun, o prietenă din copilărie. S-au retras într-un colț, aducându-și aminte de vremea când jucau ping-pong ori stăteau împreună pe o bancă pe malul lacului. Apoi s-au despărțit, toți au plecat, iar Huguenin a mers acasă mult timp pe jos fără să-și dea seama că tot drumul nu s-a gândit la nimic. Creierul lui era în pauză.

Thierry Huguenin a recunoscut mai târziu că în timp ce asculta concertul, a avut impresia că e pe altă lume. Oamenii de acolo erau neobișnuiți, păreau mai buni, mai amabili, mai toleranți și nu mai erau interesați numai de ideea câștigului și profitului. Când a venit acasă, i-a povestit soției cum a fost la concert și că a fost invitat la un seminar sâmbăta viitoare. La seminar urma să prezinte o comunicare Jo Di Mambro, un domn foarte simpatic, deștept și cultivat.

– Cum decurgea un asemenea seminar? îl întreabă anchetatorul. „Despre ce se vorbea?”

– Despre o grămadă de lucruri interesante, răspunse Huguenin. “De data aceea am fost pur și simplu entuziasmat. Am audiat o conferință despre disciplina corporală și despre posibilitatea de a trăi o nouă viață spirituală”.

– Câți participați, de obicei, la asemenea seminarii?

– În jur de treizeci. Nu toți aveam întotdeauna timp liber fiindcă toți mergeam la servicii și aveam familie.

– Primeați în timpul seminarelor o serie de ordine?

– Nu aș spune ordine, ci mai degrabă sfaturi bune.

– Ne puteți spune concret unele din ele?

– De pildă, sfaturi despre o hrană sănătoasă. Ce trebuia și când trebuia să mâncăm și ce trebuia să evităm.

– Di Mambro participa de fiecare dată la aceste seminare?

– Nu întotdeauna. De multe ori era pe drumuri. Dar atunci când venea el, totul părea mai sărbătoresc. El ni se adresa cu vorbele „frați și surori”, iar uneori ne spunea pe numele mic.

– Ați putea să ne spuneți, ce vă spunea atât de atractiv? De ce erăți atât de entuziasmat? îl întreabă anchetatorul.

– Am înțeles că am ajuns printre cei aleși.

– Ce însemna să fi unul dintre cei aleși?

– Cei aleși sunt cei care văd ceea ce nu văd alții și sunt mai buni decât ceilalți.

– Și voi toți credeți în asta?

– Sută la sută, iar pe deasupra mai eram și încântați. Aveam senzația deosebit de benefică cum că nu m-am născut degeaba și nutream speranța că voi ajunge cu timpul să află ceea ce altora le este inaccesibil. Nu sunt oare toți la fel?

Într-o seară l-au chemat pe neașteptate. Poate trecuse numai o oră de când venise de la întrunirea ordinului. Era sâmbătă seara și se pregătea să-și petreacă restul zilei împreună cu soția și cu copiii. În jurul orei șase seara a sunat telefonul și cineva i-a ordonat să se întoarcă imediat.

O clipă a încercat să se scuze, invocând motivul că vrea să rămână în mijlocul familiei. Apoi, Janine Junod, o colegă de seminar, i-a șoptit la telefon că i s-a dat permisiunea să participe la ceremonialul de împărțire a robelor. Toți membrii ordinului primeau în momentul când erau acceptați definitiv în ordin o pelerină lungă și albă, brodată cu o cruce roșie sub brațul stâng. Era un moment festiv important și el avea voie să participe pentru prima oară la un asemenea moment. Era dorința lui Joseph di Mambro care o pusese pe Janine să i-o transmită.

– Nu am plecat de acasă imediat, ci am rămas să iau masa de seară împreună cu familia. Apoi am urcat din nou în mașină și am plecat.

– Prin urmare, ați participat încă de la început la ceremonial? întreabă anchetatorul.

– Aproape de la început. Când am intrat în sanctuar, în mijloc stăteau câteva femei care se dezbrăcau încet.

– Se dezbrăcau în fața celorlalți?

– De ce nu? Făcea parte din ritual. În acest timp se auzea o muzică gravă și solemnă de Wagner. Janin era îmbrăcată numai în pantaloni negri, iar în partea de sus avea numai sutien. Blanche avea lenjeria de corp din dantelă albă. S-a dezbrăcat, lăsându-și hainele în fața altarului. În clipa aceea acor-

durile muzicii au devenit mai acute, iar din lustra care lumina altarul a căzut un bec și s-a făcut tăndări. Muzica gravă s-a transformat într-o muzică de fanfară. Marele Maestru ținea în mână o sabie pe care a ridicat-o spre cer, rostind cu voce puternică că va descrie cu vârful ei un cerc protector care va iradia energie și o va transmite celor prezenți la adunare. Apoi a chemat în ajutor îngerul care era de serviciu în tăria cerului și a invocat o zeiță din univers care să-i protejeze pe toți cei prezenți de rele și nefericire. În același timp se auzea o muzică cosmică.

– De unde știți că e o muzică cosmică? întrebă anchetatorul.

– Am auzit-o cu urechile mele.

– Avea o altă melodie decât muzica terestră?

– Era total diferită.

– Și ce s-a întâmplat cu becul spart?

– A fost un semn al cerului. Era o pedeapsă că Janine purta lenjerie de corp neagră. Nu trebuia să facă asta.

– Nu i-a atras nimeni atenția?

– Nu știu, dar nu cred că a făcut-o intenționat. Dar nici după ce s-a spart becul, muzica cosmică nu s-a oprit la fel ca și vibrațiile pe care le simțeam.

– Cum s-a încheiat ritualul?

– Am băut suc de portocale. Cunoștințele mele Francois și Claude mi-au spus că au devenit nașii mei și mi-au atras atenția că nu am voie să spun nimănui ce am văzut și ce am trăit în seara asta. Dacă voi încălca legământul tăcerii, urma să dau de greutatea uriașă și foarte neplăcute fiindcă Cei Nevăzuți ar fi aflat despre trădarea mea. Nici măcar soției nu aveam voie să-i spun nimic.

– L-ați întrebat cine erau acei Maeștri invizibili care ar fi putut să vă pedepsească?

– Credeam că trăiesc undeva prin India sau în Tibet, dar ei m-au luat prin surprindere. Francois făcu un gest cu mâna spre tavan și-mi spuse că ei pot fi peste tot, aici, acolo, dar cu siguranță reședința lor de bază se află la Zürich. Marele Maestru Joseph Di Mambro se afla în permanent contact cu ei, deoarece se sfătuiau împreună și primea ordine de la ei.

– Aveți idee cine sunt Ei? îl întrebă anchetatorul.

– Cei inițiați.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ei știu totul.

– Adică sunt un fel de clarvăzători?

– Își aduc aminte de tot ce s-a întâmplat, dar știu de asemenea și tot ce se va întâmpla.

– Ați vorbit vreodată cu unul dintre ei?

– Nimeni nu a stat de vorbă cu ei așa cum stăm noi acum. Ei își transmit gândurile.

– Cui?

– Aceluia pe care l-au ales.

– Adică de fapt acestea sunt niște secrete.

– Cam așa ceva.

– Ce limbă vorbesc?

– Ei nu vorbesc cu gura, ci își trimit mesajele celui pe care l-au ales. Iar acesta transmite mesajul lor mai departe.

– Acesta este Joseph Di Mambro?

– Marele Maestru este reprezentantul lor în această lume.

– Prin urmare, el are capacități supranaturale?

– Nu știu dacă sunt neapărat supranaturale, dar cert este că sunt unice. Nimeni nu este în stare să facă ceea ce face Marele Maestru. El este reprezentantul forțelor cosmice pe acest Pământ.

Multe lucruri erau secrete și misterioase, acesta fiind poate ordinul Celor care trăiau acolo, sus, în universul infinit. Joseph Di Mambro nu era însă nici pe departe o ființă supranaturală și nu avea capacitatea de a comunica cu cei luminați. În anul 1950 când se apropia deja de cincizeci de ani, se mutase la Annemasse, la numai câțiva kilometri de Geneva. Aici și-a amenajat pentru prima oară un cabinet într-o cameră mobilată numai cu o masă veche de cafea, câteva scaune și fără covor pe jos. Pe vremea aceea, ca și mai înainte sau mai târziu se afla în mare vogă yoga. Oamenii citeau cărți despre problemele esoteriei și reîncarnare, alții scriau despre glasurile celor dispăruți de mult, iar medicii ghiceau din urina bolnavului modul cum va trebui tratat. Mulți oameni erau dispuși să înfăptuiască lucruri, ireale deoarece căutau un mod de viață nou și desigur mai bun. Fondatoarea și proprietara școlii de yoga, Laurence Maunier și respectiv Evelyne Chartier au auzit despre succesele noului lor vecin și imediat au intrat în legătură cu el.

Cu câțiva ani înainte, în 1977 îl cunoscuseră la o amică comună Mariella Chiron. Aceasta locuia în cartierul de vile Annemasse, era contabilă la o bancă din Geneva și a intrat în acest grup cu mare entuziasm. Mai târziu, în cartierul Le Castelet, a fost creată fundația Golden Way (Drumul de aur), care urma să-i conducă pe credincioși în lumea cea nouă. Femeile povesteau despre cunoscutul și miraculosul tămăduitor, iar aceste zvonuri erau preluate și prelucrate de elita societății din Geneva fiindcă întotdeauna oamenii au fost curioși și dispuși să ia parte la ceva care e învăluit de mister.

Majoritatea noilor ucenici făceau parte din clasa elvețienilor bogați. Soții femeilor curioase care se strângeau în jurul interesantului tămăduitor aveau averi destul de mari. Stabilirea unei legături cu miraculosul Di Mambro îi tulbura. Soțiile lor începuseră să se preocupe de organizarea societății, cuiva i-a venit ideea să se mute într-un sediu al lor propriu, alții au adus vestea că au găsit o casă goală. Joseph Di Mambro a fost încântat și imediat a botezat casa Pyramida și fiindcă avea câteva apartamente foarte bine dotate, s-a mutat împreună cu proaspăta lui soție Jocelyne într-un apartament de la etaj. La celelalte etaje își aveau sediile lor provizorii viitoare membre ale sectei care era în plin proces de constituire. Laurence Meunier și Evelyne Chartier nu aveau însă nici un motiv să-și schimbe domiciliul. Erau căsătorite, și aveau copii și locuiau în vile luxos amenajate.

Di Mambro a fost un manipulator iscusit care reușea prin câteva cuvinte să intre pe sub pielea cuiva. Avea un tupeu imens care îi permitea să povestească tot felul de aberații, se pricepea de minune să servească minciuni pe o tavă de argint în timp ce novicii Ordinului, nesiguri și chinuți de stări depresive se agățau de fiecare cuvânt al lui așa cum cel care se înecă se prinde de colacul de salvare.

– După câteva săptămâni de la mutarea lui Di Mambro în Pyramidă, în sala de așteptare a cabinetului lui a apărut o nouă pacientă. Se numea Claude Galard, avea în jur de patruzeci de ani și purta ochelari imenși de soare. La prima vedere părea o femeie aflată într-o stare depresivă gravă.

– Știați ceva despre trecutul ei? întrebă anchetatorul.

– Știam aproape totul. Geneva nu este un oraș foarte mare și oamenii se cunosc între ei. Femeia era soția unui bogat bijutier de care divorțase nu se știe din vina cui. Familia Galard

avea doi copii mari care nu mai aveau nevoie de grija maternă.

– Cum a ajuns ea la Di Mambro? I l-a recomandat cineva?

– Nu am idee. Dar pacienții obișnuiau să-l recomande cunoștințelor lor. Imediat după prima discuție care nu a durat mai mult de o jumătate de oră, Di Mambro a uimit-o pe femeia speriată printr-o remarcă colosală. I-a spus că știe care este motivul logic al stărilor ei depresive. Avea conștiința proastă și în cazul ei avusese lor un proces de reîncarnare. Cu două mii de ani înainte ea fusese acel soldat roman care îl înjunghiasse cu sulita pe Christos cel răstignit.

– Ea l-a crezut?

– Da. Imediat.

– De ce?

– Fiindcă simțea nevoia să creadă în ceva. Venise la el ca să primească o explicație și a căpătat-o.

– Nu l-a întrebat de unde a aflat?

– Nu, fiindcă el singur i-a spus. Mai precis i-a explicat că fiecare om are aura sa, iar el a citit din 'aura ei despre această reîncarnare.

Era o afirmație deosebit de bombastică. Este adevărat că de când lumea, sfinții au fost pictați cu aure în jurul capului, că statuile Sfântului Ioan au fixat deasupra capului un inel din aur, dar nu suficientă pentru a se constitui într-o probă a faptului că acești sfinți sunt purtătorii unor vești la care ceilalți muritori de rând nu au acces.

Aura sau aureola a fost definită ca o presupusă iradiere a organismului care își are originea ipotetică în activitatea sistemului nervos și se manifestă sub forma unor fenomene luminescente care apar pe suprafața obiectelor. Nimeni însă în afara lui Di Mambro nu îndrăznește să afirme că această strălucire verzuie, albăstruie sau rozalie care este vizibilă numai unor anumiți oameni poate înlocui telefonul, chiar și pe cel fără fir.

Binefăcătorul Di Mambro era îngăduitor. Pentru crima monstruoasă pe care Calude Galard o săvârșise în timpul unei anumite reîncarnări împotriva lui Iisus Christos cel răstignit, i-a dat o pedeapsă ușoară: în fiecare an, de Sfintele Paști, trebuia să postească 14 zile, ceea ce era menit să șteargă vina ei trecută. După ce a rostit această sentință, Marele Maestru s-a dus să vadă în ce stadiu se aflau lucrările de reparații din clădirea numită Pyramida. Aceasta se pregătea să primească

un nou vestmânt interior și exterior. Constructorii ridicau templul pe un teren întins și renovau încăperile pentru membrii Ordinului care vroiau să locuiască până la sfârșitul vieții în mijlocul comunității.

– Cum a putut fi organizată conviețuirea atâtor oameni provenind din straturi sociale atât de diferite? Era posibil ca aceștia să se înțeleagă între ei? Întrebă anchetatorul.

– Di Mambro nu suporta să fie contrazis. Îi plăcea să dea ordine și să fie ascultat fără crâcnire. Pe deasupra desemnase un fel de consiliu al Ordinului din care făceau parte cele două fondatoare Laurence Meunier și Evelyne Chartier. În vârful piramidei se aflau bineînțelese Joseph Di Mambro împreună cu soția sa Jocelyne care îi ținea locul când era plecat.

– Călătorea des?

– Foarte des, dar în același timp nu risca să nu fie prezent în anumite momente. Curând mi-am dat seama că avea informatori printre membrii Ordinului care îl puneau la curent cu tot ce s-a întâmplat cât a lipsit.

– Nu avea încredere nici în propria lui soție?

– Cred că nu. Sau poate prefera să fie informat simultan din două părți.

– Unde călătorea?

– Nu am aflat niciodată, dar cred că pleca undeva departe. Așa de pildă când se întorcea acasă în ianuarie cu nasul și fruntea arse de soare, noi ne închipuiam că a fost undeva la celălalt capăt al lumii. Dar știm că mergea regulat la Zürich.

– De ce tocmai la Zürich?

– Spunea că acolo se află reședința celor treizeci și trei de bătrâni din Frăția albă a rozicrucienilor.

– Cine erau aceștia? Știu că rozicrucienii au fost o sectă care a trăit în evul mediu.

– Niciodată nu ne-a spus ceva precis. O singură dată ne-a zis că sunt regii spiritului, Maeștrii care caută echilibrul spațiului astral.

– Și voi l-ați crezut?

– Atunci l-am crezut. Tot atunci ne-a declarat că el este ambasadorul acelui grup format din treizeci și trei de bătrâni.

– Cei treizeci și trei locuiau la Zürich? Fiecare avea adresă, număr propriu de telefon și cod poștal?

– Nu, era imposibil să aibă așa ceva. Ei locuiau în orașul subteran.

– Locuiau în întuneric? Sau nu aveau curent electric?

– Ne-a explicat și amănuntul ăsta. Nu aveau nevoie de lumină fiindcă ei înșiși iradiu atâta lumină încât puteau să vadă și sub pământ.

– Di Mambro vorbea cu ei? Se întâlnea cu ei?

– Cred că da. Le-a povestit despre Pyramida pe care o construim ceea ce i-a bucurat nespus de mult. Chipurile, ar fi afirmat că această clădire ar putea deveni ultima insulă a vieții pe Pământ până la venirea apocalipsului.

Apocalipsul era o adevărată sperietoare. Unul dintre apostoli, Sfântul Ioan de mai târziu, a scris în jurul anului 95 e.n. o profeție mistică și simbolică, un fel de prezicere a viitorului bisericii pe care a transmis-o celor șapte biserici din Asia Mică. Conținea un fel de prezicere catastrofală care se baza pe concepția iudaică despre sfârșitul îngrozitor al lumii sau a unei faze a vieții de pe acest Pământ ori despre crearea unei noi împărății divine care să fie mai bună și mai dreaptă pentru credincioși. Apocalipsul constituia amenințarea unei viitoare catastrofe naturale și sociale căreia îi vor supraviețui numai o parte din cei aleși, respectiv iubitorii Domnului.

Joseph Di Mambro afirma că este împuternicit să îi aleagă pe cei care vor supraviețui apocalipsei și vor ajunge direct în rai. Acest rai se va găsi pe acest Pământ sau undeva în universul infinit?

În afara anchetatorilor poliției elvețiene, a secției de crime și a serviciului Surete du Québec, acest caz de moarte colectivă care nu are precedent în istoria criminalisticii, a stârnit interesul psihologilor și al psihiatrilor. Drumul cunoașterii mergea într-o singură direcție: trebuia aflat cine erau cei interesați de mântuirea veșnică, de a supraviețui în această lume distrusă total de catastrofe naturale și impurificată de miliarde de cadavre intrate în putrefacție. Cine erau adepții ideii unei strămutări fantastice pe o altă planetă, deocamdată necunoscută? În epoca zborurilor cosmice era improbabil ca aceștia să creadă că trupurile lor sau cel puțin sufletele lor vor înainta cu o viteză inimaginabilă către un loc aflat la o distanță astronomică.

– Îi cunoșteți bine? Întrebă anchetatorul.

– Cred că suficient de bine. Ne întâlneam cu diverse prilejuri, în timp ce prestam diverse activități pentru ordin, în timpul ședințelor, la adunări.

– Spuneți-mi concret pe cine anume cunoșteți.

– Una din primele persoane pe care am cunoscut-o a fost cântăreața Blanche Devout și imediat după ei i-am cunoscut pe violonistul Stephane Junod și pe soția lui Janine. Fiecare avea în jur de treizeci și cinci de ani. Junod era un artist deja foarte cunoscut. Colabora cu orchestre celebre din lume și îl aștepta o carieră promițătoare.

– Ce i-a putut determina, după părerea dumneavoastră, să intre în Ordin?

– Promisiunile. Promisiunile bombastice. Joseph di Mambro le-a prezis din aură un viitor strălucit.

– Acest viitor îi aștepta independent de intrarea în Ordinul *Templul Soarelui*.

– Numai că Di Mambro l-a convins pe Junod că în ființa lui s-a încarnat unul dintre marii Maestrii.

– Din cei invizibili? Întrebă anchetatorul.

– Da și i-a mai explicat ce onoare deosebită este pentru el faptul că îl așteaptă un viitor minunat.

– Cunoscutul violonist credea în reîncarnare?

– Toți credeau în încarnare și în reîncarnare.

– Cum au ajuns la această convingere? Întrebă anchetatorul. „Credeți că era posibil ca cineva să se poată convinge despre posibilitatea reală a unei asemenea transformări?”

– Stimate domn, în domeniul fenomenelor iraționale nu sunt valabile regulile criminalisticii. Aceste fenomene se află la o distanță astronomică de reflecțiile logice. Credința este o noțiune abstractă. Iar Marele Maestru i-a spus, de pildă, lui Junod că prezența unui ales în sufletul lui constituie un camuflaj intenționat. Alesul nu vrea să se distingă prin ceva anume și de aceea preferă să fie nevăzut, ceea ce însă nu înseamnă că e mai puțin important.

– Nu pricep.

– Iar Di Mambro a mers și mai departe în cazul Junod. Închipuiți-vă că Marele Maestru a pus la dispoziția acestui remarcabil violonist care purta în sufletul lui încarnarea unuia dintre cei Aleși, un secretar, un om supus lui, pe care l-a asigurat că va fi fericit dacă va deveni consilierul lui personal.

– Di Mambro i-a promis acest lucru lui Junod?

– Și-a manifestat respectul prin faptul că l-a luat pe după umeri și a îngenunchat în fața lui pe un genunchi ca în fața papei.

– Nu era un fel de circ?

– Ba da. Numai că pe vremea aceea încă nu știam.

Soții Dubois, Jean-Marc și Jeanne erau foarte bogați și stimati, deoarece făceau parte din grupul celor zece mii de oameni aflați în pătura superioară a societății. Jean-Marc era un terapeut cu o foarte bună reputație, iar soția lui avea la Geneva unul dintre cele mai luxoase saloane de cosmetică. Cei doi erau invitați să participe la serate și diverse evenimente mondene. Locuiau într-o vilă superbă unde ei înșiși organizau coctailuri pentru cincizeci de oaspeți. Se știa că erau adepții nutriției biologice care se afla în vogă pe vremea aceea, dar pe de altă parte constituia un bun prilej de comerț cu germei și fulgi de cereale. Di Mambro a descoperit însă adevărata și invizibilă lor existență în timpul celei de-a doua sau chiar a treia întâlniri. Aceștia credeau în el ca în propria lor mamă.

Andre Colineau era un om necredincios. Soția lui Joelle frecventa cursurile de yoga ale lui Laurence Maunier astfel încât era destul de aproape de forțele și ritualurile necunoscute. În cazul lor Di Mambro nu a stat prea mult pe gânduri. Lui Andre i-a spus de-a dreptul că într-una din viețile lui anterioare, a fost o persoană foarte importantă.

– Tu ai fost Josua, succesorul lui Moise, l-a surprins Di Mambro pe Andre Colineau, iar acesta l-a crezut.

Deși pare un lucru absolut de neînțeles, soții Colineau erau juriști și aveau o logică antrenată în mod excepțional, așa cum o cerea profesiunea lor. Nu au intrat în rândul celor 54 de aleși, acesta fiind motivul pentru care au supraviețuit.

Ordinul cavalerilor templieri s-a dezvoltat. Templierii au fost recunoscuți de regi și papi, au dobândit putere și glorie, iar averea lor a crescut repede. Interesele și pretențiile ordinului au ajuns însă foarte repede în centrul atenției opiniei publice în timp ce zvonurile despre comorile membrilor lor s-au înmulțit. În 1285 Filip cel Frumos din familia Capetienilor a urcat pe tronul Franței. Prin căsătoria sa cu Ioana I a primit regatul Navarra și ducatul Champagne, dar războiul cu regele Eduard I al Angliei pentru cucerirea ținutului Gasconiei i-a secăt visteria.

În februarie 1301 regele a rugat Ordinul templierilor cu sediul la Paris să-l împrumute cu o jumătate de milion de livre și a semnat o creanță. Nu a fost un împrumut avantajos, iar cancelarul Enguerrand de Marigny i-a atras atenția asupra

dobânzii ridicate care reprezenta 20% din suta împrumutată. Nu era de loc puțin, dar nici templierii nu erau o organizație de binefacere.

Regele a primit lăzile cu lingouri de aur ceea ce dovedea că templierii aveau totuși acele comori fabuloase despre care oamenii șușoteau pe culoarele palatului. Cinci ani mai târziu, adică la începutul lui 1306, regele trebuia să restituie templierilor șase sute de mii de livre. Vistiernicul Ordinului l-a obligat să le dea înapoi toți banii astfel încât vistieria regală s-a golit. Rentele regelui erau deja epuizate. Căutând o soluție de ieșire din acest impas, sfetnicul regelui, Vilem din Nogaret, l-a sfătuit să confişte averile evreilor. Astfel la 22 iulie 1306 evreii au fost arestați și li s-a pus în vedere să părăsească Franța până la sfârșitul lunii. Nogaret a asistat apoi personal la jefuirea lor. Acțiunea nu a reușit fiindcă confiscarea averii evreilor a adus numai circa două sute de mii de livre ceea ce a însemnat un adevărat faliment. Nogaret a știut cum să iasă și din această situație. El i-a atras atenția regelui asupra comorilor fabuloase ale templierilor astfel încât în ziua aniversării numirii sale ca Papă, Clement al V-lea a fost vizitat de regele Filip cel Frumos. Papa nu avea chef de vorbă fiindcă de un an de zile era bolnav și acum aștepta medicul.

Marele Maestru al Ordinului templierilor Jacques de Molay a aflat foarte repede despre planurile regelui. De aceea a încercat să intervină, a cerut ajutor Papei și a devenit atent la tot ce se întâmplă. Suma de bani pe care templierii o împrumutaseră regelui constituia averea bisericii și numai Papa avea voie să dispună de ea. Prin urmare, rămânea o singură posibilitate de a intra în posesia bogățiilor templierilor: înțelegerea dintre Papă și rege.

La sfârșitul lui august 1307 Nogaret a pus la punct un plan de acțiune și l-a trimis arhiepiscopului din Narbonne. Acesta din urmă a fost unul din cei care au întocmit capul de acuzare împotriva templierilor care conținea numeroase învinuiri neclare și nefondate și avea să stea la baza unei campanii pregătite cu multă grijă. Scopul ei l-a constituit distrugerea Ordinului și confiscarea averii lui. Nu a fost însă nevoie ca lovitura să fie pregătită prea mult timp. Încă de la 13 octombrie 1307 membrii Ordinului au fost arestați, duși în fața reprezentantului regelui și anchețați. Inchizitorii care aveau o practică bogată s-au apucat de lucru cu mult succes. Cu excepția a trei membri ai Ordinului care au reușit să supravie-

tuiască torturilor, toți au fost închiși și mulți au recunoscut vinile de care fuseseră acuzați. La 25 octombrie Marele Maestru al templierilor Jacques de Molay a dat citire în fața Universității din Paris unei liste cu propriile sale păcate. La 16 octombrie 1311, pe baza acuzațiilor de erezie care constituiau arma cea mai obișnuită a sfintei inchiziții, Clement al V-lea a desființat Ordinul la Conciliul de la Viena, iar Membrii lui au fost trimiși în spatele gratiilor. Marele Maestru Jacques de Molay care la început fusese condamnat la închisoare pe viață, a fost ars pe rug din ordinul regelui Franței Filip cel Frumos. Apoi regele și-a însușit o mare parte din averea templierilor.

11

Clădirea poreclită Pyramida își schimba repede înfățișarea. Fațada și balcoanele au fost proaspăt tencuite, iar în interior casa a fost amenajată ca un adevărat hotel. Unii membri ai Ordinului și-au vândut locuințele sau vilele și s-au mutat aici fiindcă se simțeau mai bine în sânul comunității. Alții așteptau să primească locuințe noi în Pyramida. Numai că atunci s-a descoperit că o fostă mănăstire a Ordinului Maltez era mult mai spațioasă astfel încât Marele Maestru și alți membri ai Ordinului nu s-au mai gândit la nimic altceva decât să intre în posesia acestei proprietăți. În realitate, mănăstirea era un castel impozant construit în stil maur. Numai că Ordinul nu mai avea bani să cumpere o asemenea splendoare.

Soții Dubois și-au vândut vila, iar banii obținuți au constituit nucleul viitoarei fundații. Soții Colineau au procedat la fel cu deosebirea că au cedat toți banii Marelui Maestru Di Mambro. Dar speranța de a strânge întreaga sumă necesară cumpărării acestei mănăstiri era departe de a fi realizabilă. Apoi s-a petrecut un incident.

Într-o după amiază Di Mambro a propus ca toți să meargă la cinematograful. Era o seară plăcută și după terminarea filmului, s-au plimbat pe malul lacului Lemane, după care s-au urcat în mașini și s-au întors la Pyramida. Încă de la depărtare au văzut o lumină uriașă de culoare purpurie, de parcă soarele ar fi apus la ora 11,30 noaptea. S-au oprit în capătul străzii și s-au apropiat în fugă de clădirea cuprinsă de flăcări. Pyramida ardea de mai puțin de o oră, iar pompierii nu au reușit să stingă incendiul. Multor membri ai Ordinului le rămăsese

înăuntru toate lucrurile. Priveau neputincioși cu lacrimi în ochi și se asfixiau din cauza fumului. Joseph Di Mambro lăsa însă impresia unui om calm. Motivul era simplu: într-o bancă din Geneva avea o cutie unde printre acțiuni și bijuterii și în care se afla un plic care conținea un contract de asigurare. Pyramida era asigurată pentru o sumă atât de mare încât nu mai lipsea mult pentru a putea cumpăra mănăstirea malteză.

Încă din primul moment a fost clar că incendiul fusese pus fiindcă Pyramida începuse să ardă simultan în mai multe locuri. Casa de asigurări a cerut comisariatului de poliție să ancheteze cazul cu cea mai mare atenție, iar ca urmare a investigațiilor întreprinse, reprezentantul poliției a afirmat că incendiul a constituit o faptă penală premeditată. După ce au solicitat serviciul francez de informații asupra unor amănunte privind viața Marelui Maestru al Ordinului *Templul Soarelui* Di Mambro, polițiștii au aflat că avea un trecut dubios și un cazier încărcat. Săvârșise câteva fapte penale pentru care fusese condamnat și, de asemenea, petrecuse câteva luni în spatele gratiilor din cauza falsificării unui cec. Toate pedepsele fuseseră ispășite drept care poliția nu putea folosi trecutul contra lui. De aceea, casa de asigurări a fost nevoită să respecte polița de asigurare, plătind o despăgubire substanțială, ceea ce l-a ajutat pe Marele Maestru al Ordinului să cumpere fosta mănăstire malteză la un preț convenabil.

A botezat clădirea, dându-i numele fundației Golden Way după care a reparat-o și a adaptat-o cerințelor Ordinului. Desigur aici au fost amenajate câteva apartamente destinate elitei Ordinului, locuințe mici destinate salariaților și membrilor fără titluri și funcții și o sală mare de ceremonii cu dotare electronică modernă.

– Doctorul Jouret era pe vremea aceea membru al sectei? întrebă anchetatorul.

– Pe atunci încă nu era.

Asemenea ceremonii erau organizate numai de Di Mambro.

– Dar de fapt, nu numai ceremoniile. Asemenea lui Napoleon, Marele Maestru Di Mambro organiza absolut totul, dădea ordine și lua decizii. Era imposibil ca cineva să-i opună rezistență și nici măcar nu avea voie să obiecteze ceva.

– Asta înseamnă că vă era frică de el? întrebă anchetatorul.

– Nu ne era frică atât de el, cât de puterea lui supranaturală.

– Cum se manifesta?

– E greu de spus. De fiecare dată se manifesta altfel, în funcție de împrejurări.

– Reușea să se impună tuturor?

– Nu silea pe nimeni, ci mai degrabă impunea respect membrilor Ordinului. Să vă spun ce a reușit să facă în cazul lui Elisabeth Auneau.

– Cine a fost doamna?

– Într-o zi la mănăstirea malteză a descins madame Auneau care avea un magazin în Lyon și l-a rugat pe Maestru Di Mambro să o ajute pe fiica ei Elisabeth. Aceasta ducea o viață desfrânată, avea o duzină de amanți, consuma droguri, se îmbrăca ca o nebună și nimeni nu reușise până atunci să o aducă pe calea cea bună.

– Se afla într-o stare atât de jalnică? întrebă anchetatorul.

– Nu pot să vă spun nimic. După o săptămână a venit împreună cu mama ei. Era o fată frumoasă care semăna puțin cu Marilyn Monroe. Avea un trup și un bust perfect și buze senzuale. Marele Maestru s-a retras cu ea într-o cameră unde au stat singuri aproape două ore.

– Ce i-a făcut? Sau mai degrabă ce se crede că i-a făcut?

– I-a citit aura personală, cel puțin așa i-a spus mamei ei. Totodată și-a dat seama că Elisabeth era atât de impulsivă fiindcă avea un surplus de energie pe care nu știa cum să-l consume. „Madame”, îi spuse Di Mambro mamei fetei „fiica dumneavoastră a fost într-o viață anterioară regina Egiptului, soția faraonului Maakare Hatsepsowet. Vă spune asta ceva? Se știe despre ea că în timpul vieții se deghiza în haine bărbătești și se purta ca un bărbat fiindcă emana o forță de-a dreptul bărbătească. O să o ajut în așa fel încât după câteva luni să nu o mai recunoașteți”.

Elisabeth Auneau s-a mutat într-o cameră mică de la etajul doi, chiar sub apartamentul lui Di Mambro. Marele Maestru îi ținea pe ucenicii săi într-o stare de permanentă tensiune. Subit a plecat într-un voiaj fără ca nimeni să știe unde anume și s-a întors la Pyramida cu ideile și ordinele celor Nevăzuți. Se spunea că aceștia îl împuterniciseră cu o misiune importantă în timpul șederii sale în sudul Franței. În acest scop trebuia confecționată o cruce a templierilor, identică cu cea avută de templieri la începutul secolului al XIV-lea. Apoi Di

Mambro a înșirat pe masă treizeci și trei de medalii care reprezentau un simbol al bătrânilor cruciați ai rozelor al căror număr era de treizeci și trei la fel ca și numărul măștrilor invizibili de la Zürich.

Di Mambro organiza câte o ședință solemnă în sala festivă în timpul căreia de fiecare dată se descoperea ceva nou și interesant. De data aceasta în momentul când a fost rostit numele unui membru al sectei, în întineric s-a auzit un tunet, de parcă se apropia furtuna.

– Ați luat parte la toate ședințele? De fiecare dată participau toți membrii Ordinului?

– De cele mai multe ori participau toți. Dar unele întruniri aveau un caracter mai solemn. Ca de pildă atunci când Marele Maestru a declarat că soția mea a fost într-una din viețile ei anterioare regina Atlantidei, având misiunea din partea celor Nevăzuți, de a reînnoi gloria fostului regat. Îmi aduc aminte că atunci, pe lângă tunete, în colțurile încăperii s-au văzut și fulgere care s-au întesit atât de tare încât în cele din urmă Jo Di Mambro a fost nevoit să ridice sabia deasupra capului. Abia atunci în sală s-a așternut tăcerea. Numai soția mea respira atât de agitat încât se auzea. Apoi Marele Maestru a anunțat-o pe un ton dramatic că din clipa aceea se numește Anthea la fel ca regina celebrei Atlantida.

– A existat această țară, oare, în realitate? După cum am învățat la școală, numai Platon a menționat numele ei în Dialoguri.

– Marele Maestru afirma că a existat.

– Dar unde anume?

– Spunea că undeva în apropierea coloanelor lui Hercule care de fapt mărgineau strâmtoarea Gibraltar.

– Știți că acolo a trăit o regină cu acest nume? Întrebă anchetatorul.

– Așa afirma Marele Maestru.

De regulă, sexul joacă un rol foarte important în numeroase secte. Joseph Di Mambro își arogase dreptul de a obliga anumiți bărbați să trăiască împreună cu anumite femei. Le ordona chiar să facă dragoste împreună făcând abstracție că erau însurați. Uneori s-a ajuns la divorț, alteori numai la înjurături, dar de obicei spiritele se calmau repede. Unul dintre procedeele cele mai simple ale Marelui Maestru era constatarea oficială că un anume cuplu nu se potrivea. Aces-

te constatări erau făcute în timpul ședințelor sau pur și simplu la masa de seară sau în bibliotecă.

În martie 1980 s-a petrecut însă un incident care a depășit orice limită. La adunarea generală la care Marele Maestru i-a invitat să participe și pe părinții neascultătoarei Elisabeth, el i-a anunțat că a făcut împreună cu fata o călătorie în Egipt ca să-i arate țara unde a locuit ca regină și că, de asemenea, au meditat împreună în templul Deir el-Bahari unde el a avut o revelație. Din țările spațiului infinit a auzit un glas care i-a comunicat că în următoarele luni, Elisabeth se va transforma într-o persoană la fel de importantă cum a fost Christos și că va primi vizita unei ființe de origine cosmică care va anunța renașterea Templului și crearea unei noi lumi pentru supra-viețuitorii apocalipsului

– Și voi l-ați crezut? Întrebă anchetatorul.

– Eu, l-am crezut. Recunosc că atunci mi-am pierdut mintea și puterea de discernământ și am crezut în fiecare cuvânt al lui Di Mambro. Chiar și în afirmația că Elisabeth va fi fecundată în prezența noastră de o ființă cerească care va sosi din cosmos.

– V-a spus și cum va arăta acea ființă? Era cel mai absurd lucru posibil. Cea mai mare parte a membrilor Ordinului erau oameni cultivați și de aceea mă mir că au crezut minciunile lui.

– Joseph Di Mambro știa chiar și cum o chema pe ființa aceea cosmică. Numele ei era Manatanus.

– Și Elisabeth urma să aibă un copil cu el? Trebuia să aibă acest copil cu o ființă care venea de undeva din cosmos și se numea Manatanus?. Ea urma să facă dragoste cu Manatanus în sala de festivități în văzul tuturor? Înseamnă că toți v-ați pierdut mintea.

Procedeul de înseminare a fost însă condiționat de alte împrejurări. Pentru ca fecundarea să poată avea loc, respectiv pentru ca ființa cosmică să găsească drumul de a coborî din Univers în templul de lângă Geneva pentru a intra în trupul celei care fusese aleasă în persoana lui Elisabeth, era nevoie de ajutorul tuturor. Toți trebuiau să dezvolte o cantitate uriașă de energie, atât de puternică încât mănăstirea cavalerilor maltezi urma să se transforme într-o sursă de energie capabilă să propage unde în spațiu și printre stele.

Nimănui dintre membrii Ordinului *Templul Soarelui* nu îi trecuse prin minte că bătrânul Di Mambro făcuse o călătore-

rie în Egipt împreună cu fata care avea un mare apetit sexual și o îmbrobodise cu tot felul de ineptii pe care ea le considera o revelație. Di Mambro a fost nu numai Maestru Ordinului *Templul Soarelui*, ci un adevărat maestru în spălarea creierelor.

Din momentul acela regimul de viață al Ordinului s-a schimbat. Elisabeth a devenit o ființă divină de care nimeni nu avea voie să se apropie sau să vorbească. Elisabeth a renunțat la tricoul cu portretul lui Michael Jackson și la blugii jerpeliți și a început să poarte rochii cumpărate în butikurile cele mai scumpe din Geneva și pantofi cui din piele neagră. Umbla tot timpul cu nasul pe sus și avea la ea o pernă mică cusută cu fir de aur pe care se așeza pentru ca să nu se murdărească. Îmbrăcată foarte luxos mergea la brațul Marelui Maestru care își cumpăraseră cu puțin timp înainte un Jaguar și făceau excursii în împrejurimi. Obişnuiau să se întoarcă noaptea târziu sau a doua zi dimineața. Joseph Di Mambro afirma că în aceste excursii căutau locurile ascunse unde puteau să intre în legătură cu forțele necunoscute care erau foarte importante pentru viitorul Ordinului *Templul Soarelui* și al membrilor lui.

Iubita Marelui Maestru Elisabeth Auneau a fost treptat scutită de munca la bucătărie, la spălătorie, devenind încet, dar sigur, o ființă divină. Di Mambro a anunțat că se bucură de un regim special. Nimeni nu avea voie să se apropie de Elisabeth mai mult de șase metri, toți trebuiau să o ocolească, iar o femeie înaltă și uscățivă Marielle Chinon o păzea tot timpul. În ultima sa revelație Marele Maestru aflase că într-una din viețile ei anterioare fusese o vestală romană. De aceea, se presupunea că are experiența necesară de a fi slujnica lui Elisabeth care era însărcinată și în același timp garda ei personală. Marielle trebuia să dezinfecteze cu grijă farfuriile și tacâmurile stăpânei ei, la fel ca și vasele în care era preparată mâncarea acesteia, cumpăra de la Geneva parfumurile și obiectele de uz personal cele mai scumpe și îi obliga pe oameni să iasă din încăperea pe unde trebuia să treacă Elisabeth. Membrii Ordinului respectau toate ineptiile Marelui Maestru, iar acesta a reușit să-i convingă că iubita lui va da naștere unui nou Christos.

– Cum ați putut să credeți toate prostiile alea? întrebă anchetatorul care era de-a dreptul șocat.

Toți aveam o încredere oarbă în Di Mambro care continua să-și execute trucurile naive cu foarte multă seriozitate. Așa de pildă, se încuia cu Elisabeth în sala de festivități, numită templu, Dumnezeu știe ce făceau acolo o oră sau două, după care ieșea afară cu brațele ridicate spre cer și afirma că tocmai a stat de vorbă cu Maeștrii care i-au transmis o serie întreagă de indicații.

– Cum lua legătura cu ei?

– În stare de transă.

– Și voi îl credeți? întrebă anchetatorul.

– De cele mai multe ori. La început am crezut tot ce ne spunea fiindcă rostea ca o formulă magică vorbele: „tocmai am aflat de la Maeștrii...” și nimeni nu avea voie să pună la îndoială spusele lui.

– Și ce vă anunța, de exemplu?

– În curte se înălța un pin de treizeci și trei de metri din specia secvoiei uriașe. Uneori ne strângeam în formă de cerc în jurul pinului și ne legănam încoace și încolo în ritmul unei melodii liniștite care se auzea din templu.

– De ce vă adunați tocmai sub acel copac?

– Fiindcă era un foarte bun acumulator de energie cosmică. Se spune că la un moment dat Maeștrii invizibili i-au destăinuit lui Di Mambro că acel copac va cădea doborât de un fulger venit din cer puțin timp înainte de începerea apocalipsului mult așteptat.

Strigoii sfârșitului lumii apare într-una din cărțile Noului Testament. Apostolul Ioan a publicat-o în jurul anului 95 e.n ca o profecie despre sfârșitul lumii și venirea unei lumi noi și mai bune. Apocalipsul urma să fie însoțit de catastrofe naturale și sociale și numai câțiva aleși trebuiau să-i supraviețuiască, printre ei urmând să se afle și anumiți membrii ai Ordinului *Templul Soarelui*.

– Di Mambro nu scăpa nici un prilej să ne pregătească pentru sfârșitul lumii. Dar înainte ca acesta să vină, Manatanus urma să coboare printre noi.

– Cine era acesta? Cum trebuia să vă pregătiți pentru a-l aștepta? întrebă anchetatorul.

– Toți am primit ceasuri digitale noi cu deșteptător. La ora nouă, douăsprezece și douăzeci și unu se auzea un semnal la care toți trebuia să ne oprim ca la comandă și un minut să nu ne gândim la nimic altceva decât la apariția lui Manatanus.

– Aveați idee cum trebuia să arate? Trebuia să aibă înfățișare omenească?

– Nimeni nu știa nimic.

– Ați reușit măcar să-l vedeți odată?

– L-am văzut într-o noapte de iunie. Eram adunați în templu și medităm. La un moment dat în întunericul din spatele altarului a apărut o lumină care pâlpâia. La început nu părea o lumină obișnuită. Semăna cu becul unei baterii care se stinge, dar apoi a început să se mărească până a luat o formă ciudată care amintea o mască africană veche. Chipul acela care rânjea a crescut încet până la doi metri înălțime, după care am început să distingem un fel de corp sau de postament și am auzit sunete ciudate al căror sens era înțeles numai de Joseph Di Mambro. Sunetele veneau ca de la o mare depărtare, semănând cu un fel de alfabet Morse și de fiecare dată Marele Maestru se întreba dacă a auzit bine litera P sau G până când cineva încuviința că a auzit bine.

– Arătarea aceea comunica cu voi? Întrebă anchetatorul.

– Nu cu noi, ci cu Marele Maestru.

– Dar toți ați asistat la acel moment.

– Am fost martorii unei adevărate minuni. Dar un lucru era foarte curios. De fiecare dată, după terminarea ședinței, Di Mambro ne întreba ce impresie ne-a făcut și fiecare dintre noi constatăm cu uimire că văzusem altceva.

– Prin urmare nu erau imagini, ci numai reprezentări?

– Fiecare aveam o altă percepție.

– Ca de pildă?

– Cineva văzuse o piramidă albastră și o pasăre zburând deasupra ei. Michel și Francois nu văzuseră nimic drept care au fost certați de Marele Maestru. De fiecare dată, Luc Jouret vedea cel mai mult, poate cinci sau șase piramide în timp ce Laurence Maunier exagera probabil atunci când mărturisea că a văzut zece.

– Ce părere aveți dumneavoastră?

– Pe atunci, mai credeam încă. Regia acelui spectacol era desăvârșită. De fiecare dată făptura își făcea apariția după o lungă și chinuitoare așteptare, pe la ora trei sau patru dimineața, când nouă ni se închideau deja ochii de somn. Toată ziua munceam, dormeam puțin și de aceea aveam mereu cearcăne sub ochi. Di Mambro instituise un asemenea regim de viață încât eram tot timpul obosiți de moarte.

– Vi s-a întâmplat să vedeți măcar o singură dată o piramidă?

– O singură dată

– Simțeați în timpul acelor ședințe ceva cu totul deosebit din punct de vedere fizic?

– Simțeam ceva ca un fel de tulburare sau ca o vibrație. Un fior.

– Era ceva plăcut sau neplăcut?

– Era foarte plăcut.

– Puteți să faceți o comparație?

– Nu. Niciodată nu avusesem până atunci o asemenea senzație.

– Și cum explicați acest lucru?

– În nici un fel.

12

Încă de prin anul 1984 Joseph Di Mambro și Luc Jouret au început să colinde lumea fiindcă aveau bani destui. Și chiar la sfârșitul anului, doctorul Jouret s-a întors din Canada foarte mulțumit pentru că obținuse copia fișelor personale ale membrilor Ordinului Julien Origas din Québec. Datorită amabilității lucrătorilor de la CINR (Centre d'Information sur les nouvelles religions) din Montreal am reușit să obțin informații foarte prețioase care m-au ajutat să dau de o urmă neștiută până acum și să descopăr dedesubturile episodului canadian al acestei tragedii. În felul acesta am aflat că numeroasele călătorii ale Marelui Maestru prin lume aveau și un alt scop în afara prozelitismului.

Sectarismul nu este desigur o problemă strict europeană. Și în Canada au existat și mai există încă ordine sau secte dubioase ai căror membrii, la fel ca și în Elveția, sunt recrutați din rândul tuturor straturilor sociale. După cum avea să descopere poliția, prima legătură între fanaticii canadieni și colegii lor elvețieni a fost stabilită de o femeie. Se numea Jocelyne Grand Maison și era o ziaristă foarte cunoscută și apreciată la *Journal de Québec*. Cadavrul ei a fost găsit într-un loc viran în orașul elvețian Cheiry și a putut fi identificat numai cu ajutorul colegului ei de redacție Francoise Bourgue care l-a recunoscut la Institutul medico-legal din Lausanne printre alte 23 de cadavre arse. Ziaristul Bourgue lucrase împreună cu Jocelyne mai mult de zece ani. După o clipă de ezitare, el

a identificat cadavrul și în plus a dezvăluit poliției că în ultimul timp Jocelyne avea un comportament ciudat și se aflase că rezervase prin telefon un bilet de avion la Nisa. Soțul ei, Paul Grand Maison a declarat că în cazul ei era exclusă cu desăvârșire ipoteza unei sinucideri. Jocelyn era o ființă energică, independentă și o ziaristă cu multă experiență, specializată mai ales în domeniul financiar și al tranzacțiilor internaționale de mare anvergură. Paul Grand Maison nu își putea închipui de loc ce a căutat soția lui printre membrii Ordinului, dar nu a exclus nici posibilitatea de a o fi interesat gestiunea financiară internă a sectei.

Dacă într-adevăr a preocupat-o acest aspect, ziarista a descoperit o pistă bună care făcea legătura între Québec și Geneva. Într-una din numeroasele sale călătorii în străinătate, Luc Jouret s-a întors însoțit de Albert Chateau, generalul Ordinului canadian Julien Origas.

Discipolii lui Jouret l-au tratat ca pe un musafir de vază. În sala de mese a fost așezat la locul de onoare, iar în templu i s-a oferit un fotoliu aurit tapizat cu mătase, stil rococo, din acelea cunoscute sub numele Mozart. Di Mambro și Jouret îi făceau curte ceea ce dovedea că îl apreciau, dar în același timp aveau nevoie de el. În realitate, Albert Chateau era un funcționar superior al ministerului canadian de finanțe și un om foarte influent. Numele lui era cunoscut chiar și în cercurile bancare din Elveția.

Joseph Di Mambro s-a împrietenit cu el, folosind o metodă verificată de sute de ori. Într-o zi, după încheierea unei ședințe foarte solemne, l-a tras de o parte și i-a șoptit foarte confidențial ce aflase de la Maestrul Invizibil: domnul Chateau fusese într-una din viețile lui anterioare un important copist al faraonului Egiptului și prin urmare un însemnat cronicar al acelor vremuri. De aceea, el a fost unicul martor al unei întâmplări care s-a petrecut într-o criptă secretă din Luxor unde a avut loc și celebra metamorfoză a lui Echnanon în lumină. Albert Chateau, în întruchiparea lui de atunci, a fost singurul care a participat la momentul când faraonul s-a concentrat prin lumina sa interioară într-o rază de lumină și apoi a părăsit această lume sub forma unei săgeți strălucitoare.

Canadianul s-a simțit măgulit că are un asemenea trecut glorios și a convenit împreună cu Jouret și cu Di Mambro ca imediat după întoarcerea lor în Canada să pună în legătură

Ordinul canadian cu cel din Elveția. După cum s-a observat din evoluția ulterioară a evenimentelor, s-a ținut de cuvânt.

– Știați ceva despre colaborarea cu Canada? întrebă anchetatorul.

– La început, am avut doar o vagă bănuială.

– După cum s-a dovedit în timpul anchetei, a fost vorba, în primul rând, de o tranzacție financiară.

– Dar noi, membrii de rând ai Ordinului, nu știam nimic despre ea.

– Dumneavoastră totuși nu ați fost un membru de rând, ci ați făcut parte din elită. În această calitate nu se poate să nu fi știut cine finanța Ordinul.

– În fiecare lună, renunțam la o jumătate din salariu.

– Prin urmare, ați continuat să lucrați? întrebă anchetatorul.

– Desigur. Am lucrat ca tehnician stomatolog. Aveam în oraș un laborator unde confecționam coroane, proteze și punți pentru medicul stomatolog cu care eram asociat.

– Și ceilalți renunțau la o parte din salariul lor?

– Toți sau aproape toți îi dădeam o parte din bani lui Jocelyne Di Mambro.

– Adică soției Marelui Maestru?

– Da. Ea era ministrul de finanțe.

– La intrarea în Ordin Marele Maestru vă obliga să plătiți un fel de cotizație?

– Uneori da, alteori nu.

– Exista o regulă în acest sens?

– Poate. Herve Poirier și familia lui și-au petrecut de multe ori weekend-endul împreună cu noi, după care au devenit membri ai Ordinului.

– Adică s-au mutat?

– Nu, ei nu s-au mutat.

– Cine a fost Herve Poirier?

– Cred că de profesie era inginer mecanic, dar în același timp a fost un om foarte onorabil. Di Mambro căuta asemenea oameni fiindcă făceau o reclamă bună și gratuită Ordinului.

A fost ceva de-a dreptul de neînțeles și de neexplicat cum doi excroci ahtiați după câștig au reușit să manipuleze un număr atât de mare de oameni, să îi sugestioneze și chiar să-i dresese. Un exemplu în acest sens îl constituie cazul unui muzician de excepție și a soției lui care era însărcinată.

Stephane Junod și soția lui, Janine, au fost membri docili ai comunității *Templul Soarelui*. Junod pleca de multe ori în turnee și Janine îl însoțea. Când soția lui a rămas însărcinată, Stephane Junod a început să plece singur. Deoarece avea o fire foarte independentă sau poate fiindcă nu era suficient de bine integrat în colectivul supușilor săi, Marelui Maestru Di Mambro nu i-a plăcut de el. De aceea, Stephane Junod a devenit o victimă și totodată un avertisment pentru membrii Ordinului în fața atotputerniciei mântuitorului nebun Di Mambro și a colegului lui doctorul Jouret.

– Ați știut despre acest caz?

– Da. Cu atât mai mult cu cât cei doi îmi erau foarte dragi. În cele nouă luni de sarcină, Janine fusese în culmea fericirii. În ziua când a născut, Laurence Meunier a convocat Consiliul celor înțelepți. Am stat o clipă și am așteptat. Știam deja că Janine Junod va naște un băiețel. Apoi Marele Maestru a intrat în templu și ne-a anunțat că a venit pe lume un antichrist.

– Încă unul în afară de diavol? întrebă anchetatorul

– Da, încă unul care era dușmanul tuturor celor care trăiau în cer și pe pământ. Nimeni din cei prezenți nu l-au crezut și au năvălit asupra Marelui Maestru cu o mulțime de întrebări. Di Mambro i-a lăsat să vorbească după pofta inimii, după care s-a sculat în picioare, și-a ridicat ochii spre cer și a declarat că tatăl știe deja ce a născut soția lui în timp ce ea nu bănuia nimic.

Di Mambro a început imediat să ne dea fiecăruia câte un ordin, deoarece hotărâse deja că antichristul Aureliu va fi un copil minune, iar fiica lui Nana va trăi sub același acoperiș cu el, în timp ce restul membrilor sectei vor fi supuși unui regim special.

Au fost luate o serie de măsuri foarte dure care scapă unei judecăți sănătoase. Nici un membru al sectei nu avea voie să-l atingă pe noul născut Aureliu sau să se apropie de mama lui Janine. Aceasta din urmă nu avea voie să se miște liberă în casa numită Pyramida, să intre în bucătărie sau în cantină. Bineînțeles că nu avea voie să vorbească cu nimeni și să nu primească nici o vizită. Camera ei trebuia dezinfectată zilnic pentru ca răul să nu se extindă pe hol, iar mama trebuia separată de fiul ei. Numai în felul acesta membrii Ordinului se puteau feri de influența nefastă a antichristului în vârstă de numai trei ore.

Această interdicție trebuie să fi fost o mare umilință pentru tânăra mamă care își dorise atât de mult acest copil. Când a venit de la maternitate și a intrat în casă cu micuțul Aureliu în brațe toată lumea a fugit din calea ei și s-a închis în camere. În felul acesta nu a întâlnit nici un suflet omenesc căruia să i se poată mândri cu copilul ei. Nu înțelegea ce s-a întâmplat și probabil nici tatăl copilului nu avea voie să vorbească cu ea și să-i explice care sunt cauzele acestui comportament absurd.

Cazul omuciderilor colective care au avut loc în Elveția și în Canada, iar mai târziu chiar și în Franța au zguduit opinia publică mondială. La Geneva au sosit din Canada criminaliști cunoscuți de la Surete-du Québec, iar locotenentul Richard Saint-Devis a luat legătura cu colegul său canadian, polițistul Gilles Theriault. O echipă numeroasă de criminaliști a încercat să dezvăluie secretul Ordinului *Templul Soarelui*. În felul acesta, treptat dar sigur în fața anchetatorilor a început să se contureze adevăratul portret al celor doi Mari Maeștri ai Ordinului.

Încă după primele interogatorii ale membrilor comunității *Templul Soarelui* care au supraviețuit masacrului a reieșit foarte clar că Jouret și Di Mambro au fost ucigași. Drumul lor în viață și temperamentul lor erau foarte asemănătoare. Di Mambro a fost un dictator care nu admitea nici un fel de critică sau de părere contradictorie astfel încât membrii Ordinului erau obligați să-l asculte fără să crâcnească.

Încă de la bun început anchetatorii și-au dat seama că metodele celor doi nu se deosebeau prea mult de metodele folosite de alți așa-numiți mântuitori ai omenirii. Toate sectele au avut o trăsătură comună: importanța actului sexual. În cazul Ordinului *Templul Soarelui* Di Mambro stabilea perechile care trebuiau să aibă contacte sexuale, invocând motivul că pentru transferul celor aleși în constelația Sirius unde îi aștepta raiul era necesară o mare cantitate de energie care putea fi produsă numai prin act sexual. Contactele sexuale programate des erau pentru mulți foarte interesante.

– Credeți că numai problema sexului a putut atrage în comunitate și o serie de oameni foarte cultivați și inteligenți? Întrebă anchetatorul. Ca de pildă, pe Herve Poirier?

- Fără îndoială.
- Dar el nu a fost de loc un primitiv. Avea o căsătorie fericită și cu toate acestea soția lui l-a urmat atunci când a intrat în ordin.
- Herve își iubea soția. Toți eram convinși de profunzimea sentimentelor lor. Dar era un tip gurmand, chefliu și îi plăceau femeile. Se spunea chiar despre el că nu putea dormi liniștit dacă nu făcea zilnic câte o victimă. Într-o bună zi Di Mambro i-a comunicat că a citit în aura lui mesajul transmis de Maeștrii Invizibili. Trebuia să-și părăsească soția care nu îi merita. În acest sens, Marele Maestru a uneltit o adevărată conspirație și a pus la cale o întâlnire între Herve Poirier și cosmeticiana Jeanne.
- Cu alte cuvinte, Di Mambro a aranjat ca cei doi să întrețină relații sexuale? întrebă anchetatorul.
- Nu a aranjat, ci a ordonat. Herve era mulțumit și nu mai regreta că economiile lui au intrat în contul bancar al lui Di Mambro.
- Dar cum era cu energia produsă de actul sexual?
- Drumul în Univers consumă o cantitate uriașă de energie. Creatorul a dăruit oamenilor organe genitale care produc energie și permit transferul pe o altă planetă. Fiecare bărbat trebuie să se forțeze ca să-și aducă partenera la orgasm. Dar acest lucru nu se întâmplă întotdeauna, ci el depinde de poziția lunii pe bolta cerească și de constelația stelelor. Oamenii care fac sex ar trebui să aibă întotdeauna la îndemână o busolă ca în timpul actului să măsoare direcția precisă.
- Toate astea vi le-a povestit la modul serios? întrebă anchetatorul.
- Stabilea anumite zile, ore și poziția după acul busolei.
- Și toți îl ascultați?
- Nimeni nu a refuzat sfaturile lui. În plus ne mai spunea că patru cupluri care fac bine sex pot schimba printr-un act sexual colectiv bine calculat sensul vânturilor cosmice universale și să abată traseul lor astfel încât să ocolească planeta noastră.
- Toate erau niște tâmpenii. Dar mă mir cum v-ați pierdut toți judecata limpede?
- Așa e. Într-o zi m-a anunțat că soția mea nu mi se mai potrivește fiindcă ea reprezintă o reîncarnare a frumoasei Atena drept care i-a repartizat un băiat de 16 ani.
- Cine era? întrebă anchetatorul.

- Fiul lui, Siegfried, care tocmai venise de curând și despre care afirma că fusese într-una din viețile lui anterioare proorocul Elias și se născuse într-o peșteră din Israel. Cu o asemenea origine avea desigur toate șansele de a deveni unul dintre cei mai marcanți membri ai Ordinului. După un timp l-a pus în legătură cu soția mea și i-a convins că Maeștrii Invizibili doresc ca ea să mă părăsească și să înceapă o nouă viață împreună cu el.
- Câți ani avea pe vremea aceea soția dumneavoastră?
- Douăzeci și trei.
- Nu a protestat în nici un fel?
- Nu. O prostise în ultimul grad, mai bine zis îi inhibase orice urmă de voință. M-a părăsit pe mine și pe copii. Di Mambro a binecuvântat legătura ei cu băiatul lui într-un cadru solemn în templu, anunțând întreaga asistență că în felul acesta a fost îndeplinită dorința Maeștrilor Invizibili de la Zürich.
- Ați mai trăit după aceea împreună?
- Nu. Marele Maestru i-a trimis pe cei doi în Franța și le-a cumpărat acolo o casă.
- Exista un precedent în sensul acesta?
- Cred că nu. O dată însă a mutat-o pe soția mea ca asistentă medicală în cabinetul lui Luc Jouret din Annemasse. Probabil că încă de atunci vroia să ne despartă.
- Ați avut vreodată probleme în căsnicia dumneavoastră?
- Nu, niciodată. Am fost fericiți.
- Ați avut în el o încredere atât de oarbă?
- Până atunci da.
- Joseph Di Mambro avea planuri mari și a început să le pună în aplicare împreună cu asociatul său Jouret. Mai târziu s-a afirmat că primise de la Maeștrii Invizibili de la Zürich vestea că se apropie foarte repede ziua apocalipsului. De aceea, chipurile, se hotărâse să vândă tot ce se putea vinde. Bunurile imobiliare ale Ordinului aveau o valoare foarte mare, dar nimeni nu era interesat să le cumpere. Cu toate acestea, Marele Maestru intenționa să se mute într-un centru care trebuia să ia ființă în Canada sau în Australia. Dar tocmai în perioada când se făceau pregătirile de mutare, s-a produs un eveniment important.
- Trebuia să-l ajut să mute patul și în felul acesta am intrat prima oară în locuința lui. Era uriașă și cred că fusese superbă. În momentul când am intrat eu acolo, toate covoarele erau

făcute sul, tablourile erau împachetate în saci de iută, iar în mijlocul camerei erau așezate grămezi de geamantane. Pe una din mese se mai aflau încă câteva lucruri neîmpachetate din locașul sfânt. Jo Di Mambro s-a dus pentru o clipă la bucătărie unde îl chemase soția lui Jocelyne și m-a lăsat singur în cameră. Fără să-mi dau seama ce fac am luat în mână unul dintre cele mai valoroase obiecte de cult. Era o sabie foarte bogat ornamentată. În vârful ei am observat un bec în miniatură și un fir subțire legat de el care dispărea în mânerul din argint. La început am crezut că în mâner sunt baterii și un buton cu ajutorul cărora Di Mambro producea semnalele luminoase pe care afirma că le primește de la Maeștrii Invizibili sau de la Manatanus.

– I-ați spus ceva?

– Nu, nu am avut destul curaj.

– Și nici nu l-ați întrebat nimic?

– Nu.

– Nu a bănuțat că în timp ce era în bucătărie ați descoperit secretul excrocheriilor lui?

– Nu a lăsat nimic să se întrevadă.

– Dar dumneavoastră ce ați făcut?

– Probabil că arătam îngrozitor, dar nu a observat nimic. Închipuiți-vă că îmi simțeam inima în gât fiindcă mi-am dat seama că tot timpul și-a bătut joc de noi. Dacă ați fi văzut ce teatru a jucat când Manatanus a fecundat-o pe Elisabeth care era întinsă în altar. I-a atins abdomenul cu o sabie și vârful ei s-a luminat brusc. În templu era întuneric beznă. Chiar și lumânările se stinseseră puțin mai înainte. La un moment dat toți am închis ochii fiindcă lumina pur și simplu ne-a orbit.

– Cum arăta becul? Întrebă anchetatorul.

– Pe vremea aceea nu mi-a trecut prin cap, dar acum știu foarte clar că a fost blitzul unui aparat de fotografiat ieftin.

Thierry Huguenin era convins că Marele Maestru nu știe nimic despre descoperirea lui care dovedea că tot ce se întâmpla în Ordin era o mare excrocherie. Poate a fost o întâmplare sau poate în mod inconștient sau premeditat imediat a doua zi șeful i-a transmis un lucru care avea să-i schimbe tot cursul vieții. Di Mambro l-a anunțat pe Thierry Huguenin că Maeștrii Invizibili de la Zürich i-au comunicat că în viața lui anterioară a fost Ram. Apoi i-a împrumutat o carte scrisă de Schur din care a aflat că Ram a trăit cu circa cincimii de ani înaintea lui Christos în minunata Atlandida. El fusese Marele

sau mai degrabă Cel mai Mare Maestru. Venise în zbor din cosmos ca să salveze omenirea de o epidemie de ciumă și se încarnase în trupul tânărului numit Druida. Acum Di Mambro aflase că Thierry era acel atotputernic Ram. De aceea, el trebuia să devină unul dintre Maeștrii Invizibili și să ocupe un loc pe tron alături de Maeștrii de la Zürich.

– Ram, te voi iniția în toate secretele și vei deveni purtătorul sabiei care îți va permite să iei legătura cu Maeștrii. Pregătește-te fiindcă curând o să devii unul dintre ei. Vei ajunge în orașul subteran Treizeci și trei.

– Unde se află acest oraș?

– Lângă Zürich.

– Și ce se va întâmpla cu laboratorul meu dentar?

– Va trebui să-l vinzi.

– Am semnat totuși un contract cu asociatul meu, doctorul Bore.

– Și asta se va rezolva. Mai întâi vom pleca împreună la Paris și apoi în Franța de sud. Vreau să-ți arăt o mulțime de lucruri pe care nu le cunoști.

14

Proorocul, tămăduitorul și talentatul orator Luc Jouret semăna cu foarte mulți alți vrăjitori. S-a născut la 18 octombrie 1947 în Kikwit în Congo Belgian, astăzi Zair. A crescut ca toți ceilalți albi înconjurați de negri și încă din timpul studenției a fost foarte plin de el. Pe vremea aceea încă nu descoperise nici un semn al aptitudinilor lui miraculoase de mai târziu. Dimpotrivă la vârsta de optsprezece ani a devenit membru al Partidului Comunist din Belgia. După ce a ajuns la putere, Hrușciiov l-a făcut trădător. În 1968 a mers însă și mai departe în mania lui comunistă, devenind maoist. La facultatea de medicină din Bruxelles a făcut parte din grupul extremiștilor de stânga ceea ce nu a constituit ceva deosebit. În 1974 a primit diploma de doctor. Nu a vrut să lucreze la spital fiindcă i se părea un lucru mult prea banal și a început să se ocupe de homeopatie.

Colegii nu aveau o părere prea bună despre el. Era un tip excentric, încăpățânat, nu avea prieteni și îi plăcea să facă pe grozavul. Mulți îl evitau. Preocupările lui erau atât de bizare încât nu a putut renunța la atracția pe care au exercitat-o asu-

pra lui doctorii miraculoși din Filipine despre ale căror rezultate colosale circulau zvonuri fantastice în toată Europa. A plecat la Manila unde a stat o vreme mai îndelungată, iar după ce s-a întors, a declarat că a asistat la o sută cincizeci de operații care au fost efectuate cu mâinile goale. Îi plăcea să organizeze întruniri la care prezenta comunicări despre macrobiotică și yoga. Era invitat să vorbească la radio, la televiziune și se bucura de mult succes. Despre medici afirma că ar trebui să devină, așa cum fuseseră ei în antichitate medici ai corpului omenesc și ai sufletului.

Joret a fost un excentric. În 1978 a devenit ofițer al armatei belgiene și a sărit cu parașuta lângă Kolwezi. Mai târziu, a scornit tot felul de minciuni, printre care aceea că a fost trimis acolo cu o misiune secretă fiindcă era agentul unui serviciu de informații. Prin toate aceste născociri din care nimic nu era adevărat vroia probabil numai să se justifice în fața colegilor din Partidul Comunist că a luat parte la o acțiune atât de delicată din punct de vedere politic. A fost o minciună sfruntată fiindcă după cum s-a dovedit ulterior, nimeni nu a încredințat o asemenea misiune acestui comunist convins.

După ce s-a întors, a luat alura unui erou și a început să facă turnee în care povestea despre experiența acumulată. Cei care îl cunoșteau nu puneau la îndoială că Luc era un aventurier de profesie și un om pe care nu te puteai baza. Apoi a plecat în India. Ca elev al lui guru Krisna Macharia a făcut cunoștință cu vracii indieni și s-a întors cu un vocabular nou în care predominau fraze exotice privind schimbarea modului de viață al omenirii.

Nu a rămas însă mult timp acasă și a plecat din nou. De data aceasta, a luat calea îndepărtatilor munți Anzi și Cordilieri, iar după ce s-a întors, a început să afirme că nu actuala știință, ci înțelepciunea acumulată de mii de ani poate schimba condițiile de viață de pe Pământul nostru. Folosea fraze neinteligibile, afirma tot timpul ceva despre zodia Vărsătorului, recomanda pacienților medicamente homeopatice, dar în același timp sublinia necesitatea unor transformări fundamentale. În caz contrar, după părerea lui, omenirea putea ajunge în perioada focului care îi va arde pe toți. A devenit proorocul apropiatului apocalips. În același timp sugera că știe cum poate fi salvată omenirea de la o catastrofă. În perioada 1980-1986 a avut un cabinet foarte bine cotate în orașul

Annemasse așezat la granița dintre Franța și Elveția. Dintre metodele lui homeopatice de tratament nu lipseau nici unele metode mistice, esoterice și hipnoza.

La seminariile lui care se bucurau de tot mai mult succes a început să facă dese referințe la trecut. Amintea mereu despre ordinele cruciaților rozelor și a templierilor și nu uita să amintească că Marele Maestru Jaques do Molay fusese ars de viu pe rug în anul 1314. În octombrie 1987 a prezentat două comunicări despre influența tradiției templierilor asupra lumii moderne și a încercat să explice în detaliu istoria și sensul activității templierilor. La scurt timp după aceea, respectiv la sfârșitul lui octombrie 1987 a ținut la Lausanne o conferință despre apocalips, iar în noiembrie 1991 a vorbit la Geneva despre înfățișările evangheliștilor. A prezentat figura lui Iisus Christos ca pe o „entitate solară”, a amintit despre o anumită viziune cosmică și a elogiat Ordinul *Templului Soarelui*. Nu este de loc exclus că încă de pe atunci începuse să-i facă reclamă pe baza unei înțelegeri cu Di Mambro fiindcă a amintit și despre ridicarea la cer a celor aleși.

Prima oară cei doi s-au întâlnit în anul 1976, când fiecare își urma propriul său drum. Joseph Di Mambro s-a născut la 15 august 1924 la Pont-Saint-Esprit în regiunea Gard din sudul Franței, lângă Nîmes. După terminarea școlii, a învățat meseria de bijutier, după care și-a deschis o mică prăvălie unde vindea bijuterii. S-a însurat cu directoarea școlii de muzică, dar încă de pe atunci frecventa adunările cruciaților rozelor și a templierilor noi. În ambele societăți își aroga rolul de psiholog și mai târziu de impresar. Simula că are cunoștințe pe care de fapt nu le avea și făcea apel la o practică pe care nu o putea dovedi. Mințea și făcea tot felul de excrocheries. Încă de la 14 aprilie 1972 a fost condamnat la închisoare pentru o jumătate de an și la o amendă de o mie de franci, deoarece se făcuse vinovat de emiterea de cecuri false.

Și-a ispășit întreaga pedeapsă și probabil că tocmai la închisoare a inventat o altă activitate dubioasă. S-a mutat la Annemasse unde pe 2 septembrie 1974 și-a deschis o agenție căreia i-a dat numele pompos de Centrala pentru pregătirea noului secol sau „Școala vieții”. Sediul ei se afla pe strada Vieux-Chateau, dar majoritatea acțiunilor ei a avut loc la Colonges-sous-Saleves unde în 1976 și-a cumpărat o casă foar-

te arătoasă. Majoritatea celor care îl frecventau veneau însă din împrejurimile Genevei.

În timpul unei conferințe publice Jouret l-a cunoscut pe Di Mambro. Bătrânul domn se comporta ca un adevărat nobil. Era un dar de la Dumnezeu capacitatea lui de a câștiga ușor și de la primele cuvinte simpatia unor oameni necunoscuți. Di Mambro era un excroc care juca rolul de spiritist care știa să intre în legătură cu rudele care trecuseră de multă vreme în cealaltă lume.

Clientela lui a crescut, ea fiind constituită din oameni foarte diferiți. Dintre aceștia făceau parte nu numai femei isterice, dar și juriști, medici, oameni de afaceri prosperi și vedete ale muzicii de estradă. Di Mambro câștiga foarte bine. Și-a cumpărat o proprietate pe care a asigurat-o cu o poliță mare de asigurări, iar atunci când într-un hambar a izbucnit un incendiu și ferma a fost distrusă de flăcările lui mistuitoare, a încasat de la casa de asigurări o sumă frumușică de bani. Nici pompierii, nici poliția nu au reușit să găsească probe care să dovedească că incendiul fusese pus cu premeditare. Joseph Di Mambro s-a mutat în Elveția unde a revigorat loja cruciaților rozelor și a botezat-o Drumul de aur.

În anii '80 cei doi aventurieri au devenit prieteni nedespartii. Au efectuat o recrutare masivă și au reușit să atragă prin trucurile lor esoterico-magice un număr atât de mare de oameni încredințați și naivi încât treptat au acumulat o avere imensă. După cum vom vedea în cele ce urmează aceste trucuri nu au fost unica sursă a veniturilor lui considerabile.

Joseph Di Mambro nu era o persoană necunoscută în lumea bancară. Încă din anul 1991 numele și legăturile lui bancare au ajuns în sistemul de calculatoare al Interpolului alături de numele unor magnati ai finanțelor cum au fost Adnan Kaşogi și Samar Trabulsi. Se spune că în anul 1991 Kaşogi, prietenul și colegul multor personalități de seamă, a fost cel mai bogat om din lume. Era proprietarul celui mai mare, mai luxos și mai scump iaht din lume, cunoscut sub numele de Nabila. A costat 70 milioane de dolari și avea la bord un heliicopter și un echipaj format din 40 de oameni. Avionul lui particular DC-8 cu o capacitate de 259 de pasageri a fost amenajat pentru proprietarul și musafirii lui ca un adevărat palat din 1001 de nopți. În anul 1991 prietenul celor mai cunoscute personalități din lume a dispărut. Se vorbea despre

o excrocherie în valoare de 15 miliarde dolari, despre spălarea banilor murdari și despre un trafic ilegal de arme. Au început să se vehiculeze numele unei bănci falimentare, dar și al altor instituții bancare din Canada și Elveția în care se aflau și conturile secrete ale lui Joseph Di Mambro.

Acesta a avut mai mult noroc decât Kaşogi. Cu câteva luni înainte de izbucnirea scandalului, el a depus suma de 93 de milioane de dolari într-un cont cu numele conspirativ Belanger într-o filială a băncii elvețiene din Ottawa. Transferul a avut loc pe 8 septembrie 1991. Pe bună dreptate se pune întrebarea de unde au strâns Marele Maestru și proorocul dubios o sumă atât de mare? E posibil să fi acumulat această bogăție din cotizațiile plătite de membrii înstăriți pentru a intra în Ordinul *Templul Soarelui*?

Joseph Di Mambro avea împreună cu confidenta și secretara lui Odille Dancetov un cont curent la Swiss Bank Corporation din Geneva. În zilele de 14 și 15 septembrie a transferat și de aici în contul Belanger o sută de mii de dolari. Să fi fost secretara lui inițiată în mașinațiile financiare ale șefului ei? Un lucru este sigur și a fost verificat ulterior de anchetatori și anume că secretara lui era poreclită „Micul Napoleon” sau „Dictatorul”. Era o femeie în jur de patruzeci de ani, foarte frumoasă și elegantă. Se născuse la Cluses în Haute-Savoie și se șușotea despre ea că din ordinul șefului s-a măritat nelegal cu Thierry Huguenin, unicul supraviețuitor al masacrului. În timpul anchetei a ieșit la iveală că s-a ocupat de spălarea banilor murdari.

Majoritatea documentelor bancare care se refereau la transferul unor sume considerabile de bani fuseseră semnate de Jocelyne Di Mambro. Era vorba de milioane de dolari, iar potrivit comunicării secției de poliție belgiene numai în cadrul unei singure operațiuni a fost transferată o sumă de opt sute de mii de dolari. Care a fost originea acestor bani? Anchetatorii au emis mai multe variante. Una dintre ele era aceea că anumite sume au fost depuse sau transferate în conturile băncilor din Elveția și Canada de însuși Di Mambro, altele de asociatul lui Jouret, iar altele proveneau de la membrii Ordinului. Câteva plăți au fost efectuate sub numele adevărate ale depunătorilor, iar altele sub nume fictive. Este posibil ca Joseph Di Mambro să fi promis supușilor săi dobânzi ridicate sau profituri mari de pe urma banilor investiți. Moartea

colectivă putea fi astfel interpretată ca o consecință a unui eventual conflict între Di Mambro și doctorul Jouret. Chiar dacă motivul părea la prima vedere tras de păr, el nu a fost de loc neverosimil.

– La scurt timp după descoperirea morților, am reușit să aflăm că au existat câțiva membri ai sectei care s-au grăbit să părăsească lumea înaintea acestei crime premeditate, a declarat unul dintre anchetatorii poliției elvețiene. Cu o zi înainte, unul dintre acționarii importanți ai Ordinului *Templul Soarelui*, omul de afaceri Albert Giacobino din Geneva, a anunțat că vrea să iasă din Ordin și să ceară returnarea sumelor investite. A discutat despre acest lucru împreună cu Di Mambro și probabil nu s-au înțeles, deoarece a murit de o moarte violentă în timpul masacrului de pe proprietatea din Cheiry.

– Ați făcut toate verificările necesare?

– Avem confirmarea unor martori foarte serioși, răspunse anchetatorul. „Dar acesta nu a fost unicul caz. Cu câteva zile mai înainte, un alt membru al Ordinului ceruse să i se plătească suma investită la început în valoare de peste o jumătate de milion de franci elvețieni. Se spune că s-ar fi înțeles asupra unui avans de trei sute de mii pe care însă nu l-a primit. Di Mambro i-a promis că-i va restitui banii în ziua când a avut loc tragedia. Credul, omul a venit să-și ridice banii la Salvan. Când a văzut însă ce s-a întâmplat, s-a urcat în mașină și a dispărut.

– Știți cum îl chema pe omul acela?

– Thierry Huguenin. Avem aici depozitia lui semnată.

Potrivit afirmațiilor unor membri ai sectei, în timpul „serviciului divin” din lăcașul sfânt al Ordinului, Di Mambro și Jouret încercau să-i convingă și chiar să-i constrângă pe cei nou intrați, să le cedeze toată averea. Unii nu s-au lăsat convinși și nu s-au mai prezentat la următoarea ședință în timp ce alții au fost ascultători. Rose-Marie Klaus a declarat unei ziariste de la *Journal de Montreal* că atunci când și-a dat seama ce se întâmplă în sectă, a vrut să o părăsească, dar nu a lăsat-o soțul ei.

– Apoi într-o bună zi a venit acasă, a declarat ea, „și m-a anunțat că a încheiat o nouă căsătorie cosmică cu o altă membră a Ordinului, iar mie Marele Maestru mi-a repartizat un alt bărbat. Așa încât am renunțat să mă mai duc acolo.

– Dar ceilalți ce-au făcut? a întrebat-o ziarista. „L-au ascultat? S-au lăsat convinși? I-au predat toate economiile lor?

– Majoritatea, da. Luc Jouret nu pierdea nici o ocazie ca să ne amenințe cu apocalipsul. Ne repeta mereu că a primit ordin de sus să selecționeze o sută de familii care vor trebui salvate.

– Ne puteți spune câți bani i-ați dat lui Jouret?

– În total aproape un milion de dolari.

Medicul cel dubios care era mai înainte de toate un mare excroc trăia ca în paradis. Și el și-a cumpărat o mașină scumpă marca Jaguar, ultimul model cu toate facilitățile. În timp ce membrii Ordinului care lucrau obligatoriu și toată ziua se hrăneau cu morcovi și salată cu oțet, dar fără ulei, Jouret făcea ocolul fermei și a lanurilor de cereale ale Ordinului și pomenea în trecere că a primit ordin de la Marii Maeștrii să cumpere această mașină.

– Ne repeta până la saturație că se apropie sfârșitul lumii, spuse Rose-Marie Klaus „dar cu toate acestea ne obliga să efectuăm munci tot mai grele, invocând pretextul că cel care dorește să fie salvat și să supraviețuiască apocalipsului trebuie să-și câștige acest privilegiu așa cum trebuie. Se purta cu noi de parcă eram sclavi.”

Șefii Ordinului i-au convins pe cei mai înstăriți membrii că economiile lor adunate o viață de om nu aveau nici o importanță, drept care le-au încuiat într-un seif. Avea Ordinului a fost însă mult mai mare decât o arăta situația conturilor bancare. Jouret și Di Mambro și-au cumpărat bunuri imobiliare nu numai în jurul lacurilor Geneva și Lemane, dar și în Franța, Canada, Australia. De unde au avut însă o sumă mai mare de 186 milioane dolari? Această sumă a fost transferată în contul lor prin două operațiuni. Prima dată au fost virati 93 000 000, iar a doua oară 93 103 000 dolari. Bunurile imobiliare erau în cea mai mare parte ale lor și erau înregistrate pe numele membrilor familiei Di Mambro sau pe numele asociatului lui, doctorul Jouret. Vila luxoasă de lângă Montex a fost însă cumpărată de un anume Raymond Belanger care de fapt nu exista.

– Numele acesta apare de mai multe ori în protocoale. A fost o persoană reală sau una fictivă? Întrebă anchetatorul.

– Cred că a folosit acest nume la transferul banilor.

- Bani au fost virati în contul lui Di Mambro de la Union de Banque Suisse?

- Nu. Contul era al lui Odille Dancet.

- Au putut juca în acest transfer un anumit rol și alți membri ai Ordinului?

- În primul rând un rol important putea să joace unul dintre cei mai cooperanți membri, milionarul Camille Pilet. Sumele respective au fost însă virate dintr-un cont în altul astfel încât după mai multe asemenea operațiuni de transfer s-a pierdut urma lor.

Agenții poliției regale din Montreal și Saint-Jerome au stabilit că vilele montane foarte scumpe care fuseseră construite în locul numit Terrasses de Saint-Sauver la nord de Montreal fuseseră cumpărate de doctorul Jouret la 18 aprilie în schimbul sumei de 107 900 dolari. Prețul lor real era însă de 133 000 dolari. În ziua de 8 iunie 1994 acesta le-a vândut lui Di Mambro contra a 9 000 dolari.

- De fiecare dată a avut loc un truc de spălare a banilor murdari, a anunțat agentul poliției regale canadiene Gilles Deziel. „În Canada această cauză este anchetată simultan pe mai multe piste. Este posibil ca unii membri ai Ordinului *Templul Soarelui* să fi fost implicați și în traficul ilegal de arme și droguri. Era vorba despre o adevărată mafie, despre un clan corsicano-marseillezo-italian“.

În cele din urmă anchetatorii din Canada și Elveția au căzut de acord că toate tranzacțiile financiare au avut ca scop scoaterea unor sume mari de bani din conturile bancare, iar purtătorul de cuvânt al lui Surete de Québec, Robert Poeti și-a exprimat convingerea că în joc s-a aflat traficul ilegal cu droguri și arme. Era însă foarte probabil ca membrii de rând ai Ordinului să nu fi știut nimic despre aceste mașinații financiare, ca de altfel nici oamenii de afaceri importanți care cotizaseră în folosul bugetului comun al sectei. Dar acum se naște întrebarea ce legătură a avut realitatea cu moartea în grup?

Martorii au afirmat că în dimineața zilei de 4 octombrie Luc Jouret s-a trezit la Salvan foarte preocupat. Avea cearcăne sub ochi și o față cenușie, nedormită. A vorbit la telefon

cu cineva pe care a încercat să-l convingă despre o acțiune care nu mai suportă amânare. Nu s-a aflat cine a fost interlocutorul de la celălalt capăt al firului, iar anchetatorii poliției elvețiene au descoperit șase apartamente închiriate la hotelul din oraș de către membrii Ordinului unde aceștia nu dormiseră, dar în schimb își lăsaseră geamantanele. Apreciind după volumul lor, se pregăteau pentru o călătorie lungă. Curios însă că în aceste geamantane au fost găsite foarte puține haine.

Sâmbătă dimineața au plătit anticipat cele șase camere închiriate. Trupurile lor arse au fost găsite printre cele 25 de cadavre descoperite în cabanele de la Salvan. Comandantul secției de poliție din Valais Bernand Gewinger a afirmat că majoritatea martorilor audiați au exclus posibilitatea să fi fost o sinucidere în grup. Membrii Ordinului nu vroiau să moară, dar în schimb se pregăteau să plece la un drum lung. Copiii de șapte sau paisprezece ani nu au motive să se sinucidă. Prin urmare a fost vorba de o crimă deosebit de gravă. Scenaristul Jose Giovanni care trăiește la Salvan din anul 1968 mi-a povestit că membrii Ordinului erau oameni tăcuți, liniștiți, serioși și foarte muncitori. Nu au existat niciodată probleme cu ei fiindcă veneau și plecau, uneori lipseau câteva ore ca să bea o cafea sau un vin la cafeneaua Café des Alpes. Picolița Alexandra a confirmat că și doctorul Jouret venea de multe ori la cafenea unde vorbea tot timpul despre homeopatie. I-a dăruit chiar o carte cu autograf și urarea de Sărbători fericite. Funcționarii de la poștă au declarat că membrii Ordinului primeau des pachete sau scrisori voluminoase din Canada și își ridicau coletele de la post restant. Nu le plăcea să facă cunoștință cu persoane noi, aveau o comportare decentă, iar potrivit depozițiilor unor meseriași care au efectuat la Salvan modificări sau adaptări ale interioarelor, cei doi și-au ales două vile foarte spațioase și legate între ele, așezate la marginea pădurii.

Anchetatorii au stabilit că unii dintre cei uciși s-au întâlnit în ziua când au murit la cafeneaua Danfieu pe la ora patru după amiaza. Cafeneaua se afla la numai câteva sute de metri distanță de cele două vile. Au stat pe terasă, discutând ceva foarte aprins, iar după cum au declarat chelnerii, toți aveau o expresie tragică de parcă ar fi fost îngroziți de ceva. Au plecat în jurul orei șase după amiaza, lăsând pe masă mâncarea

și băutura. În timp ce se pregăteau să plece, telefonul mobil din buzunarul doctorului Jouret a început să țârâie. S-a oprit, a ascultat o clipă, după care a făcut semn cu capul unei blonde în jur de treizeci de ani căreia i-a dat receptorul, iar ea și-a notat ceva multă vreme.

– Am aflat că Jouret și Di Mambro nu s-au dus de la cafe-nea direct acasă, ci au rămas încă puțin înainte de miezul nopții în restaurantul din Saint-Christophe de lângă Montreux, a declarat mai târziu anchetatorul ziarștilor.

– Au fost acolo singuri?

– Nu. Se spune că ar fi fost însoțiți de încă zece sau doisprezece inși.

– Ați aflat de cine anume?

– Nu. Au fost serviți de o picoliță care îl cunoștea numai pe Robert Falardeau.

– Pe nimeni altcineva în afară de el?

– Patronul care a venit pe la miezul nopții a declarat că l-a recunoscut și pe Camille Pilet.

– Pe Pilet din Piaget?

– Am înțeles că nu mai lucra la firma lui Piaget.

Piaget este o foarte cunoscută firmă elvețiană, producătoare de ceasuri de mână care se vând în magazinele de lux din întreaga lume. Camille Pilet făcea parte dintre primele zece mii de milionari. Avea o vilă la Monte Carlo, dar și o reședință somptuoasă în Panama, o casă superbă în California și una în Australia, nu departe de ferma Ordinului *Templul Soarelui* sau mai degrabă a celor doi asociați Di Mambro și doctor Jourte.

Robert Falardeau ocupa locul trei în ierarhia Ordinului. Era un om public foarte cunoscut, director de departament la Ministerul canadian de Finanțe, expert recunoscut în probleme de politică financiară. Cadavrul lui ars a fost găsit la Cheiry.

– Membrii sectei, cel puțin câțiva dintre ei, a declarat anchetatorul poliției din Québec Richard Saint-Denis „s-au pregătit în mod conștient pentru moartea prin ardere. Maeștrii lor Di Mambro și Jouret le împuiase capul cu tot felul de lucruri absurde privind zborul în regiunea cosmică a sistemului planetar Sirius unde firește nu puteau ajunge oamenii obișnuiți, ci numai sufletele lor care mai târziu urmau să se trans-

forme în cosmos în materie. Modul de pregătire în acest scop era unul singur: arderea.“

– S-au găsit probe care să confirme aceste afirmații? a întrebat unul dintre ziarști la conferința de presă de la Montreal.

– Unii dintre ei s-au confesat rudelor sau celor apropiați, dar cel mai semnificativ lucru este acela că în interiorul caselor care aparțineau sectei *Templul Soarelui* sau unuia dintre cei doi Maeștri erau montate instalații electronice ingenioase care puteau provoca incendii simultane în mai multe locuri dacă erau comandate la distanță printr-un telefon mobil.

– Credeau chiar serios în călătoria pe care urmau să o facă pe planeta Sirius?

– Deși pare incredibil, dar s-au pregătit pentru acest drum.

– Erau totuși niște oameni onorabili, cultivați, instruiți.

– Dar total îndobitociți de reprezentațiile de circ pe care le organizau Jouret și Di Mambro în sala de adunare unde se manevrau semnalele electronice.

În mitologia greacă, Orion, fiul lui Poseidon s-a urcat după moarte la cer, formând constelația care îi poartă numele, iar Sirius a fost câinele lui de vânătoare. De aceea a devenit una din stelele constelației Orion. Este cea mai strălucitoare stea de pe bolta cerească și așezată la o distanță de Pământ de 2,7 unități astronomice (1 unitate astronomică = 3,262 ani lumină).

– Credeți că unii membrii ai sectei au murit de bună voie?

– Cu siguranță. Călăuzele lor în această călătorie i-au pregătit vreme îndelungată și intens. Acesta a fost și motivul pentru care au renunțat atât de ușor la toată averea lor fiindcă știau că nu au ce face cu ea pe planeta Sirius. La ce le-ar fi folosit francii sau dolarii în Univers?

– Dar ce s-a întâmplat cu cei care nu au crezut?

– Au fost uciși.

– Cum?

– Unii au fost împușcați, alții au fost otrăviți cu o otravă care seamănă foarte bine cu kurara.

– Nu vă vine să credeți că Richelieu, primarul orașului, un om pe care toată lumea îl stima, a plecat de bună voie pe acest drum îndoielnic. Richelieu a fost un om ieșit din comun, dar nicidecum un nebun.

– Cu toate acestea a căzut în cursă.
– Dar funcționarul superior al Ministerului de Finanțe Robert Falardeau? Un om atât de instruit nu se poate lăsa dus de nas de niște excroci.

– După cum ați văzut, s-a lăsat.

– Dar cum au reușit?

– Am reușit să facem rost de înregistrarea video a uneia dintre ședințele lor care a avut loc în 1988. Seamănă cu un spectacol de efecte luminoase și sonore ieftine, executate de un amator. Pe panouri, pe care cineva le ridica și le cobora, erau desenate chipuri care rânjeau. Cei prezenți erau îmbrăcați în cămăși albe și lungi, având o cruce roșie pe piept. Câțiva aleși aveau talia încinsă cu un cordon și de ea atârna o sabie. Acest ritual seamănă foarte mult cu descrierea întrunirilor templierilor din secolul al XIV-lea.

– Exista un anume regulament interior al Ordinului? O serie de reguli de conviețuire în această comunitate?

– De pildă, fiecare avea scaunul său și nu avea voie să se așeze pe altul.

– De ce?

– Căldura trupească din scaunul pe care stătea altcineva ar fi putut să influențeze energia degajată de predecesor.

– Cred că nu au luat toate aceste lucruri în serios?

– Ba dimpotrivă. Același lucru era valabil și pentru scaunele din mașină. De aceea, cea mai mare parte purtau cu ei pernuțe pe care se așezau. Salata trebuia spălată de șase ori înainte de a fi servită la masă, iar obiectele personale, inclusiv geamantanele erau șterse ori de câte ori veneau în contact cu un mediu străin, cu o soluție de clorat de potasiu. Pentru acești oameni toate lucrurile care nu erau ale lor, erau murdare.

Una din ramificațiile Ordinului *Templul Soarelui* a condus în Franța. În weekend-ul dinspre 7 spre 8 octombrie agenții de la Surete au început imediat investigațiile și au constatat că sămânța a fost aruncată concomitent în trei locuri. În Provence, Languedoque, mai ales în Vaucluse și în Gard a l'Herault. În anii 1989 și 1991 Di Mambro și Jouret au câștigat patru case tocmai în această provincie, nu departe de Carpen-

strasse. Una din ele, o casă spațioasă, în valoare de 2,5 milioane de franci nu a fost cumpărată pe numele lor. Casa fusese părăsită o vreme, dar ei au restaurat-o și mai ales au dotat-o în interior cu acel desăvârșit sistem electronic de aprindere la distanță a incendiului. La un semnal telefonic venit de la orice distanță putea să izbucnească un incendiu care distrugea totul, eventual chiar și urmele celei mai îngrozitoare crime: moartea în grup.

La Pernes-les-Fontaines a fost înființată SCI, Societe central immobilier, cu un capital inițial de 3 milioane de franci, a cărei proprietară era soția Marelui Maestru Jocelyne Di Mambro-Duplessy. La Sarrias Ordinul *Templul Soarelui* avea două societăți care făceau comerț cu bunuri imobiliare: l'E-tang cu un capital de 382 000 franci și l'Ermitage cu un capital de 3,3 milioane. Sarrians era în același timp sediul societății Akene, având un capital care depășea un milion de franci.

Era o rețea tipică de societăți fantomă pregătite să efectueze speculații cu bunuri imobiliare și să spele banii murdari. Ulterior s-a dovedit că sistemul a fost construit în colaborare directă cu mafia italiană și cu Loja masonică italiană P2.

Unul dintre martorii care a adus lumină în hățișul mașinațiilor financiare, Francis Vial din Cannes, a depus următoarea depoziție:

– Clienții mei au fost Joseph Di Mambro și Camille Pilet proprietarii mai multor societăți și în același timp beneficiari serioși cu un bun renume. Le-am vândut o proprietate uriașă contra sumei de opt milioane de franci. La un moment dat în timpul semnării unui contract la notar s-a produs o încurcătură. Di Mambro nu a adus, după cum convenise, avansul în valoare de 3 000 000 franci bani lichizi, ci un cec, valorând această sumă. Lucrul acesta ni s-a părut dubios. În ziua când contractul a dobândit valoare juridică, ne-am convins la bancă că cecul are acoperire și că totul este în regulă. De cele mai multe ori am negociat cu doctorul Jouret. Era un domn foarte plăcut.

Cu aproape o jumătate de an înaintea morții colective, la 27 martie, GRC – Gendarmerie Royale du Canada a primit de la colegii lor francezi de la Surete o informare privind spălarea banilor murdari de către o grupă a cartelului crimei organizate. Jocelyne Di Mambro a devenit suspectă. Pentru o

mai mare siguranță i s-a prelungit valabilitatea pașaportului cu încă trei luni ceea ce reprezenta ceva cu totul neobișnuit.

De unde s-au strâns atâtea milioane de dolari care au fost transferați dintr-un cont în altul, investiți în bunuri imobiliare care la rândul lor au fost vândute de agenția imobiliară a lui Joseph Di Mambro și a soției lui Jocelyne? Anchetatorii Jandarmeriei regale canadiene au descoperit probe care dovedesc că milioanele de dolari proveneau din traficul cu arme. Cea mai activă a fost o filială a Ordinului *Templul Soarelui* din Australia care livra arme și materiale explozibile grupelor teroriste din întreaga lume. Centrala traficului ilegal se afla într-o clădire uriașă care aparținea lui Di Mambro și se afla la marginea orașului Sidney. În general era vorba de arme ieftine la care formațiunile militare renunțaseră și erau puse la dispoziția pieței libere.

La începutul anului 1992 pe scena terorismului din Canada a apărut o organizație nouă și secretă denumită Q-37, după numărul de membri și locul unde își avea sediul, respectiv Québec. Organizația și-a făcut prima oară prezența la 23 noiembrie 1992. Un anume Andre a vorbit la telefon cu patru parlamentari, anunțându-i că în cel mai scurt timp ministrul de interne Claude Ryan va fi condamnat de un tribunal. Execuția nu a avut loc, dar agenții secreți de poliție și-au dat seama că au de-a face cu o organizație teroristă nouă care începe să devină o amenințare pentru cei mai înalți reprezentanți politici.

Potrivit comunicărilor lor, acțiunile teroriștilor erau îndreptate și împotriva unor instalații ale concernului Hydro-Québec. Sabotarea unor anumite obiective putea să provoace pagube imense. În timpul investigațiilor a ieșit însă la iveală un paradox. Polițiștii au constatat că o serie de funcționari superiori ai concernului Hydro-Québec erau în același timp și membri ai Ordinului *Templul Soarelui*. S-a dovedit că acțiunile teroriste planificate aveau o anumită legătură cu liderii Ordinului. Aceste conexiuni erau atât de clare încât în martie 1993 polițiștii i-au arestat pe Jan-Pierre Vinet și pe un alt membru al Ordinului, agentul de asigurări Herman Delome din Montreal care și procuraseră în mod ilegal trei revolve cu amortizor. Cei doi au declarat că și-au cumpărat armele pentru a se putea apăra, fără să aibă nici un alt motiv.

– Noi însă am constatat cu totul altceva, spuse agentul secret al poliției canadiene. „Cei doi au primit ordin de la doctorul Jouret să se înarmeze. În același timp am constatat că Jouret și Di Mambro se aflau în legătură cu secta americană a davidienilor al căror sediu aflat la Waco în Texas a fost înconjurat de agenții FBI și de garda națională.

– În ce fel au stabilit această legătură?

– Prin radio. Erau dotați cu un emițător foarte bun.

– I-ați ascultat?

– Nu mi-ar plăce să discut despre asta. Dar am constatat că aveau un program comun.

– Ce fel de program a fost acesta?

– Unul foarte simplu: provocarea sentimentelor de nesiguranță și frică în fața viitorului apropiat.

– Anunțau apropierea sfârșitului lumii?

– Ca multe alte secte au încercat să organizeze haosul.

– Dar cum a putut fi posibilă colaborarea lor? Secta *Davidienilor* a fost totuși înconjurată la ranch-ul ei din Texas.

– Aveau emițătoare și uneori se distrau noaptea vorbind între ei.

– Despre ce vorbeau?

– De exemplu, despre cât de important este să fie recrutați cât mai mulți membri din rândul funcționarilor de stat și superiori și al oamenilor de afaceri înstăriți.

– Prin urmare încercau să-și infiltreze oamenii lor în funcții înalte politice și economice.

– Nu numai că au încercat, dar chiar au început să realizeze acest plan, a declarat agentul secret al serviciului canadian Surete.

– În ce fel?

– Organizau instructaje pentru adepții lor.

– Unde și când ați aflat acest lucru?

– Într-o discuție amicală. Unul dintre templierii canadieni, Wilfrid Frunet, era patronul restaurantului La Pinerale. Un cunoscut membru al sectei canadiene Gralul sfânt Gilles Charest a invitat la o masă festivă două sute de persoane, printre care mai ales pe salariații concernului Hydro-Québec.

– Unde se află acest restaurant?

– Într-un loc lăturalnic. Pe malul lacului Simon. Dar în imediata vecinătate a unor terenuri întinse unde Mișcarea

Gralului sfânt intenționa să construiască până în 1977 o biserică uriașă pentru trei mii de credincioși.

– Aveau oare atâția membri?

– Deocamdată, nu, dar contau pe faptul că până atunci îi vor aduna la un loc.

– Era un plan real?

– În acest domeniu nimic nu este real.

– Aveau bani pentru un proiect atât de mare?

– Erau convinși că vor face rost de ei.

– De fapt, ce urmăreau?

– Să educe oamenii conform principiilor lor ca să-i poată manipula.

– Di Mambro participa și el la proiect?

– Probabil. Chiar dacă pe atunci avea multă treabă. Între timp colegii noștri belgieni au aflat că în Canada au intrat în legătură cu câțiva nași ai mafiei siciliene.

– În Canada?

– Încă din anii '70 se mutaseră la Montreal unde vroiau să-și spele banii murdari. Jouret și organizația lui trebuia să se ocupe de această tranzacție.

– Prin urmare, Ordinul *Templul Soarelui* a fost un paravan în spatele căreia se ascundea activitatea lui reală.

Nu toți membrii Ordinului *Templul Soarelui* au fost orbi și surzi. Mulți au înțeles că în fața ochilor lor are loc o comedie improvizată. Încă din anul 1990 experimentatul om de afaceri Robert Falardeau a început să pună la îndoială seriozitatea contabilității Ordinului. Deocamdată însă nu avea posibilitatea să pătrundă în culisele acestei afaceri fiindcă Joseph Di Mambro era un șef autoritar care hotăra singur. Bănuielile lui au crescut, cercul adepților lui s-a lărgit astfel încât oameni orbiți de credință au ajuns necredincioși. După ce bancherul Falardeau a părăsit comunitatea, mulți s-au pregătit să-i urmeze exemplul.

Apoi au avut loc câteva descoperiri scandaloase. Secta a organizat într-un hotel din Montreux o întrunire nocturnă. Iată ce a relatat mai târziu unul dintre chelneri care i-a servit atunci la masă:

– Le-am adus băutură. Ușa era închisă și a trebuit să bat. Cineva mi-a deschis și am intrat. În cameră era aproape întuneric. În surdină se auzea o melodie înregistrată pe bandă de magnetofon. Am auzit oftaturi și țipete, iar când m-am ui-

tat mai bine în jurul meu, am văzut câteva cupluri de bărbați și femei în pielea goală care făceau dragoste. Am înțeles că am devenit martorul unei scene care se numește sex în grup. Șeful lor, doctorul Jouret mergea de la un cuplu la altul. Era îmbrăcat într-o pelerină lungă deschisă în față astfel încât i se vedea sexul. Nu știu de ce, dar îl arăta tuturor oamenilor care întrețineau relații sexuale. Am pus tava pe masă și am fugit.

În numărul revistei *Journal du Québec* din 11 octombrie 1994 a fost publicată depoziția lui Rose-Marie Klaus:

– Jouret se considera că este Iisus salvatorul. În realitate era un ticălos poligam. Declara că trebuie să faci sex foarte des pentru ca omul să se elibereze de toate problemele lumestii. De aceea înaintea ședințelor se făcea sex colectiv. Fiecare femeie din cele prezente trebuia să aibă un contact sexual cu toți bărbații prezenți. În acest scop în jurul sălii principale erau amenajate camere mai mici, ale căror pereți și tavan erau acoperiți cu oglinzi.

– Oamenii îl ascultau? a întrebat o ziaristă.

– Fără să crâcnească. Avea putere de convingere. De aceea era considerat Marele Maestru și Preotul Suprem. El slujea ceva ca o liturghie, cununa și asculta confesiunile membrilor sectei. Dar înainte de a cununa doi membri era primul care făcea dragoste cu mireasa.

– Obliga femeile să facă sex cu el?

– Nu numai atât. Obliga bărbații și femeile să facă sex oral. În același timp participantele la un asemenea ritual erau obligate să înghită sperma lui ca să se elibereze de tot răul care sălășluia în ele. În momentul ejaculării năvălea asupra femeilor și le obliga să-i înghită sperma. Aceasta era sfânta lui binecuvântare. De fapt era un maniac sexual.

Autorul unei alte dezvăluiri a fost însuși fiul lui Joseph Di Mambro, Siegfried, poreclit Eliaș. El a descoperit undeva în spatele sălii mari un geamantan mare de călătorie în care erau ascunse sabie strălucitoare și costumele Marilor Maeștri care în timpul ședințelor apăreau și dispăreau, precum și panouri pe care erau lipite portrete de sfinți cu barbă.

– Domnule Huguenin, toate semănau cu o recuzită de naval, spuse agentul secret de poliție.

– Nu au fost. Secretul a fost divulgat de Jacques.

– Care Jacques?

– Un electrician care a instalat toate dispozitivele în sala cea mare. Deschiderea automată, culisele, fulgerele, proiecțiile tablourilor Marilor Maeștri Invizibili. Jo Di Mambro avea în buzunarul pelerinei o cutiuță cu telecomandă ca la televizor și după ce apăsa pe un anumit buton apărea un sfânt sau altul.

– Jaques a fabricat singur toate acele miracole?

– Avea la subsol un mic atelier unde spunea că repară televizoare.

În felul acesta a ieșit la iveală că apariția Sfântului Gral a fost numai o hologramă. Sub masca lui Manatanuse se ascundea de fapt Jocelyne Di Mambro îmbrăcată într-o pelerină lungă și neagră care stătea pe un scaun ca să pară mai înaltă. Încă de la bun început totul a fost o comedie de cea mai proastă calitate adresată naivilor.

– Di Mambro și-a recunoscut vina? Întrebă agentul secret de poliție.

– În fața mea a recunoscut, spuse Thierry Huguenin. „Dar în fața celorlalți a negat totul“.

– Iar ei continuau să aibă încredere în el?

– Vă dați seama că au crezut din moment ce nu s-au împotrivit să moară de bună voie.

– Cum ați reacționat dumneavoastră?

– Cu prima ocazie am părăsit Ordinul.

– În felul acesta, de fapt, v-ați salvat, viața.

– Trebuia să fiu numărul cincizeci și patru.

– De ce trebuia tocmai acest număr?

– Deoarece Ordinul *Templul Soarelui* se considera a fi continuatorul celor cincizeci și patru de celebri cavaleri templieri care au fost arși pe rug la 12 mai 1310.

– Cine hotărâse asta?

– Joseph Di Mambro.

– Nu era cumva nebun?

– Oricum, normal nu era. Pe deasupra era bătrân, bolnav de cancer și își aștepta din clipă în clipă moartea. Acesta este și motivul pentru care se purta ca un adevărat nebun.

Nu se poate afirma că sufletele membrilor uciși ai Ordinului *Templul Soarelui* nu au ajuns în zona cosmică a pla-

neteii Sirius. Nu se poate afirma nici contrariul. Dar cazul acestei secte dubioase care a fost condusă de excroci și ucigași în masă a avut și o continuare. În decembrie 1995 în împrejurimile orașului francez Grenoble a dispărut un grup format din șaisprezece oameni, jumătate francezi și jumătate elvețieni. 400-500 de polițiști înarmați și elicoptere au inițiat o amplă operațiune de căutare.

După câteva zile, câțiva vânători francezi au descoperit în masivul muntos Vercos mai multe mașini abandonate care aparținuseră unora dintre cei dispăruți. La puțin timp după aceea un grup de cercetași din Grenoble i-au găsit pe toți șaisprezece dispăruți pe platoul muntos Vercos, la o înălțime de circa o mie de metri, nu departe de comuna Saint-Pierre-de-Cherennes, la circa treizeci de kilometri de Grenoble. Cadavrele lor erau întinse într-un luminiș și așezate ca acele unui ceasornic, cu capetele în interiorul cercului. Toți erau morți. Printre ei s-au aflat și trei copii de șase, patru și doi ani. Toți au fost membri ai filialei franceze a Ordinului *Templul Soarelui*.

Unii dintre ei s-au sinucis în grup, dar alții, au fost împușcați cu gloanțe de revolver, la fel ca în cazurile precedente. Cadavrele au fost arse, după ce mai întâi ucigașii le-au stropit cu benzină sau cu o altă substanță explozibilă pentru a fi șterse cât mai bine urmele crimei. Prin urmare, a fost vorba de o crimă colectivă inițiată poate de un creier bolnav și de visul absurd de a trăi o viață nouă undeva în foarte îndepărtata constelație Orion despre care nu știau absolut nimic nici doctorul Jouret, nici Joseph Di Mambro, nici adepții lor din Franța, Canada, Italia și Australia.

DISPARITIA RANCH-ULUI „APOCALIPSUL“

1

- L-am înhățat, locotenente.
- Unde era?
- Lângă tufișurile de acolo.
- Cum îl cheamă?
- Roden.
- Pentru numele lui Dumnezeu. E. Roden din ranch-ul nebunilor?
- Da. Am fost împreună cu el, dar acum nu mai avem nimic comun, spuse omul ras în cap, întorcându-se cu spatele. Apoi își ridică deasupra capului mâinile cu cătușe și adăugă pe un ton sfătos, de parcă ar fi stat la o halbă de bere. „Șefule, scoate-mi, te rog, brățările astea fiindcă mă strâng. Îți promit că nu o să încerc să fug nicăieri. De fapt, nici n-aș avea unde“
- Roden, trebuie să rezisti. Cred că știi de ce te afli aici.
- Desigur.
- Atunci, spune-mi care e motivul pentru care ai fost închis.
- L-am împușcat.
- Exact asta e. Mă bucur că recunoști și sunt convins că o să-i pară bine și șerifului.
- Cine e șerif?
- Harwell.
- Harwell este șeriful de aici?
- Da, exact el. Stă la McLennan Country. Cum o cheamă pe victima ta?
- Adaire.
- De ce l-ai ucis?
- Fiindcă era un porc.
- Roden, cine nu e porc în zilele noastre? Din ziua când în vârful colinei ăleia au început să se facă slujbe nimeni nu a mai știut cine este nebun și cine nu. De ce l-ai împușcat?

- Trebuia să mă apăr.
- Omul ăla a venit după tine?
- Da.
- Fii amabil și spune-mi, te rog, care era numele lui întreg.
- Wayman Dale Adair.
- Poți să-mi zici ce a avut cu tine?
- Primise ordin de la Howell să-mi vină de petrecanie.
- De la stăpânul ranch-ului Apocalipsul?
- Tocmai de la el.
- Știi de ce?
- Desigur. Nu ne puteam suferi. Cred că știți că nu ne-am despărțit în termeni prea buni.
- Da, știm lucrul ăsta. Și mai știm încă o mulțime de lucruri despre cerul texan de deasupra colinei tale blestamate, Mount Carmel.
- Locotenente, de mult nu mai este colina mea fiindcă stăpânul ei a devenit satana, iar tribul lui David nu mai este tribul de pe vremea când trăiau tata și mama mea pe care porcul de Howell a siluit-o.
- Adair a tras în tine?
- Nu, dar tocmai se pregătea și eu i-am luat-o înainte.
- Ești un pistolar bun.
- Ba nu sunt de loc bun. De când mă știu mi-a fost frică chiar și de o pocnitoare, dar moș Adair bate spre șazeci de ani și fără ochelari nu mai vede nici un băligar.
- Deci pot consemna în protocol că recunoști fapta de omucidere?
- De ce nu, locotenente? L-am împușcat în timp ce mă apăram. Dar trebuie să mai adăugați că ăla a fost ucigașul lui Koresh.
- Însă mai întâi trebuie consemnat că Howell este una și aceeași persoană cu Koresh, că voi trei ați făcut parte din sec-ta *Tribului lui David* și că pe tine te cheamă George Roden, fostul moștenitor al tronului ranch-ului Apocalipsul care a ieșit nu de mult din închisoare. Și acum, scoală-te în picioare. Băieți, mai dați-i să bea un pahar cu apă și să mergem la șerif.
- George B. Roden nu era un nebun oarecare care se certase cu un alt nebun și până la urmă îl împușcase. Adus în fața șerifului McLennan County, el nu s-a purtat de loc ca un uci-gaș bănuț de crimă, ci mai degrabă ca un prinț în fața supușilor săi. Americanii îi cunoșteau numele fiindcă în 1976 candidase la alegerile prezidențiale din partea Partidului Demo-

crat. A fost o faptă nesăbuită. Alegerile au fost câștigate de Jimmy Carter, dar numele băiatului obraznic, înfumurat și necioplit al unui tată celebru a ajuns pe primele pagini ale ziarelor din Texas.

– Atunci să mai repetăm încă odată ce ați declarat în fața anchetatorilor și după aceea o să vă rugăm să semnați depozitia.

– Bineînțeles. Dacă afirm ceva, sunt pregătit să-mi asum răspunderea, zise el cu un aer sigur.

– Îmi pare bine că sunteți dispus să colaborați, răspunse șeriful.

– Pot să vă spun și care sunt motivele. Știți de câte ori v-am scris? Știți de câte ori le-am cerut oamenilor dumneavoastră la telefon să-l cerceteze pe Howell?

– Nu aveam nici un fel de probe.

– Nu-mi spuneți asta, vă rog. Dumneavoastră tot timpul simulați că nu știți nimic din ce se întâmplă pe colina Mount Carmel. Ținutul ăla nu mai e de mult Rodenvilleul părinților mei. Oamenii care locuiesc acolo s-au autointitulat Tribul lui David, dar stăpânul lor, Howell, este satana. Violează toate femeile și chiar fetițele de doisprezece ani, este un mare mincinos și excroc. A delapidat sume uriașe de bani de la discipolii săi. Pe deasupra, au existat unele familii care i-au cedat întreaga lor avere. Oamenii din ranch-ul poreclit *Apocalipsul* trăiesc într-o mare sărăcie. Muncesc câte șaisprezece ore pe zi și mănâncă cartofi împuțiți, pâine uscată și beau apă.

– Dumneavoastră ați fost concurentul lui, nu-i așa? îl întreabă șeriful.

– N-am fost nici un fel de concurent, ci un tâmpit care s-a lăsat jefuit și excroc. Eu am moștenit de la părinții mei ranch-ul lui Roden de pe colina Mount Carmel. Iar diavolul ăla mi-a furat absolut tot și m-a dat afară.

– Ar trebui să depuneți o plângere împotriva lui și să-l chemați în fața instanței.

– Așa o să și fac, răspunse Roden.

– Curând vi se va ivi prilejul fiindcă veți fi citat la tribunal din cauza crimei pe care ați recunoscut-o.

În instanță George Roden a încercat să se transforme din acuzat în acuzator, dar nu a avut nici un succes. Cu toate acestea, se poate spune că a avut noroc. Expertii judiciari care i-au controlat starea psihică l-au declarat iresponsabil și astfel Roden a fost internat într-o clinică de psihiatrie în orașul

Vernon din Texas, la șazece de kilometri de Wichit Falls, aproape de granița cu Oklahoma. Aici a dispărut în spatele zidurilor înalte ale acestui așezământ bine păzit.

2

Bărbatul cu umeri lați și ceafă de taur se numea, de fapt, Chotev. Se născuse în anul 1886 într-un sat din Bulgaria. De mic copil fusese un mare încăpățânat cu care nu te puteai înțelege. Probabil a mers la școală, dar mai sigur este că mergea regulat la slujbele religioase de la biserica ortodoxă din sat. Mai târziu, obișnuia să afirme că a fost crescut la internatul mănăstirii. Ajuta preotul în timpul slujbei, studia învățătura religioasă și tot timpul se ruga. Poate tocmai de aceea după ce a emigrat în Statele Unite Dumnezeu l-a ajutat și a avut mult noroc.

Din ziua când a pășit pe tărmlul Noii Lumi a început să se recomande sub numele Victor T. Houteff. Afirma că este specialist în catehismul bisericii pravoslave, în filozofia și istoria religiei. Nimeni însă nu l-a luat în serios și nu i-a oferit o slujbă sau un acoperiș. A început să cutreiere dintr-un loc în altul, iar noaptea dormea în adăposturile de la intersecția drumurilor.

Bulgarul Houteff a fost cu siguranță un tânăr foarte talentat. A ajuns în Lumea Nouă unde era ca un grăunte de nisip în pustiul Sahara și deși nu știa nici o boabă de engleză, nu s-a pierdut. Nu este încă clar dacă a intrat în secta Adventiștilor de ziua a șaptea întâmplător sau intenționat. Cert este însă că în anul 1918 a devenit membru al acestei biserici. Era silitor, curios și dornic de învățătură. De aceea chiar dacă la început nu știa decât să silabisească Biblia, mai târziu a intrat să învețe la High Sabbath School și în scurt timp a ajuns directorul ei adjunct. Școala și institutul de cercetări teologice se aflau la Los Angeles, școala fiind frecventată de peste două sute de elevi.

Tânărul teolog nu era de loc un visător. Încă de la bun început s-a străduit să câștige bani. Pe lângă ajutorul pe care-l acorda în timpul slujbelor religioase, era comis voiajor și vindea mașini de spălat. Secta religioasă a *Adventiștilor de ziua a șaptea* este cunoscută mai ales prin credința sa în apropiatul sfârșit al lumii. Chiar și fostul predicator baptist William Miller afirma în timpul predicilor sale de la New York că

sfârșitul lumii va avea loc la 21 martie 1843, citând în acest sens un fragment din profeția lui David, capitolul 8, versetul 14, unde stă scris: „Abia după două mii trei sute de seri și dimineți va sosi judecata cea dreaptă“. Potrivit informațiilor din perioada aceea, în seara zilei de 21 martie 1843, dar și peste un an, mulți dintre credincioșii care se numeau miller-iți s-au îmbrăcat în pelerine albe și lungi, s-au urcat în vârful munților, pe acoperișurile caselor și în copacii cei mai înalți ca să aibă drumul cât mai scurt până la cer.

Sfârșitul lumii nu a sosit, dar în schimb proorocul Miller a venit cu noi date, la fel de false ceea ce i-a determinat pe unii credincioși să pună la îndoială seriozitatea profețiilor lui. Mai târziu aceștia s-au constituit în câteva grupuri noi din care în 1863 s-a desprins Biserica adventiștilor de ziua a șaptea. Emigrantul Houteff a fost unul dintre membrii ei fondatori. Dacă la început el nu s-a deosebit prin nimic de ceilalți credincioși, din 1930 a început să afirme că a fost ales de Dumnezeu ca să lecuiască toate rătăcirile și să aducă biserica pe calea cea dreaptă. Noua instituție religioasă a primit numele *Tribul păstorilor*. La început comunitatea lui Houteff a numărat doar câteva familii, dar curând aveau să intre și altele noi. În 1935 secta s-a mutat din Los Angeles în centrul Texasului la câteva mile de orașul de crescători de vite Waco unde a cumpărat un teren de optzeci de hectare la un preț foarte avantajos. Aici a fost construită o fermă care a dat numele acestui ținut anonim Mount Carmel Center.

Depart de orice civilizație, membrii sectei au început să se ocupe ca majoritatea locuitorilor din Texas de creșterea vitelor și de cultura cerealelor. Spre deosebire de ei studiau însă biblia și își petreceau sfârșitul zilelor de muncă, rugându-se cu pioșenie. Poate că duceau acea viață fericită după care tânjiseră atâta vreme. Comunitatea avea 64 de membri. După ce au câștigat câteva sute de dolari ei și-au mai cumpărat încă 76 de hectare de teren. Houteff era liderul lor, iar ei îl ascultau. În 1942 predicatorul a considerat necesar să schimbe numele sectei și de atunci ea s-a numit secta *Adventiștilor lui David de ziua a șaptea*.

Din nou au început să apară profețiile despre iminenta dispariție a civilizației umane, iar Houteff afirma că peste un an Christos va reveni pe Pământ, iar această întoarcere trebuia pregătită cu grijă. Sfârșitul lumii din nou nu a venit, iar unii credincioși au început să pună la îndoială capacitatea profe-

tică a predicatorului. După ce acesta a venit cu o nouă idee, respectiv că nici unul dintre credincioși nu mai are voie să fie căsătorit toate căsătoriile s-au destrămat. Acesta a fost motivul pentru care ei au început să se răzvrătescă.

Comunitatea de pe Mount Carmel avea propria ei școală. De când unul dintre profesori o violase pe una din elevele sale, copiii au preferat școala din Waco și astfel s-au convins că în exterior trăiesc oameni cu totul diferiți. Houteff era singurul care își putea permite privilegiul de a avea și de a trăi împreună cu soția sa. Numele ei era Florence și după moartea lui Houteff în 1955 a preluat conducerea sectei. Sora Florence învățase multe de la soțul ei, inclusiv așa-zisul talent de profet. În această calitate ea a fixat o nouă dată a sfârșitului lumii și anume 22 aprilie 1959. În acea zi toți necredincioșii urmau să-și piardă viața și numai anumiți membri să supraviețuiască, devenind locuitori onorabili ai imperiului lui Christos vechi de o mie de ani. Când această veste a ajuns dincolo de gardul fermei, pe colina Mount Carmel au început să se adune oameni din tot Texasul condamnat la pieire, mărind numărul membrilor sectei la 1400.

3

Waco este un oraș romantic din Texas care nu se bucură de o faimă prea bună. În trecut a constituit locul unde s-au refugiat cowboy-ii care frecventau fără rost saloanele. Astăzi strada principală nu mai este mărginită de case din lemn și de balcoane cu balustrade pentru legarea cailor, ci de hoteluri cu aer condiționat, supermarketuri, restaurante McDonald și Kentucky Fried Chicken. Șeriful nu mai umblă cu pistoale la brâu și în loc de cal are un Ford cu șase cilindri și cu o sirenă al cărei urlat strident face piele de găină chiar și oamenilor nevinovați.

Perioada în care comunitatea de pe colina Mount Carmel a fost condusă de Florence Houteff a intrat în istoria sectei mai ales datorită hotărârilor înțelepte ale profetei. Orașul Waco s-a mărit astfel încât ferma Davidienilor a ajuns aproape vecină cu unul dintre cartierele noi construite pe malul lacului Waco. Prețurile terenurilor au crescut repede ceea ce a inspirat-o pe madame Florence să ia o inițiativă curajoasă. A vândut orașului terenul sectei în schimbul sumei de șapte sute de mii de dolari și a cumpărat un teren mult mai mare de trei

sute șazeci de hectare care de fapt era un lan imens de prerie tipic texană.

Membrii sectei au început să construiască aici barăci din lemn și un țarc imens pentru vite. Orașul Waco a rămas la 18 kilometri distanță, astfel încât exista spațiu suficient pentru ca ei să se roage și să se pocăiască. Cele mai apropiate refugii Axtell și Elk se aflau și ele la 6 kilometri depărtare.

Davidienii nu țineau să ducă un mod de viață normal. Erau convinși că ei sunt singurii aleși să supraviețuiască apocalipsului, dar toate așteptările lor s-au dovedit a fi zadarnice. Nici în ziua Paștelui din 1959 nu a sosit sfârșitul lumii. Au înțeles că Florence Houteff nu este un profet bun fiindcă nici una din profețiile ei nu se împlinise și cei mai în vârstă credincioși se pregăteau să părăsească secta. În mai nu mai rămăsese decât o treime. Unii au ales un trai normal, alții și-au creat propriile lor secte. Madame Florence a dat faliment și a fost nevoită să vândă ieftin terenurile comunității care s-au redus la numai 40 de hectare. Cei care au mai rămas duceau o viață de mizerie.

Și exact în perioada în care nu știau ce să mai facă a apărut un salvator din cer senin. Se numea Benjamin Roden și era un bărbat înalt și voinic, cu barbă mare și privire scrutătoare. Vocea lui baritonă avea inflexiuni melodice și seducătoare. De fapt, el nu și-a făcut apariția pe colina Mount Carmel ca o revelație a lui Dumnezeu sau din întâmplare. Roden era un predicator profesionist, specializat în povestirea Bibliei care provenea din orașul milenar Odessa și cu siguranță auzise despre secta *Davidienilor*.

A venit ca oaspete și peste puțin timp a devenit noul conducător al sectei. Avea o capacitate extraordinară de a-i convinge pe cei care îl ascultau și dându-și seama că acești oameni au rămas fără predicator le-a propus să-l accepte în locul lui Houteff. Deoarece și văduva Florence a trecut imediat de partea lui, restul membrilor sectei obișnuiți să asculte de un conducător care le dicta ce trebuie să facă în fiecare zi, l-au acceptat fără nici o rezervă pe acest tânăr simpatic și înțelept.

Benjamin Roden a fost un individ inteligent. El le-a propus oțelor sale descumpănite câteva modificări, ca de pildă aceea de a schimba numele sectei, adăugând la numele vechi de Tribul Davidienilor un singur cuvânt. Astfel a apărut secta *Noul trib al Davidienilor* care păstra însă vechea tradiție.

Dar cel mai important a fost faptul că nu a încercat de loc să prevăstească o nouă dată a sfârșitului lumii. În general noul conducător al sectei nu avea pretenția că știe totul, dar reușea să se descurce foarte bine. Secta ducea un mod de viață liniștit ca pe vremea emigrantului bulgar Houteff.

După ce totul a început să meargă bine la Mount Carmel, Roden s-a mutat împreună cu familia și un grup de discipoli credincioși în Israel unde a înființat o filială a sectei din Texas. S-a întors însă după câteva luni și a continuat să trăiască la ferma sa de lângă Waco până în 1978 când a murit. Funcția de pastor șef al comunității a preluat-o soția lui Lois care credea că va fi succedată de fiul lor George fără să-i treacă de loc prin minte că un membru al sectei ar putea critica dreptul la succesiune al familiei ei.

Vechii membrii ai comunității se sfârșeau din viață și în locul lor veneau alții noi. A început o perioadă de maximă înflorire a sectelor religioase în întreaga lume, dar mai ales în Statele Unite ale Americii. În anul 1983 pe scenă și-a făcut apariția un nou membru al comunității Vernon Howell. Și dintr-o dată totul s-a schimbat.

Ferma înconjurată de câmp, pășuni, grajduri și barăci din lemn în care locuiau membrii sectei era cunoscută sub numele Rodenville. Curând însă avea să-și schimbe acest nume.

– De unde a venit Vernon Howell? îl întrebă anchetatorul pe George Roden.

– Dumnezeu știe.

– Ați fost totuși acolo când a venit la Mount Carmel.

– Am fost. Numai că noi eram obișnuiți cu tot soiul de oameni care veneau și apoi plecau. I-am reținut figura deoarece era cântăreț de rock. Cânta foarte bine la chitară, avea o voce plăcută și în general era un bărbat bine de felul celor pe care eu nu i-am putut suferi niciodată.

– Bine, dar voi erați o sectă religioasă și oamenii nu veneau ca să asculte muzică rock. Howell făcuse parte înainte din vreo altă sectă?

– Nu știu, dar cert este că știa Biblia pe dinafară.

Vernon Howell a fost un bărbat excepțional de frumos, cultivat, ambițios, inteligent și cu o voință de fier care făcea absolut tot ce-și punea în cap. Era în stare să vorbească o oră

întreagă și să mențină trează atenția ascultătorilor, iar zâmbetul lui trezea suspine de admirație în rândul femeilor. Se spunea despre el că poate fi convingător ca un avocat, avea o memorie ieșită din comun și impresiona în mod deosebit prin citatele lungi din Biblie pe care le rostea pe dinafară.

– Probabil că știa Noul și Vechiul Testament cuvânt de cuvânt, spuse George Roden.

– L-ați ascultat?

– Toți l-am ascultat. Îl urmăream cu textul Bibliei în față și ne dădeam seama că omul acela nu sărea nici un cuvânt.

Vernon Wayne Howell s-a născut la 17 august 1959 când tatăl lui, tâmplar de meserie, avea douăzeci de ani. După ce băiatul a împlinit doisprezece ani, părinții l-au mutat la o școală mai bună la periferia Dalasului. Încă de pe atunci Vernon îi uimea pe colegii și pe profesorii săi prin citatele lungi pe care le rostea pe dinafară din Noul Testament. În 1984 s-a însurat cu Rachael Jones în vârstă de paisprezece ani.

– Pe vremea aceea locuia deja la Mount Carmel? Întrebă anchetatorul.

– Da. Rachael era o fată frumoasă care crescuse la fermă. Era fiica lui Perry Jones, un membru foarte marcant al sectei care la un moment dat a fost chiar vicepreședintele ei.

– Înseamnă că pe vremea aceea Howell avea douăzeci și patru de ani. Ce poziție ocupa în comunitate și mai ales cum era privit de mama dumneavoastră care pe vremea aceea conducea secta?

– O prostise pur și simplu.

– În ce sens? Întrebă anchetatorul.

– O violase.

– Pe mama dumneavoastră? Nu se poate. Câți ani avea?

– Era bătrână și de aceea porcăria a fost imensă.

– Era totuși însurat cu o fată tânără și frumoasă.

– Pe mama a violat-o înainte să se însoare. El singur a recunoscut în public că este un porc și că simte nevoia să se potolească fiindcă s-a săturat de onanie.

– A declarat așa ceva în public?

– Da și în același timp a făcut referire la Biblie.

– Cum au reacționat ceilalți membrii ai comunității?

– Cândva afirmase că a fecundat-o pe mama mea și că urmau să aibă un copil. Mai târziu a început să se jure în fața tuturor că niciodată nu a avut de-a face cu ea, adăugând că e o femeie bătrână și urâtă.

– Nu urmărea cumva să conducă împreună cu ea comunitatea?

– De la bun început nu a vrut nimic altceva decât să devină conducătorul ei.

– Domnule Rode, dumneavoastră însă vă considerați succesorul de drept al tronului.

– Desigur.

– Chiar v-ați certat cu mama dumneavoastră pe această temă cu câțiva ani înainte.

– Exact. Eu eram succesorul tatălui meu, dar mama începuse să afirme că Duhul Sfânt a fost de fapt o femeie și că ea este cea îndreptățită să îl reprezinte în Mount Carmel.

– Ați fost un om plin de inițiativă. Se poate afirma că ați făcut chiar și carieră politică.

– Nu știu nimic despre asta.

– Înseamnă că aveți memorie scurtă. Ați ajuns atât de departe încât în 1976 ați candidat la funcția de președinte al Statelor Unite ale Americii. Din partea cărui partid ați candidat?

– Din partea Partidului Democrat. Alegerile au fost câștigate atunci de Jimmy Carter.

– Chiar vă închipuiți că aveți vreo șansă?

George Roden a fost băiatul naiv al unei femei care nu stătea nici ea cu picioarele pe pământ. După moartea ei în 1988 a intrat în conflict cu rivalul său în fața căruia nu avea nici o șansă de câștig.

Howell a avut toate calitățile unui conducător demagog. Numai că Roden și-a consolidat poziția după moartea mamei sale. S-a înarmat și împreună cu câțiva membri fondatori ai sectei, l-au alungat pe Howell din Mount Carmel. Apoi s-a proclamat succesorul legal al tatălui său și prooroc în viață. Încă de pe atunci mintea lui începuse să o ia razna.

După ce a fost alungat din raî, Vernon Howell împreună cu soția au plecat în California, stabilindu-se la Los Angeles. În acest oraș avea câțiva cunoscuți, iar mai ales în cartierul bogătaşilor Highland Park locuia familia lui Donald și Jeanine Bunds care îi erau ceva mai mult decât cunoștințe. Donald Bunds era inginer, iar soția lui asistentă medicală. Cu un timp înainte vizitaseră de câteva ori Mount Carmel și chiar sprijiniseră financiar secta. Dumnezeu știe ce le-a promis Howell și cum a reușit să-i convingă că el are dreptate și nu George Roden. Cert este însă că Donald Bunds i-a cumpărat

un camion de zece mii de dolari pentru ca membrii sectei să se poată muta din loc în loc împreună cu toate bagajele.

Vernon Howell a început că cutreiere ținutul și să predice. În fiecare loc unde se oprea câștiga noi prieteni și adepți pe care reușea să-i convingă că are dreptate. Inginerul Bunds avea o încredere atât de oarbă în el încât i-a cumpărat chiar o vilă de o sută de mii de dolari în Pomona, un oraș satelit al Los Angeles-ului. Familia Bunds avea doi copii. Băiatul era prieten cu Howell, dar fata nu putea să-l sufere. Howell știa să cânte foarte bine la chitară și avea o voce foarte frumoasă, dar fata bagateliza aceste calități. Aversiunea fetei era atât de mare încât la șaptesprezece ani s-a mutat la rudele ei din Bedford în Massachusetts. A fost o hotărâre luată în pripă, iar părinții și fratele ei nu au reușit să afle care au fost adevăratele motive care au determinat-o să plece de acasă.

5

Ulterior, mulți dintre cei care s-au ocupat de cazul lui Vernon Howell au încercat să completeze petele albe din biografia lui. Desigur că tinerețea și anii lui de școală au constituit obiect de studiu pentru psihiatrii. Astfel a ieșit la iveală că Vernon a fost un tânăr arătos, foarte talentat și simpatic, dar mult prea neconvențional. Avea idei fixe și comportarea lui trecea de la o extremă la alta. Știa să fie obraznic, încăpățânat și să insiste asupra ideilor lui absurde la care nu renunța niciodată. A început să se ocupe tot mai mult de studiul Bibliei și să facă dese trimiteri la mărturisirile apostolilor și ale profeților.

O scurtă perioadă de timp a locuit în orașelul Tyler în partea de răsărit a Texasului, după care s-a mutat într-un sat foarte izolat cu mai puțin de o mie de locuitori. Satul se numea Chandler și a locuit împreună cu mama lui care lucra ca infirmieră. În Tyler a intrat în biserica *Advenștilor de ziua a șaptea*. Aproape doi ani a luat parte la serviciile divine și la adunările bisericii, de multe ori lua cuvântul, dar de fiecare dată sfârșea prin a bate câmpii. Oamenii îl ascultau cu atenție și încercau să-l înțeleagă, dar până la urmă l-au dat afară. Pe deasupra, preotul orașului L. Hartly Berlin și-a dat seama că Howell încerca prin mijloace foarte insinuante să-i seducă fiica. L-a chemat la biserică și i-a cerut o explicație. Ceea ce i-a fost dat să audă acestui bătrân slujitor al bisericii a fost

ceva de-a dreptul cutremurător. Fiica lui, Sandy era predestinată de Dumnezeu lui Howell. Reverendul Berlin l-a dat afară pe acest tânăr obraznic.

— A fost un fanatic religios și un mincinos incurabil care pe deasupra mai avea o comportare prostească și impertinentă, a declarat despre el Cyril Miler, șeful instanței superioare bisericești Adventists Southwester Union Theology Center. „Avea numai optsprezece ani și se purta de parcă era buricul pământului“.

Howell nu semăna de loc cu un sfânt sau cu un predicator ambulant. Purta ochelari cu ramă subțire aurită asemenea medicilor și avocaților și avea părul lung, castaniu, deschis, frumos ondulat asemenea jucătorilor de fotbal sau cântăreților de rock. La început a cutreierat Texasul și California, încercând să trăiască cu ajutorul chitarei și a melodiilor pe care le compunea singur. Am mai întâlnit oameni care își aduceau aminte de titlul uneia dintre ele: „În Waco trăiește un nebun“. Unii afirmă că versurile acestui cântec se refereau la rivalul lui, Roden, iar alții că reprezentau profesiunea de credință a autorului lor. Din această perioadă datează și informațiile că Howell consuma droguri ceea ce nu constituia nimic ieșit din comun în branșa lui.

Deși cânta bine la chitară și avea o voce plăcută, șansele lui de a se afirma erau destul de mici într-o perioadă când rockerii apăreau ca fânțarii după furtună. De aceea, a renunțat la scenă, întorcându-și fața către Dumnezeu și către toți cei care i se închinau.

Și din nou, ca în multe alte cazuri de secte dubioase, a apărut amenințarea sosirii iminente a apocalipsului și speranța celor 144 000 de aleși că vor supraviețui acestei catastrofe și vor ajunge în raiul unui imperiu milenar.

6

Anchetatorii FBI care într-o anumită fază a cercetărilor lor au adunat dovezi în legătură cu activitatea sectei Daviedienilor nu și-au putut reveni din uimire în fața ușurinței cu care Howell reușea să-i convingă pe oamenii normali și să-i atragă în spatele gardului fermei. Unul dintre aceștia a fost un avocat negru, patronul unui foarte cunoscut birou de avocatură din Waco pe nume Douglas Wayne Martin.

- Când l-ați întâlnit, doctore Martin? l-a întrebat anchetatorul Gerber.

- Nu mai țin minte. Știu doar că ceva m-a atras la el.

- După câte știu, dumneavoastră nu mergeați la biserică?

- Niciodată nu am avut timp pentru biserică, chiar dacă părinții mei au fost oameni credincioși. Eu m-am specializat în copierea secretă a dischetelor. De mic copil mi-a plăcut să construiesc stații de radioamator pe unde scurte și în general electronica a fost pasiunea mea.

- Puteți să ne spuneți ce v-a atras la Howell?

- Singur nu-mi dau seama ce anume.

- Cu toate acestea v-ați mutat împreună cu soția și cei doi copii la Mount Carmel?

- Îmi dau seama că am făcut o mare greșală, dar nu sunt singurul. În Waco lucrau o mulțime de oameni care aveau servicii normale, ca de exemplu asistentele medicale și infirmierele de la Providence Health Center care după ce ieșeau din tură veneau la Mount Carmel și munceau pe câmp sau în grajduri până se lăsa întunericul.

- Veneau benevol sau le obliga Howell?

- Nu le obliga în nici un fel. Și în plus toți îi cedau o mare parte din salariile lor.

- Oamenii care în timpul zilei lucrau în mod normal?

- Da. Așa de pildă, prietenul meu Peter Hipsman care era un tânăr foarte arătos din Monroe, statul New York. Peter a fost un om umblat prin lume care a schimbat mai multe meserii. A fost muncitor în fabrică, funcționar, tipograf, ospătar, sudor și zugrav.

- Cu ce se ocupa la fermă?

- Era mecanic de mașini.

Elk este mai degrabă un cătun de ferme decât un sat dezvoltat. Are un salon și un supermarket care se întind pe o suprafață de numai patruzeci de metri pătrați. La aceasta se adaugă un bar rău famat lângă șosea. Printre țărcurile pentru vite mai există barăci izolate din bârne de lemn în care locuiesc câteva zeci de familii.

- Dumneavoastră îl cunoșteți, totuși, domnule Dulock? îl întreabă detectivul particular Geoffrey Hossack care fusese trimis aici de membrii sectei din Australia.

- Cum să nu. Veneau la mine la prăvălie.

- Cum erau?

- Cum adică? Erau ca toți oamenii. Sau vă închipuiți că aveau aripi de înger? Băieții și fetele se opreau să-și cumpere bomboane de la mine când se întorceau de la școală, iar oamenii care alimentau la benzinăria din colț veneau să-și cumpere țigări.

- Aveau bani destui?

- Niciodată nu am dat ceva pe datorie. Dar oamenii ăia nu erau niște cerșetori, ci dimpotrivă umblau frumos îmbrăcați. Uneori cumpăram de la ei miere fiindcă se zice că la fermă existau treizeci de stupi.

- Dar nevestele lor cum arătau?

- Atunci când intrau în prăvălia mea și se sprijineau cu coatele de tejghea, aveam impresia că se potrivesc foarte bine cu mobilierul vechi. Știți, domnule, eu am început să vând aici încă din 1934 și toate tejghelele și polițele sunt cele originale, făcute de mine. Femeile acelea nu se machiau niciodată și se îmbrăcau în fuste lungi și bluze încheiate până la gât, ca în urmă cu patruzeci de ani.

- Unde învățau copiii lor?

- La început au mers la școala din Axtell, dar mai târziu au început să nu se mai oprească la mine fiindcă aveau propria lor școală la fermă.

- Erau atât de mulți?

- Erau în jur de douăzeci. La fermă existau doi profesori. Un timp nu au găsit pe nimeni, dar din 1991 unsprezece fete și băieți au început să învețe la Mount Carmel. Știți ce se povestea despre copiii aceia? Că sunt numai premianți și că fiecare băiat se poartă ca un lord. Nu fumau și nu beau. Erau politicoși și salutau pe oricine întâlneau.

Aceasta este faima de care s-au bucurat membrii sectei *Davidienilor* în anul 1990. La Mount Carmel au început să sosească alți curioși, din care unii își petreceau aici concediul și apoi plecau, iar alții rămâneau de tot. Comunitatea a crescut și s-au construit case noi. Vernon Howell cutreiera ținuturile înconjurătoare unde organiza întruniri și înființa noi filiale ale sectei. Avea o mare putere de convingere asupra oamenilor și de aceea în ziare a început să se scrie tot mai des despre ferma lui ceea ce constituia o bună reclamă.

- De ce Howell și-a schimbat numele exact în 1990 când devenise deja cunoscut? îl întreabă detectivul Hossack pe George Roden.

– Nu știu. La noi la un moment dat s-a zvonit că a înnebunit. Din moment ce oamenii îl cunoșteau sub numele de Howell, trebuia să fi avut și un alt motiv. Probabil o sechelă a trecutului.

– Știați că a făcut cerere?

– Desigur, oricine știa. Pe 15 mai el a depus la Tribunalul Suprem al statului California o cerere de schimbare a numelui și judecătorul Robert Martinez a aprobat-o la 28 august.

– Care a fost noul lui nume?

– David Koresh.

– De ce și-a ales tocmai acest nume?

– Domnule Hossack, asta nu mai pot ști.

În schimb erau alții care știau. Fiul lui Howell despre care afirma că este fiul lui Dumnezeu a fost botezat Cyrus. Regele Cyrus al 2-lea, supranumit Cel Mare a fost întemeietorul imperiului persan, iar în ebraică numele lui se scrie Koresh. David Koresh suferea de grandomanie ceea ce o dovedește faptul că le-a cerut membrilor sectei nu numai să uite vechiul lui nume și să-l folosească pe cel nou, dar să ia aminte că aceasta este porecla lui Dumnezeu și înseamnă în același timp moarte. Koresh propovăduia că după întoarcerea lui Christos pe Pământ, el se va numi David.

În culisele istoriei au apărut mulți nebuni care s-au proclamat Dumnezeu sau îi considera ca atare pe urmașii lor. Toți jurau că au stat de vorbă cu el sau că s-au întâlnit cu îngeri care le-au adus un mesaj din ceruri. Detectivul particular Geoffrey Hossack a găsit chiar un martor care ieșise din secta *Davidienilor*.

– Avea cunoștințele necesare de astronomie? îl întreabă Hossack.

– Totul nu era decât fantezia unui creier bolnav marcat de grandomanie și de un imens tupeu. Obișnuia să se laude că cel care va reuși să combată teoria lui cu argumente științifice va primi zece mii de dolari.

– Și care era această teorie?

– Că omenirea nu va trăi pe suprafața Pământului ca acum, ci într-un spațiu imens asemănător unei peșteri foarte mari care va fi când luminată de soare, când va intra în întuneric.

– Cum i-a venit această idee?

– Nu a fost ideea lui. Probabil citise undeva că înaintea lui a existat un predicator pe nume Koresh. Numele lui ade-

vărat era Cyrus Read Tedd și în 1870 a publicat această teorie despre nașterea unei noi lumi, afirmând pe deasupra că Dumnezeu este bisexual.

Agenții FBI au făcut rost de cartea de vizită a lui Koresh. Era tipărită pe o hârtie cu fir aurit, iar în mijloc scria cu litere mari titlul MESSIAH – adică Mântuitorul. Deasupra literei i în loc de punct era tipărită o steluță și întreg cuvântul ca și fiecare literă în parte erau străbătute de o sabie. Sub acest titlu era scris numele firmei Koresh Production, iar în partea dreaptă jos mai scria: Koresh, chitară și solo voce – Steve Schneider, manager muzical, ceea ce constituia mai degrabă o titulatură comercială decât una bisericească.

Agentul special FBI Jeffrey J. Jamar, născut în Texas și directorul filialei FBI din San Antonio care au preluat mai târziu cazul fermei Mount Carmel din Waco au declarat că la scurt timp după ce Koresh și-a schimbat numele și a devenit conducătorul sectei și al fermei, informatorii FBI au aflat că aceasta intenționa să fabrice arme într-una din barăcile lui, folosind propriile lui utilaje. De asemenea, agenții secreți au aflat că în acest scop reușise să angajeze un inginer mecanic cu un salariu foarte mare care trebuia să se ocupe de achiziționarea de mașini și de pregătirea fabricației mitralierei engleze de tip Thompson.

După schimbul de focuri care a avut loc între Roden și Koresh, agenții FBI au descoperit la ferma Mount Carmel cinci puști semiautomate, două cartușiere și 2900 de cartușe. După punerea în libertate a lui Koresh, armele au fost aduse înapoi la fermă deoarece avocatul Gary Coker reușise să demonstreze că fuseseră cumpărate legal. Aceste arme și muniții au stat la baza înarmării membrilor sectei. Dumnezeu știe de ce proorocul Koresh care se considera reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ dacă nu chiar Dumnezeu în persoană a început să se înarmeze. Cumpăra de unde putea puști automate de toate calibrele, decupa anunțuri din ziare și comanda puști și pistoale de la firmele care le trimiteau prin poștă. Nu se uita la preț și plătea cât i se cerea. Așa de pildă a primit sub formă de colet poștal o mitralieră care putea atinge o țintă aflată la o depărtare de un kilometru jumătate.

– Noi am auzit că acolo sus se trage, a declarat unul dintre vecinii cei mai apropiați. „Dar, nu ne-am pus de loc întrebarea de ce se trage. De fapt nimănui dintre noi nu-i trecea

prin cap că oamenii aceia cucernici vor să folosească armele împotriva concetățenilor lor.

– Ați observat cumva că la fermă soseau foarte des transporturi de alimente?

– La Mount Carmel locuia o mulțime de oameni care cumpărau angro, la prețuri mai mici.

– Li se aduceau alimente de la supermarketurile din Waco?

– Tot ce e posibil.

Primeau alimente pe bază de comandă. Astfel au cumpărat mii de conserve, cutii cu lapte praf, sute de lădițe cu sticle cu ulei vegetal, lăzi întregi cu ciocolată și mii de cutii cu ceai negru. Aceste cumpărături nu deranjau pe nimeni cu nimic și în Texas nu constituiau ceva ieșit din comun. Existau destule familii naive care începuseră să-și construiască buncchere antiatomice subterane unde depozitau cantități imense de alimente și băutură. De asemenea, au construit un rezervor de gaz cu o capacitate de o mie de galoane propan.

Koresh se pregătea pentru a întâmpina apocalipsul pe care îl prevestea, cel puțin așa se bănuia. Chiar și ferma Mount Carmel o botezase ranch-ul Apocalipsul.

7

Toți așa-numiții prooroci și mântuitori ai lumii au o rețetă comună de viață, de parcă s-ar fi înțeles între ei. David Koresh a preluat conducerea fermei Mount Carmel, pe care a consolidat-o prin diferite reforme și în același timp a încercat să câștige simpatia cât mai multor oameni doritori de salvarea veșnică. La un moment dat nu i-a mai fost suficient să fie prooroc în orașul de cowboy Waco și a început să cutreiere lumea pe banii adunați de la credincioși. Mai întâi a organizat predici în care vorbea despre viața din paradis și cânta muzică rock despre racilele lumii moderne.

Primul turneu în statul Texas a fost încununat de un succes imens. Pornise să cucerească lumea într-o vreme când sectele religioase apăreau ca ciupercile după ploaie, iar oamenii obosiți de un confort supertehnicizat și stereotipuri televizate căutau aventura romantică pe care le-o propuneau vrăjitorii, proorocii și doctorii miraculoși. David Koresh a știut să speculeze această conjunctură favorabilă.

A plecat apoi în California și de aici în Hawai unde printre miile de pensionare îmbrăcate în tricouri cu inscripția I

love pe piept a găsit numeroase suflete dispuse să lupte împotriva plictiselii și monotoniei prin intrarea într-o sectă religioasă. Bătrânele de optzeci de ani cu o rentă lunară uriașă aveau tot ce le trebuia, dar în schimb erau singure. Iar tânărul blond și frumos știa să se uite în ochii lor cu o privire înflăcărată și le promitea societatea altor sute și mii de suflete în singurate în familia din ranch-ul Apocalipsul.

Împreună cu formația lui muzicală formată din cinci membri, Koresh a colindat Canada, Marea Britanie, Australia, Noua Zeelandă și insulele Caraibe unde au cântat și dansat. Un timp au avut-o ca solistă pe cunoscuta cântăreață de muzică rock Sheridan Stewart, iar la instrumente de percuție pe David Thibodeaux. Amândoi au intrat în sectă, ca de altfel și alți muzicanți, printre care Jaime Castillo.

În Honolulu s-a întâlnit cu viitorul său rival, Paul Fatta, un tânăr foarte instruit, absolvent al unei universități catolice, căruia i-a câștigat simpatia prin cunoașterea pe dinafară a unor lungi pasaje din Biblie pe care le rostea fără să se bâlbâie. Și familia Steve și Juda Schneider au fost impresionați de noul predicator. Steve Schneider era absolvent al Universității din Hawai și cu toate acestea sau poate tocmai de aceea a devenit discipolul păgânului Koresh care potrivit învățăturii teologilor catolici propovăduia erezii. Bilanțul turneului pe insula dragostei și a femeilor frumoase a fost remarcabil. O pereche de bătrâni foarte bogați au fost atât de încântați de predicile lui Koresh încât au dăruit sectei ranch-ul Apocalipsul o jumătate de milion de dolari.

Koresh era în al noulea cer. Și-a cumpărat aparatură electronică de înregistrare în valoare de cincizeci de mii de dolari și a plecat cu formația lui de muzică rock în turneu în Palestina. Dar înainte a câștigat de partea lui câteva zeci de membri ai sectei *Advențiștilor de ziua a șaptea* din Newbold, de lângă Bracknell.

– A avut un succes uriaș, a declarat dr. Hugh Donton, profesor la Facultatea de teologie. „Se purta de parcă era unicul reprezentant al lui Dumnezeu pe acest Pământ și era dispus chiar să ucidă numai de dragul salvării omenirii amenințate. Cerea supunere totală și era posedat de dorința de putere absolută, dar fără îndoială și de sex. Acestea au fost laturile întunecate ale personalității proorocului.

Mulți dintre studenții care au luat parte la predicile lui, au intrat în sectă. Unul dintre ei a fost negrul în vârstă de treizeci

de ani Livingston Gagan. La rândul lui, acesta era predicator și membru al unei secte extremiste, dar când l-a auzit pe Koresh, și-a împachetat repede lucrurile și a intrat împreună cu soția lui Yvetta și cu cei doi copii Renee și Neharah în secta ranch-ul Apocalipsului. Cel care l-a combătut pe Koresh a fost însă pastorul Eric Lowe.

– Nu este de loc reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ, ci un diavol care întunecă mintea oamenilor. „Seamănă cu reverendul Jim Jones din Indiana care în noiembrie 1978 a ucis mai mult de nouă sute de credincioși, membri ai sectei *Templul poporului*“.

În timpul unuia dintre turneele sale de predici la Manchester, Koresh a câștigat simpatia lui John McBean, student la Newbold College. Acesta a participat împreună cu prietena lui Diana Henry la câteva întruniri unde l-au interesat mai ales afirmațiile despre sfârșitul lumii și grupul restrâns de aleși care îi vor supraviețui. John McBean tocmai absolvise în urmă cu câteva săptămâni Facultatea de psihologie. Nu era nici prost, nici lipsit de pregătire, dar cu toate acestea și-a împachetat lucrurile în doi saci de marinar și s-a mutat împreună cu iubita lui în ranch-ul Apocalipsul. Ceva mai târziu, Diana a convins-o pe mama ei Zilla, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, pe două surori și doi frați să părăsească Marea Britanie și să se stabilească în orașelul texan Waco. Numai capul familiei, Samuel, a rezistat ispitei. După ce a făcut o vizită la Mount Carmel și a rămas aici câteva zile, el le-a spus soției și copiilor că s-au înhăit cu un excroc nebun. S-a întors acasă și a divorțat de soția lui după douăzeci și opt de ani de căsătorie.

– Koresh căuta oamenii însingurați, părăsiți, decepționați în dragoste sau în profesiune, a declarat Bob Ricks, agent special FBI care a anchetat cazul. Nefiind mulțumiți de viața lor, ei se lăsau ușor convingși“.

– Ce erau acești oameni? a întrebat ziaristul.

– De cele mai multe ori erau oameni cultivați. Unii aveau chiar și titlul de doctor.

– Dar își pierduseră judecata?

– Nu. Există situații în care femeile cu o personalitate prea puternică nu își găsesc parteneri tocmai fiindcă sunt mai mult juriste, doctore, psiholoage decât femei. Orice bărbat caută în partenera lui mai întâi femeia și nu directoarea unei organizații de binefacere.

– Tocmai intelectualii sunt cei care au păreri proprii și nu vor să le schimbe.

– Asta e valabil până când nu apare altcineva care să-i convingă de contrariul. Și poate tocmai această părere nouă poate deveni mai comodă și mai adecvată pentru viața lor. Nu vor să trăiască singuri și în societate conștiința lor de sine se revigorează, adăugă agentul Bob Ricks.

– În această muncă de convingere sexul nu a jucat nici un rol?

– Cum să nu. Sexul joacă un rol determinant în orice situație. Încă din august 1989, Koresh a dat ordin că fiecare femeie din comunitatea lui are obligația să se culce cu el.

– Și ele au fost de acord?

– Nu știu dacă au fost de acord, dar cert este că nu au protestat.

– Cum a reușit să le convingă?

– Nu a fost de loc nevoie să le convingă. Le-a comunicat pur și simplu că aceasta este dorința lui Dumnezeu căruia îi aparțin toate femeile din lume. Dumnezeu era cel care îi încredințase să înființeze la fermă Casa nevestelor regelui David.

– Un fel de bordel.

– Regele biblic David a avut un asemenea harem.

– În timpurile biblice nu exista o diferență prea mare între un harem și un bordel.

– Și asta e posibil, spuse agentul Ricks. „Numai că în timpul investigațiilor, noi am aflat că de pildă în predica sa din Pomona, Koresh declarase că una din misiunile lui de pe această lume era să ducă la îndeplinire dorința lui Dumnezeu de a avea grijă de urmași. De cât mai mulți urmași. De aceea el a fost ales ca să procreeze mulți copii dintr-o singură sămânță. Adică din sămânța lui. După ce vor crește, copiii Domnului urmau să ocupe locuri importante în Imperiul milenar.

– Exista cineva care să creadă ineptiile astea?

– Cred că majoritatea femeilor care trăiau la fermă. Pe lângă că le satisfăcea sexual, el le asigura și un anume viitor în care urmau să ducă o viață tihnită alături de copiii lor într-o familie numeroasă fiindcă tocmai ele avuseseră privilegiul de a fi alesele Domnului pentru a-i dăruî nepoți și nepoțele. Casa regelui David constituia pentru ele garanția că nici ele, nici copiii lor nu vor avea de suferit.

– Dar ce spuneau soții acestor femei? Cum puteau fi de acord cu așa ceva?

– Destul de mulți au plecat împreună cu soțiile lor, dar alții au plecat singuri, spuse agentul FBI Ricks. „Multe femei au rămas. Au aflat unele de la altele că nopțile petrecute împreună cu proorocul nu erau de loc plicticoase. Koresh era un maniac sexul care era veșnic nesățul.

– Nu pot să pricep cum de puteau fi bărbații lor atât de lași.

– Le era frică că se vor trezi din nou într-o lume rea. Iar pe deasupra aveau creierele spălate. În fiecare zi repetau ore întregi rugăciuni absurde în care credeau conform regulii că o minciună repetată de o sută de ori devine adevăr. „Nu vreau să repet“ spuse agentul FBI Ricks „fiindcă mi se face silă, dar Koresh folosea citate din Biblie și din Cartea plângerii, descoperind dependențe sexuale acolo unde ele nu existau“.

– Dar cum reacționa soția lui? Avea totuși o nevastă și un copil. Ea nu protesta de loc?

– Cum și-ar fi putut permite așa ceva? De fapt, ea însăși renunța la orice regulă de bună purtare, cuviință și morală. Am făcut o socoteală și am ajuns la concluzia că a avut cinci-sprezece soții legale.

– Cum adică legale? S-a însurat cu ele?

– Declara că sunt femeile lui.

– Era suficient?

– De ce nu? La musulmani acest obicei mai este valabil și astăzi. Bărbatul își alungă femeia, spunându-i „nu te mai vreau“, iar ea trebuie să-l asculte.

David Koresh știa să manipuleze mulțimi de oameni. Avea capacitatea de a vorbi atât de mult și de convingător încât oamenii ajungeau să-l creadă. Poate inducea în rândul lor o stare asemănătoare hipnozei în masă. În același timp tot ce făcea el avea o motivație foarte precisă, chiar dacă de fiecare dată în spatele și de partea lui se afla Dumnezeu cel atotputernic, iar el era reprezentantul lui pe Pământ care îi îndeplinea ordinele. O dovadă în acest sens o constituie mai ales mărturiile celor care au supraviețuit apocalipsului.

– Dispunem de probe de primă mână fiindcă am stat de vorbă cu cei care au fost martori oculari. Nu vor ca numele lor să fie divulgate, dar depozițiile lor corespund, spuse agentul Ricks.

– Prin urmare, nu avem voie să cităm nici un nume pentru cititori?

– Cu prima lui soție Rachel s-a însurat ilegal când fata nu împlinise încă paisprezece ani.

– Cu alte cuvinte nu au fost cununați?

– Nu. Koresh avea o părere ciudată în privința căsătoriei. După părerea lui, o femeie devenea soția lui atunci când se culca cu el.

– Proclama acest lucru în public?

– Chiar și la întrunirile membrilor sectei. Un exemplu în acest sens l-a constituit fata Robyn.

– Robyn Bunds care a refuzat să se mute la părinții ei care locuiau la Mount Carmel, preferând să fugă la o mătușă.

– Odată ea a venit în vizită la părinți și a rămas la fermă o săptămână, poate chiar mai puțin. Dar peste un timp a revenit.

– Ce a determinat-o să-și schimbe părerea?

– A vorbit cu Koresh. Nimeni nu știe unde și când. Cred că i-a făcut farmece.

– Dar părinții ei ce spuneau? Locuia totuși împreună cu ei? Nu au protestat în nici un fel?

– Nimeni nu îndrăznește să se opună lui Koresh și să nu îndeplinească voia Domnului.

– Cum dădea Dumnezeu ordine oamenilor? În ce fel?

– Prin intermediul lui Koresh. De exemplu, declara public în fața tuturor membrilor sectei că Dumnezeu i-a poruncit să fecundeze o fată de paisprezece ani. Adică să-i dăruiască sămânța lui în timpul unui act sexual. Cum putea fi refuzat? În acest caz, Dumnezeu ar fi pedepsit pentru nesupunere tot tribul lui David. O dată a povestit în sala de rugăciuni de la ferma din Mount Carmel că în timp ce avea un contact sexual cu o fată de treisprezece ani inima îi bătea atât de tare încât îi auzea pur și simplu ticăitul.

– Nu îi era rușine să mărturisească asemenea lucruri?

– El nu recunoștea, ci se lăuda. A povestit de exemplu cum s-a culcat cu sora mai mică a soției lui Rachel, Michelle, și cum a răs de ea fiindcă îi era rușine să se dezbrăce. Michelle avea paisprezece ani când a născut o fetiță în februarie 1989.

– Prin urmare, el a și tradus în practică ideea lui cu harerul.

– Și cu tot ce ținea de el. Din el făceau parte infirmiere și mamoșe. Numai Robyn Bunds a născut la 14 noiembrie 1988 un băiețel la spitalul din Pomona. Nici un alt copil al lui Koresh, iar numărul lor a fost destul de mare, nu avea notat în actul de naștere numele tatălui.

Poligamia lui Koresh nu are echivalent, iar potența lui a întrecut orice limită normală. Era pur și simplu un obsedat sexual și nici o perversitate nu îl satisfăcea. Se culca nu numai cu fetele cele mai tinere din sectă, dar și cu femei mai în vârstă care erau nevestele discipolilor săi. Potrivit afirmațiilor sale nici un soț și în general nici un bărbat nu făcea două parale, el fiind singurul ales de Dumnezeu să fecundeze copii. Comportarea lui amintea foarte bine de vitele care sunt duse la montă la un singur taur ales de specialiști.

Femeile nu i se împotriveau de loc. Dimpotrivă, unele considerau o adevărată cinste dacă dorea să se culce cu el. Iar a doua zi, își povesteau una alteia cât de bine a fost. Desigur nici nu ar fi putut vorbi despre altceva la fermă în timp ce munceau din greu de dimineață până seara târziu, după care ascultau ore în șir predicile lui Koresh.

– Am făcut un bilanț al călătoriilor lui Koresh prin lume și am constatat că a fost de câteva ori în Australia unde a ținut predici și a înființat filiale ale sectei în mai multe orașe, a spus Bobby Ricks. „La Melbourne a locuit la familia soților Gent. Fiica lor Nicole se întorsese din vacanță acasă exact în perioada când musafirul dormea în camera ei. Fata în vârstă de nouăsprezece ani mai avea puțin până la examenul de bacalaureat. A ascultat câteva seri la rând predicile lui Koresh. Mai întâi a pus la îndoială seriozitatea afirmațiilor lui, după care a început să-l asculte tot mai atentă. Aproximativ după patru zile a intrat în dormitorul părinților ei și i-a rugat să o lase să se culce cu proorocul care îi ceruse acest lucru într-un mod foarte politicos. Tatăl fetei, Bruce Gent și soția sa, Lisa, erau atât de îndobitociți de predicile lui Koresh încât nu s-au împotrivit.

– Credeți că folosea hipnoza? a întrebat ziaristul.

– Suntem în curs de a stabili acest lucru. Cert este că avea capacitatea de a convinge simultan o mare mulțime de oameni.

Vernon Koresh nu a inventat nimic nou, după cum o dovedește comparația cu celelalte secte religioase. După ce reușea să convingă un cuplu să intre în sectă, încerca mai întâi să-i despartă pe cei doi soți. Distrugerea relațiilor de familie, ruperea legăturilor afective constituiau mijloace de manipulare a indivizilor și implicit a comunității. A reușit să-i

convingă pe credincioși, folosind aceleași mijloace ca toți ceilalți mântuitori ai lumii despre care povestește cartea. Numai că Jim Jones, Di Mambro și Luc Jouret au călcat linia albă imaginară a terenului de joacă. Detectivul australian Geoffrey Hossack a ajuns la concluzia că proorocul Koresh a făcut prima sa greșală în Australia.

– Începuse să povestească bărbaților, femeilor și copiilor care îl ascultau despre aventurile lui amoroase. Descria cu lux de amănunte toate perversiunile lui sexuale, iar în plus se pune în poziția victimelor sale. Povestea despre greșelile și insuficienta fantezie a femeilor cu care se culcase și care nu erau nici frumoase, nici suficient de versate, iar sărmanul de el trebuia să se mulțumească cu ce i se oferea. Fusesse ales de Dumnezeu ca să aibă grijă de înmulțirea neamului omenesc și era nevoit să asculte glasul lui și să-i îndeplinească porunca.

– Bărbații ale căror neveste sau iubite erau seduse nu se împotriveau de loc? Se complăceau în această situație?

– Koresh le promitea voluptăți inimaginabile în rai unde urmau să ajungă împreună cu alți 144 000 de oameni aleși să supraviețuiască apocalipsului.

– Iar ei erau de acord?

– Nu toți. Unul dintre primii care s-a opus lui Koresh a fost bucătarul Winston Blake din Nottingham. El s-a plâns la telefon fratelui iubitei lui cu care intenționa să se căsătorească.

– Și nu putea?

– Koresh îi interzisese să o ia de soție pe această fată deoarece o băgase în haremul lui.

Orășelul universitar La Verne din California se găsește la marginea parcului național care se întinde nu departe de Los Angeles. Koresh avea probabil destui bani ca să-și mărească averea, după cum îi convenea. Astfel și-a cumpărat în La Verne o casă spațioasă pentru toate cele optsprezece femei cu care se culca pe rând. Era un loc minunat nu departe de Pomona unde secta avea proprietăți imobiliare destinate în exclusivitate credincioșilor de sex bărbătesc.

Toată zona care se învecinează cu parcul național Los Angeles National Forest este locuită de americani bogați, dar și de străini. Unele cartiere sunt păzite de polițiști particulari. Poate că tocmai aceștia, sau poate că unii dintre vecinii curioși au observat grupul celor optsprezece femei printre care se afla și o fată de doisprezece ani. Unul dintre ei l-a anunțat

pe șerif care a trimis câțiva agenți să urmărească acest grup ciudat.

– Una dintre primele care s-a împotrivit să intre în harem a fost Robyn Bunds, a declarat agentul special FBI Bob Ricks.

– Dar bărbații? Ei nu s-au revoltat împotriva acestei discriminări?

– Livingstone Fagan a protestat. El era prietenul lui Koresh și unul dintre fondatorii sectei.

– L-a ajutat la ceva acest protest?

– La început nu, dar situația a început să se schimbe foarte repede. Koresh încerca să reducă la tăcere protestele mamei fiului lui Robyn. A sfârșit prin a o băga în harem și pe mama ei în vârstă de cincizeci de ani Jeannine pe care a anunțat-o că va dăruia domnului un nepotel. Așa fusese hotărât. Închipuiți-vă că această soră medicală care lucra la Providence Health Center din Waco și avea o căsătorie fericită de douăzeci și cinci de ani s-a mutat în Casa lui David și a devenit foarte mândră că a fost inclusă printre nevestele lui. A ascultat chiar și ordinul lui Koresh de a nu schimba nici o vorbă cu fiica ei Robyn care locuia într-o altă cameră pe același culoar.

– De unde ați aflat asta?

– Chiar ea a relatat acest episod într-un talkshow televizat. Tot de la ea am aflat despre proiectul Lumina cea Nouă a lui Koresh.

Marc Breault studia teologia la universitate și Dumnezeu știe cum a intrat în turma de oi a lui Koresh. Cu toate acestea, avea păreri diferite de ale lui. După ce a intrat în sectă au început să-i displace discursurile fanfaronade ale lui Koresh încă de pe vremea când se numea Howell. Punea la îndoială metodele lui și a protestat vehement atunci când a aflat că o familie care avea o fată de treisprezece ani intenționa să emigreze din Australia și să se stabilească în ranch-ul Apocalipsul. Koresh a simțit că întâmpină rezistență și a început să poarte discuții lungi cu Breault, promițându-i chiar că nu se va atinge de fata lui.

Teologul Breault nu l-a crezut. După ce fata a apărut împreună cu părinții la ferma Mount Carmel, el s-a hotărât să se convingă cu proprii săi ochi asupra modului în care Koresh își respectă promisiunea. În fața dormitorului predicatorului se afla biroul sectei. Într-o noapte, Breault s-a așezat la calculator, la care uneori scria scrisori, alteori juca cărți, dar de

data aceasta vroia să urmărească ce se întâmplă în dormitorul lui Koresh. La scurt timp înainte de ivirea zorilor ușa de la dormitor s-a deschis și fata de treisprezece ani a coborât grăbită scările. Și ea devenise victima acestui desfrânat. Nu se știe cât timp a trăit cu el, dar cert este că la șaisprezece ani a născut o fetiță pe care a botezat-o cu frumosul nume Starlett-Steluța.

Între timp, Breault se hotărâse să părăsească secta. Și-a luat numai lucrurile strict necesare, lăsându-i lui Koresh chiar și calculatorul care era foarte bun și scump. S-a urcat în mașină împreună cu soția și au plecat mai întâi la Pomona, apoi la Los Angeles, iar aici s-au imbarcat într-o cursă care i-a transportat înapoi în Australia.

Nu a scăpat însă de Koresh prea mult timp, deoarece în 1990 acest individ care era prooroc, salvator și satana în aceeași persoană a reapărut în Australia unde a întemeiat o nouă colonie a Davidienilor.

– Mi-a dat telefon imediat după ce a aterizat, a mărturisit Breault. „Vroia să ne întâlnim. Se mutase la familia Gent și de aici efectua călătorii în orașele învecinate. Lisa Gent nu mai vroia să aibă nimic comun cu Koresh. S-a mutat la hotel și a încercat să-l convingă pe soțul ei la telefon că acest individ este un excroc și un mântuitor fals. După câteva zile Koresh s-a mutat în locuința familiei lui James și Michelle Tomov“

– Asta înseamnă că Gent nu avea încredere în el?

– A încercat să-l convingă că are dreptate, dar acesta nu a mai vrut să audă de el. Koresh a fost nevoit să renunțe și după o săptămână sau două a zburat înapoi în Statele Unite.

– Dar dumneavoastră, domnule Breault, v-ați angajat în continuare să faceți lumină în această afacere necurată?

– M-am angajat fiindcă am fost provocat. Acest maniac sexual începuse să-mi explice mie că, asemenea regelui David, are nevoie de o fecioară sau de mai multe fecioare care să-i încălzească patul. După aceea îmi cita un pasaj din Biblie unde episodul era numit Abisag.

– După cum am aflat din documente, dumneavoastră ați intervenit și în cazul lui Kiri, fata lui David Jewell. Puteți să-mi spuneți ce v-a determinat să interveniți?

– Pe la sfârșitul lui 1991 i-am dat telefon lui David S. Jewell la Niles, statul Michigan și l-am întrebat dacă fata lui poartă maieuri cu steaua lui David pe piept.

- Ca cea pe care o purtau evreii în timpul lui Hitler?
- Exact.
- De ce credeai că fata lui poartă un asemenea tricou?
- Fiindcă Kiwi, fiica lui David era una din alesele Casei lui David.
- Ce înseamnă asta?
- Koresh o desemna astfel pe viitoarea lui metresă. El obișnuia să le spună că steaua este un însemn de care pot fi mândre fiindcă nu era tocmai ușor să fi una dintre cele alese.
- Câți ani avea Kiri?
- Nouă sau zece ani.
- Și fusese deja aleasă să-i devină concubină?
- Da.
- Cine era de fapt Jewell?
- Un disc jockey care era angajat la clubul de noapte din South Bend, statul Indiana. Fiica lui s-a mutat împreună cu mama ei Sherri de care se despărțise deja la ferma de la Mount Carmel și amândouă i-au devenit credincioase pe viață și pe moarte.
- Dar Kiri mai era încă un copil.
- Un copil, dar cu o mare experiență. Mama ei Sherri învățase la facultatea din Riversid, California și fetița locuise împreună cu ea la cămin. Aici au intrat în secta *Advenștilor de ziua a șaptea*.
- Exista deci o tradiție în familie.
- Și când s-au mutat la ferma Mount Carmel?
- Când Kiri avea cinci sau șase ani.
- Pe vremea aceea știa ceva despre secta lui Koresh?
- În cel mai rău caz cunoștea Biblia pe care o purta împreună cu ea în locul cărților cu Micky Mouse sau cu Donald.
- Ați urmărit la televizor, domnule Breault, interviurile care au fost luate ei și mamei ei?
- Le-am urmărit și pot să afirm că tot ce au declarat cele două femei este adevărat.

Fetița care ar mai fi trebuit să se joace cu păpușile și să se zbguiască cu băieții pe plajă a fost expusă unei uriașe presiuni psihologice care ar fi putut să aibă consecințe de neimaginat, având în vedere vârsta ei foarte fragedă. Într-o perioadă în care erau cunoscute deja detaliile sinuciderii colective rituale a celor peste nouă sute de credincioși îndobitociți ai sectei lui Jones în jungla Guyanei, Koresh pregătea sinuciderea colectivă a unui grup de fete.

- Era ceva de-a dreptul zguduitor, domnule, spuse Breault agentului FBI. „Închipuiți-vă că individul le explica acestor copii cum trebuie să-și bage în gură țeava revolverului și să apese repede pe trăgaci. De când erau mici le obișnuia cu ideea că o dată și o dată se va ajunge la acest moment care trebuia săvârșit după toate regulile. Ar fi fost îngrozitor dacă nu s-ar fi sinucis că lumea fiindcă ar fi fost nevoite să înghită cianură sau să să-și ia viața în alt fel“.
- Probabil că erau deja îndobitocite.
- Nu neapărat. De pildă, Kiri a primit la un moment dat de la David Koresh o chitară de concert care a costat 1400 de dolari.
- Știa să cânte?
- Tatăl ei o învățase de mică. Pe deasupra avea și o voce frumoasă. Tatăl ei era disc jockey așa încât auzise muzică destulă la ea acasă.
- Koresh era un muzician bun sau unul amator?
- Avea voce bună și se acompania la chitară. Aș putea spune că era chiar obsedat de muzică. Uneori cânta până se crăpa de ziua. De la discipolii săi, membri ai *Tribului lui David* cerea o ascultare absolută.
- Nu suporta să fie contrazis?
- Nu numai atât. Era crud. De pildă, pe copii îi snopea în bătaie.
- Pe ai lui sau pe copiii străini?
- Pe toți. Trebuiau să învețe pe dinafară pagini întregi din Biblie și el îi asculta. Cine nu știa, era bătut cu nuiua la fund. Îi bătea cu o plăcere sadică pe care nu și-o ascundea. În timpul unei predici a declarat chiar că e recomandabil ca pruncii să înceapă să fie bătuți încă de la opt luni.
- Anchetatorii FBI nu puteau să-și revină din uimire când după moartea lui Koresh au aflat ce metode educaționale a folosit. Le-a fost dat să audă o serie de mărturii zguduitoare, dar din păcate nu mai aveau pe cine să judece.
- Pe micuța noastră Tarah a bătut-o fără să se oprească o jumătate de oră, a declarat văduva Michelle Tomov în fața instanței și sub prestație de jurământ în februarie 1992. „Se făcuse vinovată prin aceea că refuzase să stea în poala lui Koresh. Fetița în vârstă de opt luni nu avea idee ce are voie să facă și ce nu, iar el a bătut-o peste fund până i-a dat sângele. A fost ceva de-a dreptul îngrozitor fiindcă a bătut-o metodic.

După ce a început să plângă în sughițuri, s-a oprit câteva clipe pentru ca fetița să-și tragă sufletul.

– Nimeni nu l-a putut opri?

– Nu aveam destul curaj, a spus Michelle Tomov în fața instanței. „Dar Robyn s-a hotărât să spună totul la poliție.”

Koresh avea un băiat cu concubina lui minoră Robyn. L-a botezat cu un nume ciudat Wisdom, ceea ce însemna Înțeleptul. Când Robyn Bunds se pregătea să părăsească secta, Koresh a refuzat să-i dea copilul, bazându-se probabil pe faptul că fata nu-l va părăsi. Robyn Bunds s-a urcat în mașină și s-a dus la secția de poliție din La Verne unde a anunțat că Koresh vrea să-i răpească copilul.

– Are acolo un adevărat harem, a declarat ea la interogatoriu. „Dacă doriți puteți să vă convingeți”.

– Și cine face parte din el? întrebă anchetatorul.

– Optsprezece femei între treisprezece și șaptezeci de ani. Mama mea este și ea acolo. Se spune că sunt nevestele lui Koresh, dar în realitate sunt sclavele lui.

Polițiștii s-au convins că Robyn Bunds a mărturisit adevărul.

– Vă acordăm 48 de ore pentru ca băiatul lui Robyn Bunds să fie dus lângă mama lui. În cazul că veți refuza să duceți la îndeplinire ordinul vom considera fapta dumneavoastră răpire care după cum știți este o crimă federală și intră în sfera de competență a FBI, îl anunță un polițist pe Koresh.

Anchetatorii s-au întors imediat a doua zi și au aflat ce i s-a întâmplat lui Aișa Gayrfas. De data aceasta însă au venit prea târziu. Plecase deja împreună cu Koresh în Texas. În timpul discuțiilor cu unii membri ai sectei, ei au descoperit ceva senzational: la fermă se afla un depozit de arme.

Nu a fost singura năpastă care s-a abătut asupra Mântuitorului omenirii. Tocmai în perioada aceea foștii membri ai sectei din Australia s-au adunat și au strâns bani pe care i-au dat unui detectiv particular ca să dezlege misterul care plutea în jurul șefului sectei Geoffrey Hossack. Iar acesta nu a trebuit să băjbăie prea mult în necunoscut. Între timp dosarul lui Koresh de la comisariatul de poliție devenise foarte voluminos.

– Conform legislației texane, el este pasibil de închisoare între cinci și nouăzeci și nouă de ani pentru abuz sexual asupra unei fetițe de unsprezece ani la care se adăugă o altă pe-

deapsă pentru prejudicii corporale și psihice aduse unui copil minor care i-a fost încredințat, a declarat detectivul Hossack.

– Înțeleg că ați intentat acțiune penală împotriva lui? întrebă un ziarist la conferința de presă de mai târziu.

– Mai întâi am încercat să stăm de vorbă cu reprezentantul procuraturii statului Texas.

– Ați putea fi ceva mai concret?

– Am discutat cu procurorul Ralph Strother din McLennan County despre posibilitatea traducerii lui în instanță.

– Și care a fost rezultatul?

– Nici unul. După o succintă apreciere a probelor prezentate a apreciat că sunt insuficiente. Dosarul conținea depoziții foarte importante, inclusiv o listă cu persoanele incomode.

– Cine figura pe această listă?

– Potrivit clasificării lui Koresh, erau evrei, babilonieni. Într-un cuvânt trădători care trebuiau aspru pedepsiți.

– Cum a acționat FBI?, au întrebat alți ziariști.

– Jewell a trimis o informație detaliată FBI-ului, dar nu a primit nici un răspuns, iar la Mount Carmel nu a apărut nici un polițist.

Situația s-a schimbat vertiginos. Upton a transmis informația colegului său Edward care la rândul său a înaintat-o compartimentului de resort al FBI. De aici raportul a ajuns la ATF (Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms) care se ocupa de anchetarea cazurilor de poligamie și abuz sexual asupra copiilor. Reprezentantul ATF l-a invitat în februarie 1993 pe Jewell și pe fiica lui în Texas, toate cheltuielile lor de întreținere, inclusiv transportul fiind suportate de o unitate operațională. Aici au fost audiați și pe baza depozițiilor lor, au primit de la judecătorul districtual din McLennan County mandat de percheziție la fermă. La sfârșitul lui februarie în fața intrării în ranch a apărut o echipă de agenți înarmați de la ATF.

Aceasta era o unitate de elită cu o faimă bună, dar și proastă. Apăruse în timpul prohibiției și a intrat în istoria Statelor Unite prin lupta ei contra gangsterului Al Capone și a traficantilor de whisky. Mai târziu, misiunea și numele ei s-au schimbat, devenind o unitate polițienească model. Tinerii agenți, bine exersați, au devenit celebri prin lupta lor împotriva crimei organizate, chiar dacă în presă au apărut critici la adresa acțiunilor lor foarte dure. De data aceasta, stăteau în

fața porții de la intrarea în fermă și așteptau să primească ordin de începere a operațiunii.

Era duminică, 28 februarie 1993, o dimineată răcoroasă și cețoasă. La fermă era animație încă de la ora șase. Membrii coloniei tocmai mâncau pâine neagră, portocale sau banane și beau apă sau lapte, după care fiecare își vedea de treabă. Există un plan de acțiune foarte precis. Unii pompau apa din fântână în cisterne, alții îngrijeau vitele. Unele femei dădeau de mâncare la găini și găște, iar altele tropăiau încolonate ca soldații de-a lungul gardului. Totul se executa la comandă; totul era planificat dinainte, iar unul îl supraveghea pe celălalt astfel încât toate sarcinile erau îndeplinite. Koresh îi manipula pe oamenii lui printr-o disciplină de fier ca la armată.

– Nu se întâmpla nimic deosebit. Unii se rugau ca în fiecare dimineată, iar alții munceau, a declarat mai târziu Richard Gonzales.

– Ce făcea Koresh? îl întreabă agentul Ricks.

– Koresh mai dormea încă.

– Adică nu participa la slujba de dimineată? Și nici nu supraveghea vitele?

– Foarte rar se întâmpla să se scoale dimineata. Uneori dormea până la trei după masă.

– Și ce făcea când se scula?

– De exemplu, dădea drumul la muzică.

– La ce fel de muzică?

– Îi plăcea Madonna și obișnuia să afirme că o dată și o dată va fi soția lui. În rest asculta până la saturație Heavy Metal Band Megadeath sau pe Teda Nugent. Noaptea cânta la chitară, bea câteva beri, iar după miezul nopții începea să recite pasaje întregi din Biblie, obligându-i pe oamenii oboșiți de moarte să-l asculte.

– Locuia separat?

– Desigur. Avea o vilă superbă, cu televizor, aparatură stereo, încălzire și aer condiționat în fiecare cameră. Nici unul nu avea voie să consume băuturi alcoolice, inclusiv bere în timp ce el avea întotdeauna la îndemână o sticlă de whisky vechi de zece ani.

– Dar ceilalți cum locuiau?

– Ca în armată. Ferma avea în total 31 de hectare de teren pe care au fost construite barăci. Nici una nu avea încălzire, baie sau apă curentă. Toate astea, inclusiv closetele se aflau într-o baracă din lemn în fund lângă gard.

– Și nici iarna nu erau încălzite?

– Nu, spuse Richard Gonzales.

– Toți erau de acord cu acest mod de viață?

– Nu. Pe vremea când am început să merg la slujbele religioase de la fermă, unii membrii mai în vârstă ai sectei s-au revoltat, iar alții au plecat.

– Koresh nu le-a făcut nici un fel de greutate?

– Cred că nu. Numai că eu nu m-am aflat acolo în permanentă.

Agentul FBI Richard Gonzales s-a infiltrat printre discipolii lui Koresh ca să afle tot ce trebuia. Împreună cu alți câțiva membri ai sectei s-a mutat într-o baracă pustie de lângă gardul fermei. Într-o zi s-a apropiat de gardianul care păzea gardul și l-a întrebat dacă nu ar vrea să-l lase să participe la o slujbă a sectei. Nu ținea neapărat să locuiască acolo și putea, de pildă să doarmă afară. Întrebat cine e și ce face, a răspuns că studiază filozofia religioasă la universitate.

– L-au crezut fără să bănuie nimic? întreabă agentul Ricks.

– Nu ne-a luat împreună cu ei. Eram deja prea bătrâni ca să fim considerați studenți, aveam mașini noi și bani. Îleșam să mâncăm afară și ei probabil au aflat cât ne costă o cină. Dar în același timp au început să ne suspecteze că ajutam poliția să-și instaleze la fermă dispozitive de interceptat convorbirile telefonice. Așa încât peste tot eram urmăriti de gorilele lui Koresh.

– Cum a aflat că poliția se interesează de el?

– Dumnezeu știe cum. Dar la un moment dat câțiva oameni de la fermă au apărut în biroul șerifului și l-au întrebat pe locotenentul Gene Barber ce se întâmplă de fapt. „La fermă se trage” răspunse Barber. „De ce s-ar trage? Avem totuși mitraliere înregistrate legal și din când în când trebuie să facem exerciții”, răspunse unul dintre ei.

– Toate armele erau înregistrate?

– Da. Numai că ei transformaseră câteva puști în puști automate.

– În ce scop se pregăteau?

– Așteptau apocalipsul, respectiv ultima bătălie a lui Armageddon. Păzeau ferma zi și noapte și se fortificau. În mijlocul curții ridicaseră un turn din beton cu trei etaje de unde supravegheau împrejurimile. Clădirile erau legate între ele prin culoare subterane, iar în câteva locuri fuseseră construite bunchere din beton armat. În felul acesta, ferma devenise o adevărată fortificație.

– Cine învăța să tragă cu armele de foc? Toți?
– Toți. Chiar și femeile învățaseră să tragă cu automatele M-16. În depozit aveau circa 300 de puști și de mitraliere și o cantitate imensă de lăzi cu muniții, iar în spatele zidului care înconjura ferma mai construiau încă un depozit din beton armat.

Gonzales văzuse multe, dar reușise să descopere și câteva încăperi subterane secrete astfel încât reușise să deseneze planul fermei cu destul de multă precizie. Koresh și gardienii lui nu erau însă naivi. Nu aveau încredere în el și îl urmăreau fiecare pas. S-ar putea spune că de multă vreme deja erau în alertă ceea ce îi făcea să fie extrem de prudenți ca să nu iasă la iveală nimic foarte important. Dar în schimb nu puteau ține ascuns că se pregătesc pentru luptă și că se așteaptă să fie atacați de dușman. Până atunci primiseră semnale de avertisment din două părți.

Un simpatizant al sectei telefonase că poliția pregătește o descindere la Mount Carmel, iar unul dintre membrii sectei care locuia la Waco venise cu vestea că jos în oraș se adună unități de poliție. Ba chiar atenția îi fusese atrasă de câțiva bărbați îmbrăcați în veste pe care scria ATF AGENT. Gonzales traversă piața din centrul fermei, zicând că iese afară să mănânce. Gardienii din turn îl urmăreau cu binoclul.

Agenții ATF se adunau în cazarmile militare din Waco de mai bine de douăzeci și patru de ore. Veniseră din Houston, Dallas, New Orleans și chiar de la baza militară Fort Hood Army Base. Un corp polițienesc era pregătit să sprijine acțiunea. Cartierul ei major se afla în incinta Institutului tehnic din Texas de unde urmau să o conducă agenți versați. Printr-un concurs de împrejurări în ediția de duminică a ziarului *Waco Tribune-Herald* fusese publicat primul episod din partea a doua a reportajului în șapte părți intitulat atractiv „Un mântuitor păcătos”. Unele capitole se ocupau chiar de acțiunile penale care fuseseră intentate lui Koresh și anume de acuzațiile de poligamie și pedofilie.

Apariția acestui serial a devenit semnalul care a declanșat luarea unor măsuri serioase de apărare la ferma de la Mount Carmel. Probabil că Koresh bănuia că nu va putea evita o anchetă. În ediția de duminică a ziarului din 28 februarie redactorul cita o blasfemie cutremurătoare a lui Koresh care indigna pe oricine, indiferent că era credincios sau nu: „Dacă în Biblie se găsește adevărul, atunci eu sunt Christos.”

Perry Jones, un domn mai în vârstă și foarte amabil, era unul dintre cei mai vechi membri ai sectei. Cu siguranță că nu era rău intenționat și nu vroia să-i facă lui Koresh nici un rău atunci când a început să povestească într-un magazin din oraș că ranch-ul a fost poreclit *Apocalipsul*.

– Și ce trebuie să însemne asta, domnule Jones? îl întreabă vânzătoarea.

– Că ne pregătim de o călătorie lungă.

– Intenționați să vă mutați? Dar aveți acolo o mulțime de barăci.

– Astea sunt lucruri lumești, spuse Jones.

– Și unde o să mergeți?

– Acolo unde viața e cea mai frumoasă.

– Adică în rai? îl întreabă vânzătoarea.

– Nu însă în raiul de pe Pământ.

– Știți ce scrie în ziarul de astăzi, domnule Jones? O să vă citesc acum. Scrie că la fermă aveți o colecție uriașă de arme: revolvere Smith and Wesson calibru 357, pistoale 38,9 mm, puști cu douăsprezece trageri Remington 870, modele Ruger 14, puști automate Winchester 70 și mitraliere Heckler and Koch. Eu nu mă pricep prea mult la toate astea, dar spuneți-mi, domnule Jones, în cine vă pregăteți să trageți?

Agenții au apreciat că la ferma lui Koresh se găsea un arsenal în valoare de cel puțin două sute de mii de dolari, iar în depozitele subterane se aflau cantități uriașe de muniții și substanțe explozibile. Încă din iunie 1991 poștărița de la United Parcel Service anunțase la poliție că trebuie să-i ducă lui Koresh un colet suspect și destul de greu. Polițiștii au desfăcut cutia și au constatat că înăuntru se aflau piesele demonstrate ale unor grenade de mână foarte periculoase.

Agenții secreți care reușiseră să se strecoare printre membrii sectei și agentul Gonzales au stabilit că la ferma lui Koresh se aflau depozitate patru mii de kilograme de muniții, 260 cartușiere și câteva sute de piese de schimb din care puteau fi montate mitraliere.

Convoiul a ieșit dis-de-dimineată, iar pe șoseaua care ducea spre fermă i s-au alăturat alte mașini. În ele se aflau ziariști, fotografi de la *Tribune-Herald*, operatorul de la postul de televiziune particular Waco KWTX. La ora nouă fără

câteva minute doi agenți ATF cu pistoale în mână au bătut la poartă.

– Cât timp v-ați pregătit pentru atacul asupra fermei? l-a întrebat mai târziu reporterul Herald pe unul dintre participanți.

– Aproape opt luni.

– Destul de mult.

– Nu a fost tocmai ușor să strângem toate probele suficiente.

– Unde v-ați pregătit?

– Fiecare în unitatea lui.

– Cine a fost șeful operațiunii?

– Stephen E. Higgins de la centrala ATF din Washington.

– Din 1983 el este directorul ATF.

– Sunteți bine informat, spuse agentul.

– Mai știm că acesta trebuia să fie un atac prin surprindere asupra fermei.

– Așa fusese el pus la punct. Dar cineva a divulgat secretul nostru. Astăzi nimic nu poate fi ținut secret.

Acțiunea a fost pregătită până la ultimele detalii. La fermă trebuiau să opereze trei unități independente, dintre care una urma să ocupe depozitul de arme și muniții în douăzeci și două de secunde. În acest scop agenții trebuiau să care înăuntru scări pliante din aluminiu pe care să se urce până la fereastra de la etajul întâi al clădirii care se învecina cu vila lui Koresh, după care să coboare pe scări și să depisteze locul unde se afla depozitul de arme și muniții.

Cu toate acestea, jocul a început și a continuat după un alt scenariu. În timp ce băteau cu pumnii în poartă, s-a auzit o clantă care se deschide și în fața pistoalelor a apărut David Koresh. Era îmbrăcat de sus până jos în negru și semăna într-adevăr cu un predicator.

– Poliția de stat. Avem mandat de percheziție la domiciliu, spuse agentul ATF în timp ce-i întindea lui Koresh mandatul eliberat de procuratură.

Poarta din tablă s-a trântit cu zgomot.

Agenții ATF au început să țipe: „Deschideți. Predați-vă. Deschideți”. Din interior s-au auzit împușcături de la mai multe arme. Trăgătorii așteptau probabil în poziție de tragere la ferestrele dormitoarelor, ale sălilor de mese, depozitelor și garajelor. Din vârful turnului de pază s-a tras prima salvă de mitralieră.

Agenții ATF au răspuns cu o altă salvă de împușcături. Primul lovit de gloanțe a fost helicoptorul comandat de agentul special Tedo Royster din Dallas. Trăgătorii lui Koresh au reușit să atingă și al doilea helicopter al poliției. Din fericire nu l-au rănit pe nici unul dintre piloți, iar operatorii au reușit să filmeze scena.

– A fost un fiasco total, a declarat reporterul Mark England. „Atacul fusese planificat ca o lovitură rapidă care trebuia să-i ia prin surprindere pe Koresh și pe adepții lui. Numai că aceștia, aflând la timp ce se pune la cale, s-au baricadat și i-au întâmpinat pe agenții ATF cu o salvă de împușcături trase din toate părțile. Noi nu ne-am putut apropia de loc, ci am rămas lângă mașinile noastre parcate la o distanță de circa trei sute de metri de unde am urmărit ciocnirea.

– Cine credeți că i-a putut divulga lui Koresh ce se pune la cale? întrebă Dan Mulloney, operator la televiziunea particulară KWTX.

– Dumnezeu știe cine. Îngrozitor este însă faptul că deși erau profesioniști instruiți și polițiști bine antrenați, ei au fost înfrânți pe toată linia. Iar de partea cealaltă a baricadei se afla un grup de sectanți nebuni, dintre care cel puțin o jumătate erau femei.

A fost un bilanț trist și o înfrângere rușinoasă. Kenneth M. King, agentul de la centrala ATF din New York a fost rănit de șase ori. Zăcea întins pe jos în mijlocul curții și striga zadarnic după ajutor. Nimeni nu îndrăznea să iasă. Agentul special John T. Eisenhower din San Antonio a fost atins de trei gloanțe în piept, dar din fericire era îmbrăcat în vestă antiglonț astfel încât a scăpat numai rănit la ambele picioare. J. William Buford, în vârstă de patruzeci și șase de ani, veteran al războiului din Vietnam și un luptător încercat, conducătorul grupului ATF din Little Rock, statul Arkansas a fost rănit în timp ce încerca să coboare pe acoperiș spre fereastra pe unde atacatorii vroiau să ajungă înăuntrul clădirii. Au tras în el concomitent din mai multe părți, dar el a alunecat de pe acoperiș, fracturându-și câteva coaste.

Pistolarii lui Koresh au folosit grenade de mână împotriva polițiștilor, rănindu-l pe Steven David Willis, iar din vârful turnului de control un glonte l-a atins pe Robert J. Williams. A avut noroc fiindcă a fost rănit doar în umăr. În timp ce a rupt-o la fugă, un alt trăgător a tras cu automatul,

încercând să-l atingă în cap, dar glonte i-a străpuns numai casca.

După câteva clipe, tirul s-a potolit. Probabil membrii înarmați ai sectei așteptau să primească ordin pentru a deschide un nou foc. În momentul acela în piața din fața clădirii principale au sosit în grabă doi medici și infirmieri cărând târgi pe care erau întinși răniții.

– Ulterior am aflat că în timpul atacului a fost împușcat de două ori și Koresh. El se afla într-o cameră din clădirea principală împreună cu adjunctul lui Steven Schneider și cu soția acestuia, Juda. Și ei erau răniți. Un alt membru al sectei Scott Kojiro Sonobe fusese grav rănit, dar nu mortal.

– Priveam la toată grozăvia aceea și îmi dădeam seama ce se întâmplă, a declarat reporterul de televiziune McLemore. “Nu avea nici un sens să mai continuăm acțiunea. Am privit în jurul meu și am profitat de o clipă de acalmie ca să fug spre mașina care era parcată cam la o sută de metri distanță. Am ajuns și am sunat la telefon, cerând ajutor. În acest timp doi trăgători au început să tragă în mașina mea.

– Conducătorii unităților ATF nu au încercat de loc să stea de vorbă cu Koresh? întrebă agentul Ricks.

– Au încercat, dar fără nici un rezultat.

– Poate că tocmai în clipa aceea medicul sectei *Davidicilor* îl îngrijea pe Koresh.

– Nu știu ce se întâmpla înăuntru. Nu vedeam nimic din cauza înălțimii zidului și nici nu auzeam ceva. Părea că s-a ajuns totuși la un armistițiu.

– Câți agenți au fost de fapt răniți?

– În jur de douăzeci.

– Iar de partea cealaltă?

– Nu am reușit să aflăm. Este însă sigur că gloanțele agenților ATF l-au rănit și pe Koresh.

Pe la amiază s-a încheiat pace și cele două părți au oprit schimbul de focuri. Polițiștii au curățat câmpul de luptă, răniții au fost transportați cu mașinile de salvare la spital, iar cei care se luptau cu moartea au fost urcați în helicotper și duși la spitalul Hillcrest Baptist Medical Center la douăzeci de kilometri distanță unde era pregătită o sală de operație și aștepta o echipă de chirurși. Unii răniți au fost duși la spitalul Providence Health Center din Waco unde unul dintre agenții ATF răniți a murit înainte de operație.

Cel de-al patrulea agent decedat se numea Todd W. McKeehan. Avea douăzeci și opt de ani și era originar din Elisabeth Town, statul Tennessee unde servise în unitatea care debarcase în Golful Persic în timpul operației Furtună de nisip. Steven David Willis făcea parte din grupul ATF din Houston. Conway LeBlue, un agent în vârstă de treizeci de ani din Lake Charles, statul Louisiana a murit înainte să împlinească douăzeci și șapte de ani.

În timp ce medicii se străduiau să salveze pe cine puteau, conducătorii operațiunii duceau tratative cu conducerea sectei. Până atunci însă discuțiile nu conduseseră la nici un rezultat. Comandamentul unităților ATF promitea încheierea armistițiului. La ora cinci după amiaza în curtea fermei au intrat trei purtători de cuvânt ai sectei. La prima vedere păreau a fi negociatori de pace, dar în realitate s-au dovedit un grup de trei kamikadze. Unul dintre ei mascat a scos din buzunar o grenadă și a aruncat-o în grupul de agenți. Aceștia au deschis imediat tirul și l-au rănit pe atacant în picior. Cu toate acestea a reușit să se apropie schiopătând de cea mai apropiată ușă. Cel de-al doilea a fost împușcat și luat ostatic. Se numea Delroy Norman Nash. Cel de-al treilea a reușit să fugă. Între timp agenții ATF au mai prins încă un membru al sectei.

– Cum vă cheamă? îl întrebă anchetatorul pe bătrânul înghețat bocnă.

– Woodrow Kendrick.

– Câți ani aveți?

– Șaizeci și trei.

– Pe unde ați reușit să fugiți?

– Locuiesc în caravana de acolo.

– Unde de acolo?

– La șase kilometri de aici.

– Ați fugit dinăuntru?

– A trebuit fiindcă nu mă simt bine. Sunt bolnav de inimă și în plus mi-am pierdut ochelarii așa încât nu văd pe unde merg.

– De ce sunteți înarmat? Aveți un automat de calibru treizeci și doi și un revolver de calibru nouă milimetri Beretta.

– Toți am primit arme.

– Faceți parte din secta lor?

- Din anul 1966. Dar locuiesc în altă parte. Am jos în oraș un mic atelier auto. Mă duc la fermă mai mult de dragul fetei mele Kathy care a crescut acolo de când era mică.

- Ați fost printre cei care au tras în polițiști?

- Am vrut să scap de acolo. De fapt, am fost la fermă numai pentru că astăzi este duminică.

- Fiica dumneavoastră a rămas la fermă?

- Da. A refuzat să vină împreună cu mine fiindcă este concubina lui Perry Jones care este rănit.

Nu am reușit să aflăm cine l-a convins pe David Koresh să fie de acord cu transmiterea la radio a declarației lui. Discuția a avut loc la telefon, iar postul de radio CNN a transmis în direct discursul șefului sectei. A vorbit în total douăzeci și cinci de minute. Ofta și se tânguia, repetând că are niște dureri îngrozitoare și că probabil a fost cel mai grav rănit. În mod evident juca teatru ca să trezească compasiunea în rândul ascultătorilor și a subliniat de câteva ori că s-a sacrificat pentru a-și salva oițele.

- Am aici o grămadă de copii, a spus răgușit la telefon. „În ultimii ani în secta noastră s-au născut foarte mulți copii. Este adevărat că mulți dintre ei sunt ai mei. Dar am și multe neveste. O fetiță de nouă ani a fost ucisă.“

- Este fiica dumneavoastră? îl întreabă redactorul.

- Nu sunt obligat să răspund la asemenea întrebări, declară el, dar imediat se răzgândi și recunoscu: „Da, este copilul meu. Am fost atacați pe neașteptate“, tună el.

- Nu ați fost de loc luați prin surprindere. Poliția v-a prezentat mandatul de percheziție la domiciliu, dar imediat pistolarii dumneavoastră au deschis focul. De ce v-a fost teamă să ne arătați ferma? Aveți acolo arme strânse nelegal? Împotriva cui vă pregătiți să luptați?

- Am vrut să duc tratative, răspunse Koresh. „Tot timpul am susținut că vreau să ajungem la un consens. Le-am strigat: plecați «aici sunt numai femei și copii». De fapt eu știam de multă vreme că poliția se pregătește să atace secta noastră. I-am dat telefon și mamei mele, zicându-i că m-ați prins și i-am spus ceea ce vreau să vă spun și dumneavoastră acum. Dacă veți transmite la radio rugăciunile mele, după fiecare din ele voi elibera doi copii. O rugăciune contra a doi copii. Puteți să încercați imediat.

America este o țară de oameni curioși, ceea ce nu este rău de loc. În general cine întreabă, află multe lucruri. Americanii mai au și o altă trăsătură și anume că vor să fie mereu prezenți acolo unde se întâmplă ceva senzațional. Așa de pildă, în anii 30 când a fost răpit băiatul familiei Lindbergh, casa eroului a devenit locul de pelerinaj a sute poate chiar a mii de oameni care vroiau să vadă cum arată scena unde a avut loc tragedia. Întreprinzătorul american știa foarte bine că oamenilor le este foame și sete și de aceea în jurul locuinței lui Lindbergh au apărut chioșcuri cu chiftele mari care pe vremea aceea încă nu se numeau hamburgeri și cu sticle de dr. Pepper's drink, predecesorul Coca-Colei. În timpul judecării procesului intentat potențialului răpitor peste noapte a apărut un adevărat iarmaroc unde curioșii veniți din toate statele americane puteau să doarmă, să se spele, să mănânce și să încheie noi prietenii cu colegii lor la fel de curioși.

În apropierea orașului texan Waco între secta din ranch-ul Apocalipsul și unitățile de poliție a fost încheiat un armistițiu. La marginea locului de luptă din orașul texan Fort Hood a sosit însă un tanc cu un grup de profesioniști care formau așa-numita Garda Națională. Câțiva comercianți de prin partea locului, oameni lipsiți de ocupație și studenți și-au construit în jurul zidurilor fermei chioșcuri cu răcoritoare, bere rece și hot dogs.

Nimeni nu bănuia ce se pregătește, dar când au aflat, toți au vrut să fie martori. Garda Națională avea la dispoziție câteva elicoptere de tip UH-1 Bell cu piloți experimentați. La un moment dat a început să circule zvonul că de ranch-ul Apocalipsul se apropie încă câteva blindate echipate cu rachete. Și fiindcă în jurul gardului care înconjură ferma de la Mount Carmel începuse să se strângă tot mai mulți oameni, primăria din Waco, orașul cel mai apropiat, s-a ocupat de igiena locului, trimițând toalete mobile și cisterne cu apă potabilă.

Mai întâi au sosit buldozere care au nivelat preria, apoi un oarecare om de afaceri a adus o întreagă coloană de rulote locuibile pe care le-a așezat în formă de potcoavă și a început să le închirieze cu ziua. În mijlocul acestui spațiu, imediat lângă intrare se găsea o remorcă în care fusese amenajat un restaurant, iar în jurul lui erau instalate pavilioane cu măsuțe

și scaune albe din plastic și umbrele colorate. Bineînțeles că și aici ca și în alte locuri de pelerinaj existau difuzoare care transmiteau muzică.

Consiliul orașului Waco a creat aici un mic centru satelit supravegheat de polițiști. Într-un cort uriaș a fost amenajată o sală de conferințe cu o sută de scaune unde se puteau întâlni concetățenii sau grupuri de copii. Agențiile de voiaj au profitat de ocazie ca să organizeze aici excursii însoțite de așa-numiți ghizi. La poarta ranch-ului s-au adunat grupuri de ziariști din numeroase țări ale lumii. Operatorii unor posturi de televiziune al căror nume nu era știut de nimeni în Statele Unite au încercat să filmeze secvențe senzaționale sau cel puțin să înregistreze convorbiri cu localnicii.

Lui George Roden i s-a oferit o șansă incredibilă. La clinica de psihiatrie din Vermont unde fusese închis după comiterea crimei el a devenit vedeta principală a serialului de televiziune „Și cu toate acestea, eu v-am spus”. În film el a făcut mărturisiri despre Koresh care violase toate femeile, inclusiv pe mama lui, îi prostise pe membrii sectei, îi obligase să presteze munci grele fără să-i plătească, ba chiar fără să le dea mâncare ca lumea.

– Cine vă închipuiți că este? țipa el în fața camerelor de luat vederi. „Un salvator al omenirii? Un apostol? Un sfânt așa cum a fost sfântul Francisc din Asisi? Nu, este un fascist și cel mai mare ticălos din lumea asta care o să sfârșească pe scaunul electric. Este un criminal, un excroc, un hoț și un curvar. Iar eu o să-i iau locul. Membrii sectei *Davidienilor* mă vor urma pe mine fiindcă eu sunt cel care le spune adevărul și îi pot conduce spre mântuirea veșnică. Nu este de loc Christos. Nu a fost și nu va fi niciodată. Este diavolul în persoană. Un diavol rău și periculos.

În Satelit City, cum a fost botezat orașelul de lângă poarta de la intrarea în Mount Carmel soseau zilnic ziariști, vrăjitori și artiști de varietate care își prezentau aici numerele, dar și membrii celor mai diferite asociații, cluburi secte dubioase. Aceștia din urmă organizau aici conferințe în cadrul cărora ofereau ascultătorilor totul începând cu fericirea veșnică și sfârșind cu pleduri din lână de oaie. Răniții care se aflau în convalescență în spitalul Hillcrest Baptist Medical Center s-au mutat într-un corp special de clădiri numit Magnolia Inn unde puteau să se instaleze împreună cu familiile. Două încă-

peri au fost repartizate pentru întâlnirile cu opinia publică, mai ales cu ziariștii, fotografii și operatorii.

Aici s-au întâlnit adventiștii de ziua a șaptea, baptiștii, martorii lui Jehova, dar și sataniștii, mooniștii și Hare Krisna. Sammy Citrone, proprietarul cafenelei și al restaurantului Elite oferea servicii speciale. Grupul de bucătari pe care îi angajase preparau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru specialități culinare mexicane și le transportau în mașini frigorifice în orașelul satelit unde excursioniștii puteau să comande barbacue, biftecure, pește prăjit cu cartofi, hamburgheri, cheesburgheri, pui la rotisor și salate dietetice.

Crucea Roșie a trimis o ambulanță deservită de doi medici care făceau cu schimbul. Cineva a fost de părere că înconjurarea ranch-ului Apocalipsul a constituit un bun prilej pentru obținerea de profituri și a readus în centrul atenției publice acest orașel de crescători de vite care trăiau odinioară în Vestul Sălbatic.

Orchestra formată din trei membri ai Armatei salvării cântau chiar în fața intrării în ranch-ul înconjurat, iar o fostă pensionară interpreta cântece religioase cu mult suflet. Iscoadele de la Hollywood au găsit-o pe mama lui Koresh și i-au oferit suma de cincizeci și șapte de mii de dolari în mână pentru a le ceda dreptul de a transpune pe peliculă viața ei și life story fiului ei. Afacerea a fost încheiată și filmul a fost turnat sub numele *In the Line of Duty: Ambush in Waco*.

În toată America au fost trimise colete cu maieuri, având pe piept un medalion care îl reprezenta pe chitaristul și mântuitorul Koresh, șepci de baschet cu numele lui și au început să se vândă hot doguri Koresh și Koresh-burgheri. În orașul Mounds din statul Oklahoma cineăștii au amenajat un ranch părăsit Bethesda Boys unde în aprilie se pregăteau să filmeze un film despre Koresh și secta lui înconjurată de poliție, de agenții FBI, de Garda Națională și de o mulțime de curioși. Rolul lui Koresh era interpretat de Timothy Daly. Copiii puteau să-și tatueze în orice parte de pe corp portretul acestuia însoțit de următorul text: Nu ne predăm. În orașelul satelit și jos, în Waco, au apărut peste noapte afișe cu textul „Iisus te iubește”, dar și altele în care era desenat un arătător ridicat: „Direcția pentru păcătoși. Pe aici se ajunge la Mount Bordel”.

Haosul creștea tot mai mult, iar sensul inițial al acțiunii se pierdea în mulțimea de rockeri gălăgioși. Apoi au apărut skini și grupuri de tineri îmbrăcați în dresuri din piele neagră, reprezentanții tuturor organizațiilor și asociațiilor posibile de parcă s-ar fi înțeles că ferma de lângă orașul texan Waco este locul cel mai potrivit unde se pot prezenta opiniei publice. Și în perioada aceea în fața porții au apărut cunoscuții călăreți din Texas ca să asigure ordinea. În haosul care creștea de la o zi la alta nu se mai putea vorbi despre o acțiune bine condusă care ar fi trebuit să încheie episodul sectei. În plus și-au făcut apariția încă o serie de câțiva fanatici religioși și țicniți.

– Băiatul acela se numea Louis Anthony Alaniz, a declarat agentul special FBI Ricks. „A sosit de la Houston. Avea 24 de ani și propria lui mamă l-a făcut nebun fanatic. S-a repezit spre intrare, încercând să intre. Imediat a doua zi a apărut încă unul. Probabil s-au tras unul pe altul. Era slab, de parcă nu ar fi mâncat niciodată, avea părul lung și unsuros, nu avea nici un fel de acte la el și declara că îl cheamă Jesse Amen. Afirma că își câștiga existența ca strângător sezonier de fructe, iar tată lui era nobilul Lord Lightning Amen. Vroia ca proorocul Koresh să-l învețe religia.

– Au intrat în fermă? au întrebat ziariștii.

– Primul nu a reușit, dar celălalt ne-a scăpat și a stat în fermă aproape zece zile.

– Ce ați făcut cu ei?

– Nimic, răspunse agentul Ricks. „Au plecat așa cum au venit. Nimeni nu le poate interzice să facă lucruri absurde. Dacă ar exista o asemenea lege, atunci o jumătate din omenire ar sta după gratii“.

În desfășurarea ulterioară a incidentelor care au avut loc în ranch-ul Apocalipsul ziariștii au jucat un rol important. Cineva a declarat că numărul reporterilor care mișunau în jurul ranch-ului era chiar mai mare decât cel al polițiștilor înarmați din Garda Națională. De la bun început a fost însă deosebit de clar că este vorba despre o operațiune de excepție a forțelor înarmate, unică în felul ei în istoria Statelor Unite ale Americii, dar în același timp despre o problemă care se acutiza din ce în ce mai mult: proliferarea sectelor religioase atât în America, cât și în întreaga lume.

Oamenii obosiți de civilizație care nu aveau grija zilei de mâine începeau să colinde tot mai mult lumea, mulți dintre ei

lăsându-se ispitiți mai ales de exotismul religiilor orientale. Tinerilor lipsiți de înțelegerea rostului lumii le plăceau coloanele zgomotoase de femei și bărbați îmbrăcați pestriț care strigau cuvinte neinteligibile în acompaniamentul sonor al tobelor și fluierelor.

Reporterii ziarelor serioase de faimă mondială includeau în suplimentele duminicale articole critice cu interviuri luate membrilor forțelor înarmate ale Gărzii Naționale: „cum se poate că nu ați reușit să-i luați prin surprindere pe membrii sectei, ci dimpotrivă voi ați fost cei luați prin surprindere? Ce planuri au negociatorii voștri? Ce rezultate ați obținut în timpul discuțiilor cu grupul sectanților încercuiți?“

Tinerii auzi de senzational, indiferent că aveau plete sau erau rași în cap încercau să atragă atenția asupra lor prin fapte de eroism. Uneori câte unul mai încerca să sară zidul cu un sac cu chifle și conserve de carne în spate. Majoritatea lor erau prinși și duși la comisariatul de poliție unde erau acuzați de încălcarea regulamentului de serviciu. O serie de organizații filantropice au organizat colecte, după care au încercat să forțeze intrarea în ranch-ul înconjurat, pătrunzând înăuntru în căruțe încărcate cu saci cu haine uzate și lădițe cu verdeață proaspătă.

Negociatorii au reușit să obțină o serie de rezultate. Așa de pildă, Koresh le-a promis încă din primele zile după ce ranch-ul a fost înconjurat că va elibera treptat pe toți copiii și membrii mai în vârstă ai sectei.

– Mințea cu premeditare, declară agentul special Ricks. „Nici o clipă nu a avut de gând să cadă la învoială. Dar în schimb nu scăpa nici un prilej ca să-și facă reclamă. De fiecare dată când vorbeam împreună cu el, gemea și ofta de durere, accentuând de fiecare dată că este grav rănit și suferă foarte mult.“

– Voi îl somați totuși de câteva ori pe zi să se predea, nu-i așa? întreabă un ziarist.

– Ne promitea că se va preda, dar de fiecare dată ne puneau condiții.

– Ce vroia de la voi?

– Să transmitem la radio și televizor mesajul lui adresat omenirii.

– Ați fost de acord?

– Nu l-ați auzit niciodată? Obişnuia să vorbească câte cincizeci şi cinci de minute în şir fără să spună de fapt nimic. Totul nu era decât o amestecătură confuză de citate din Biblie şi de lozinci ieftine în legătură cu pedepsele pe care va trebui să le ispăşească pentru păcatele ei omenirea.

– Cu alte cuvinte, nu dădeai două parale pe vorbele lui.

– Nu aş putea spune. Opinia publică putea să înţeleagă cine este acest mântuitor nebun şi cât de periculos este. Dar totuşi s-a recompensat într-un fel pentru reclama ieftină pe care i-am făcut-o, eliberând alţi şapte copii şi două femei. În felul acesta noi am avut un alt prilej de a afla amănunte despre intenţiile pe care le are.

– Câţi oameni au rămas în spatele zidului?

– Am aflat de la cei eliberaţi că rămăseseră în total 43 de bărbaţi, 47 de femei şi 20 de copii. Şi după cum afirmau toţi, cei douăzeci de copii erau descendenţii lui direcţi.

– Aţi negociat cumva posibilitatea plecării libere a celorlalţi din ranch?

– Desigur. Încercam să-l convingem de câteva ori pe zi să-şi îndeplinească promisiunea. Dar de fiecare dată el găsea un pretext ciudat: Dumnezeu mi-a ordonat să mai aştept.

Agenţii ATF şi FBI au purtat discuţii îndelungi cu oamenii eliberaţi. Aceştia le-ar fi putut da informaţii preţioase despre intenţiile lui Koresh, dar din păcate cea mai mare parte a lor era atât de puternic influenţată de şederea în ranch încât nu mai erau capabili să gândească cu mintea lor şi să răspundă la întrebarea ce semn divin aştepta Koresh: un cutremur, o furtună sau un incendiu.

În această fază a negocierilor pe scenă au apărut doi profesionişti foarte experimentaţi: agentul special Jeffrey Jamar şi şeriful Harwell. Fiecare corp poliţienesc şi desigur serviciile secrete FBI şi ATF au negociatorii lor bine instruiţi. Majoritatea lor sunt psihologi cu o pregătire specializată şi cu multă practică care ştiu să se descurce în cazul răpirii de ostatici. Tâlharii şi răpitorii sunt de obicei încăpătânaţi, dar Jeffrey Jamar cunoştea metoda de a le intra pe sub piele şi de a-i convinge că vrea să-i ajute să iasă din încurcătură. Şi în cazul mântuitorului nebun a încercat să le intre pe sub piele.

– În cazul lui am avut mai mult noroc. Era un om foarte sensibil căruia îi plăcea să se vaite tot timpul. Exagera durerile provocate de rana uşoară pe care o suferise. Am stat de

vorba ore întregi la telefon, povestindu-ne vrute şi nevrute, dar în momentul când trebuia să-şi exprime o părere concretă despre felul cum îşi închipuie că se va desfăşura în continuare incidentul, începea să se bâlbâie. Imediat mi-am dat seama că am de-a face cu un fanatic religios şi cu un mincinos de profesie care se gândeşte, deocamdată probabil numai în faţa discipolilor săi, la o moarte de martir.

– V-a răspuns concret la vreuna din întrebările pe care i le-aţi pus? Întrebă ziaristul.

– Nu. Tot ce spunea erau minciuni neruşinate. De fapt el considera că minciuna este un mijloc legal de a discuta. Unii dintre oamenii eliberaţi din ranch au mărturisit că de multe ori le spunea că nu este un păcat să-i minţi pe cei necredincioşi.

– Aţi aflat măcar ceva în legătură cu numărul de morţi şi de răniţi din ranch?

– Am aflat de la Steve Schneider.

– Cine este Steve Schneider?

– Locţiitorul lui Koresh. De la el am aflat că fuseseră răniţi Petro Gento, Michael Schroeder, Perry Jones Koreshm băiatul în vârstă de douăzeci şi opt de ani al pompierului Peter Hipsman din New York şi fiica unui poliţist din Honolulu, Jaydon Wendell.

Printre cei răniţi se afla şi soţia locţiitorului lui Koresh, Judith Schneider care fusese împuşcată în umăr şi mână. Unul dintre degetele de la mâna dreaptă începuse să-i colectioneze în mod periculos şi trebuia amputat de urgenţă pentru ca rănita să nu facă septicemie. Medicii au încercat să vorbească la telefon cu soţul ei şi cu Koresh, dar nu au reuşit să se înţeleagă. Judith i-a asigurat pe doctori la telefon că dacă va fi nevoie, îşi va tăia singură degetul.

Comportarea lui Koresh depindea foarte mult de dispoziţia lui de moment. Într-o zi dădea drumul fără nici o justificare la doi copii pentru ca a doua zi să nu elibereze pe nici unul. Nimeni nu putea să ghicească după ce criterii se conduce. Sau poate alegerea era absolut întâmplătoare? Copiii eliberaţi erau luaţi imediat în îngrijire de psihologi. Acestora nu le-a fost greu să constate că băieţii şi fetele trecuseră prin nişte momente îngrozitoare şi mulţi aveau creierul spălat aşa încât refacerea lor psihică putea să dureze ani de zile.

La oamenii maturi pe care Koresh îi eliberase mai puteau fi sesizate urme de gândire rațională. Aceștia erau oameni bolnavi bătrâni sau foarte bătrâni.

– Câți copii a eliberat Koresh în total?

– Douăzeci și nouă.

– Ai cui erau?

– Mult timp această problemă a fost și pentru noi confuză. Erau copii fără părinți și de aceea i-am trimis provizoriu în leagăne de copii și mai târziu la azilul Armatei salvării.

– Cum se poate că acești copii nu aveau familie?

– De pildă, fetița de trei ani Crystal împreună cu surioara ei mai mare în vârstă de șase ani Angelica Sonobe au fost eliberate, dar părinții lor au rămas în ranch. Așa încât fetițele au fost luate de bunicul lor Ken Sonobe și duse pe insula Oah din arhipelagul Hawai unde acesta locuia.

Curând, Koresh avea să intre la ananghie. Potrivit mărturiilor celor eliberați, la fermă erau depozitate cantități uriase de alimente, dar cu toate acestea nu se putea trăi. Grădina era pustie, vitele răgeau de foame, câmpul rămăsese numai din conserve nearat. De aceea, nu a fost de mirare când într-o dimineață pe zidul clădirii principale a apărut un cearșaf alb pe care era scris: „Doamne, ajută-ne, te rog. Vrem să stăm de vorbă cu ziaristii.“

– Am considerat că aceasta este prima ocazie concretă de stabili legătura cu cei aflați în interiorul ranch-ului, a declarat șeful Harwell.

Acesta era un bărbat în vârstă de șaiszeci și unu de ani, cinstit și respectat, dar în felul său original. Locuia într-un cort nu departe de intrarea principală în fermă și douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru era pregătit să intervină în fiecare zi.

– Numai că și de data aceasta Koresh ne-a dus cu vorba. Convenisem că în anumite condiții va capitula și fusese de acord ca circa treizeci de membri ai sectei să părăsească ranch-ul și să plece cu trei autobuze vechi. Totul se desfășura conform planului, stabilisem chiar și data plecării. Autobuzele trebuiau să oprească la ora unsprezece în fața intrării în ranch. Dar exact când mai erau încă câteva minute până la declanșarea acțiunii, Koresh a luat legătura cu Jamar și i-a spus că plecarea va întârzia puțin fiindcă mai vrea să facă un duș.

– S-a prezentat?

– Nu. Și în general nu a dat nici un semn de viață. În acest timp autobuzele au plecat. Atunci împreună cu Jamar am hotărât să-i trimitem o scrisoare în care îl asiguram că în închisoare va putea sta de vorbă cu discipolii săi, după cum i se va oferi prilejul să vorbească la emisiunea religioasă a postului de radio Christian Broadcasting Network. Nu a fost însă de acord cu nici una din aceste propuneri.

Asedierea fermei sectanților a polarizat, după cum era de așteptat, atenția ziarelor din întreaga lume. Centrala înființată special făcea legătura pentru două mii de convorbiri ale diferitelor persoane interesate, începând cu pastorii altor biserici și sfârșind cu magicienii și specialiștii în hipnoză care își ofereau serviciile. Ei au prezis unor confrăți care făceau parte din alte secte că vor avea succes dacă îi vor ajuta. Adepții lui satana știau, cu siguranță, cum îl pot determina pe Koresh să capituleze fiindcă el nu era Dumnezeu, ci satana căruia îi puteau veni de hac. Și bunică lui Koresh, Jean Holubov și-a oferit serviciile. Ea și-a exprimat dorința de a-l vizita pe nepotul ei, încercând să-l convingă cu această ocazie să capituleze.

– Am primit ofertele a numeroși avocați care vroiau să pledeze în favoarea membrilor sectei, a declarat șeful Harwell. „Primul ne-a contactat imediat a doua zi după schimbul de focuri. Avocatul Gary Coker i-a propus lui Koresh o afacere minunată: în cazul că se va preda, va putea câștiga foarte mulți bani. Un producător de film celebru era interesat să turneze un film de lung metraj despre viața lui, oferindu-i drepturi de autor în valoare de câteva milioane de dolari. În două săptămâni am strâns un pachet întreg de scrisori pline de promisiuni și oferte. Dar în această perioadă am început să-i contactăm pe unii membrii ai sectei.“

Copiii aveau nevoie de lapte și cineva trebuia să-l aducă până la poarta fermei și să-l vândă. De asemenea, răniții din ranch aveau nevoie de medicamente. Koresh avea curiozitatea maladivă de a ști ce scriu ziarele despre el. Din această cauză la un moment dat s-a instituit obiceiul ca în fiecare dimineață în ranch să fie primit un curier din exterior care de fapt era agent FBI și să fie aduse reviste. Iar atunci când a văzut o revistă pe coperta căreia apărea portretul lui, Koresh i-a dăruit curierului o sticlă de whisky.

Agenții BTI au profitat de aceste ocazii ca să instaleze în câteva locuri din interiorul ranch-ului ploșnițe care reproducu discuțiile. Cu ajutorul unor dispozitive foarte sensibile care înregistrau cea mai mică schimbare de temperatură, tehnicienii ascunși în mașina care transporta lapte și medicamente puteau să urmărească de afară mișcarea oamenilor din interior. Aparatele care funcționau pe baza principiului sistemelor cu infraroșii recent inventate puteau să monitorizeze și mișcările oamenilor în timpul nopții.

La un moment dat în fața intrării în ranch a apărut Dick DeGuerin, avocatul care fusese mandatat de mama lui Koresh să o reprezinte în discuția cu fiul ei. Koresh a fost de acord cu această vizită.

– Trebuia să explice membrilor sectei cum ar putea ieși din încercuire, spuse șeful Harwell. „Avea posibilități uriașe, dar cu toate acestea a ținut neapărat să comunice ziaristilor, înainte de a intra în obiectiv, că nu intenționează să joace rolul de mediator. Venise pe motocicletă și după ce a bătut la poartă, i-a deschis un bărbat înalt de statură. Și-au strâns mâinile, au traversat împreună curtea sau piața din centru și apoi au dispărut într-o baracă. Eu îl urmăream de la distanță cu un binoclu.“

– Nu ați încercat să inițiați o acțiune represivă? Am impresia că toate blindatele și detașamentele de intervenție care înconjurau ferma se aflau în poziție defensivă. Am dreptate? Întrebă un ziarist.

– Comandanții noștri nu vroiau de loc să ne grăbim.

– Știu că în fața intrării în ranch au început să apară și alți avocați care insistau asupra găsirii unei soluții de ieșire din impas.

– Se adunau ca muștele la miere. Întreaga acțiune și mai degrabă întreaga afacere era urmărită de multe milioane de oameni. Oricine apărea pe scenă beneficia de reclamă gratuită. Avocații care vroiau desigur să profite de pe urma ei erau în număr de zece. Dar cel mai energic dintre ei s-a dovedit a fi Jack B. Zimmermann.

– Și el vroia să-l reprezinte pe Koresh?

– Nu. Mai întâi a luat legătura la telefon cu locțiitorul lui, Steve Schneider.

– Au convenit ceva împreună?

– Cred că s-au înțeles într-o serie de lucruri foarte importante. Zimmermann și DeGuerin care i s-a alăturat mai târziu au constatat că șeful sectei Koresh și discipolii lui care mai rămăseseră se temeau în primul rând de ce o să pățească dacă se vor preda.

– Această constatare i-a condus la o anume hotărâre?

– Era înainte de Paști și davidienii se pregăteau pentru această sărbătoare care pentru ei era cea mai importantă din tot anul. Câțiva dintre sectanții eliberați au sugerat că la un moment dat Koresh s-ar fi exprimat că aceasta va fi ultima lor sărbătoare petrecută împreună. În viziunea lui Paștele anului 1993 trebuia să fie probabil ziua apocalipsului.

– Ce atitudine a luat Koresh în fața propunerilor avocaților?

– Acest amănunt nu-l vom afla niciodată. Chiar ei au afirmat că a fost de acord, cu excepția unor detalii tehnice. Mai întâi trebuiau să iasă toți membrii sectei deodată, în urma lor el și apoi cei doi avocați Zimmermann, DeGuerin și locțiitorul mântuitorului, Schneider.

Imediat în prima zi când a avut loc schimbul de focuri, agenții FBI și ATF au început să folosească metodele de presiune psihică. Mai întâi au deconectat curentul electric. Sectanții aveau însă lămpi cu petrol. În timpul nopții ranch-ul era luminat de reflectoare militare puternice care băteau și în ferestrele odăilor în care dormeau sectanții. Zi și noapte difuzoare puternice transmiteau fără oprire o muzică metalică asurzitoare. Mai târziu, au început să transmită țipete de animale tăiate și țuitori de freze dentare amplificate la maximum. Acest procedeu de presiune psihologică nu constituia nici un fel de noutate. În timp ce dictatorul statului Panama Manuel Noriega se ascundea în palatul Papei din Panama City, soldații americani care au înconjurat clădirea, au transmis o muzică amplificată la maximum până când dictatorul nu a mai rezistat nervos și s-a predat.

– Ai noștri au mai folosit încă un truc, a declarat șeful Harwell. „Un specialist a compus o expunere în care, folosind citate din Biblie, răsturna afirmațiile lui Koresh care se considera că e Christos și acționează din ordinul Domnului. În câteva cazuri predicile au fost citite de unii dintre discipolii lui care fuseseră eliberați.

– Ați avut succes?

– Cred că da. În aceeași zi cei dinăuntru au scos pe fereastră cearșafuri pe care era scris cuvântul „Ajutor“, iar noaptea au transmis prin alfabetul Morse semnale SOS.

11

Ziariștii scriau tot mai des despre apocalips, explicând că de fapt era vorba despre o imagine fantastică, răspândită în perioada creștinismului timpuriu și în iudaism. Ideea sfârșitului lumii a apărut însă prima oară la civilizațiile antice. Oamenii de știință greci au calculat că această catastrofă se va produce la fiecare 10 800 de ani, când pe de o parte lumea va fi pârjolită de un incendiu, iar pe de altă parte va fi inundată de apă.

În religiile indice s-a perpetuat sistemul anilor răi și anilor buni. Vikingii credeau în amurgul zeilor-Ragnarok ceea ce potrivit credinței lor însemna sfârșitul lumii, inclusiv al întregii omeniri. Evreii propovăduiau credința în ziua lui Iahve ceea ce însemna venirea pe Pământ a unui nou Mesias care trebuia să fie anunțată de calamități naturale de mari proporții, ca de pildă de cutremure și eclipse de soare. Din ruinele Pământului distrus în acest fel urma să se nască o nouă lume în care să domnească pacea, abundența și dragostea frățască între dușmanii de până atunci. Dar și musulmanii își reprezentă apocalipsul într-un anumit fel.

Se spune că în anul 95 sau 96 e.n. proorocul biblic Daniel ar fi scris în timpul exilului său pe insula Patmos programul apocalipsului în care prezicea grozăvii de neimaginat, deosebit de sângeroase puse la cale de cavalerii apocalipsului care urmau să răspândească moarte, frică, foamă și alte nenorociri. Înfruntarea finală între binele Argameddon și rău trebuia să se încheie cu victoria celor buni, corecți, aleși și prin urmare fericiți, restul celorlalți urmând să moară.

În mai multe rânduri, ziariștii de la Tribune Herald și-au exprimat convingerea că Iahve Koresh, cum se autointitula în ultimele zile liderul sectei, pune la cale o sinucidere colectivă a discipolilor săi.

Într-un anumit fel situația era similară cu cea a sectei *Templul poporului* condusă de Jones în jungla din Guyana. Potrivit mărturisirilor unora dintre sectanții care fuseseră eliberați,

190

Koresh propovăduia că toți cei care vor muri, vor învia în cel mult trei luni și se vor răzbuna cumplit pe dușmani.

– Ne-a declarat acest lucru în timpul unuiu dintre discursurile sale publice, a mărturisit Kiri Jewell. „Sunt convinsă că ar fi făcut-o. De aceea cred că ar fi bine să fie salvați de la fermă cât mai mulți oameni înainte să moară toți.“

– Se zice că ar fi arborat un fel de steag nou pe care însă nu l-am văzut niciodată, a spus redactorul ziarului *Tribune Herald*. „Ce ar fi trebuit să însemne steaua aceea albastră?“

– Nu este albastră, ci albă pe fond albastru. Ar trebui să fie steaua lui David, dar tare mă tem că pentru toți cei care ne găsim în afara fermei este un semn care vrea să însemne că sectanții în frunte cu liderul lor se pregătesc să escaladeze muntele Sion de unde o forță divină îi va transporta la cer.

– V-a vorbit despre asta vreodată?

– Tot timpul ne repeta ce scrie în Biblie, interpretând însă textul în maniera lui originală. Era convins că el este Christos, cu atât mai mult cu cât în zilele acelea împlinise treizeci și trei de ani, exact cât a avut Iisus din Nazaret când a fost răstignit pe cruce.

– Sunt convins că pune la cale o moarte colectivă, a spus agentul special Ricks. „De aceea, cred că este momentul cel mai potrivit ca să intervenim“.

Luni, 19 aprilie 1993, la ora șase fără câteva minute, în a cincizeci și una zi de încercuire a ranch-ului Apocalipsul, negociatorul principal al FBI Byron Sage a comunicat lui Steve Schneider, locțiitorul lui Koresh, că autoritățile s-au hotărât să nu mai aștepte capitularea de bună voie a lui Koresh fiindcă este un om care promite și nu se ține de cuvânt. Unitățile FBI și ale altor grupări trebuiau să pătrundă în interiorul fermei, să distrugă barăcile și să folosească gaze lacrimogene.

Byron Sage, un bărbat voinic și cu părul alb, șeful unei echipe a FBI-lui formată din trei persoane, avea sarcina de a conveni împreună cu liderul Koresh condițiile capitulării. Agenții FBI locuiau de cincizeci de zile într-o mică tabără de corturi care fuseseră instalate lângă intrarea în fermă și încercau prin toate mijloacele posibile să-i determine pe membrii sectei să se predea.

– Aveam la dispoziție câteva analize psihologice detaliate din care rezulta că liderul sectei nu era tipul de om care să

191

aleagă pentru el și discipolii săi sinuciderea colectivă, a declarat Byron Sage.

– Cum ați ajuns la această concluzie? l-a întrebat un ziarist de la Tribune Herald la conferința de presă care a avut loc ulterior.

– Comparându-l tot timpul pe Koresh cu reverendul Jim Jones din Guyana, experții noștri au ajuns la concluzia că primul era un tip de om cu totul diferit. Nu era de loc un dur ceea ce a dovedit-o și purtarea lui după ce a fost rănit. Nu pierdea nici o ocazie ca să se vaite de durerile pe care le avea, deși rana era superficială și nu îl păștea absolut nici un pericol.

– Koresh se afla însă într-o situație total diferită, fiind conștient că dacă va supraviețui apocalipsului nu va scăpa și va fi tradus în fața instanței.

– La un moment dat a declarat că nu se gândește de loc la sinucidere fiindcă aceasta contravine preceptelor lui religioase. „Sunt mult prea tânăr ca să plec de bună voie din această lume” s-a exprimat el într-o convorbire telefonică.

– Ce părere aveau despre el oamenii eliberați?

– În principiu aceeași. De pildă, avocatul DeGuerin a afirmat imediat după ce i s-a dat drumul că o sinucidere colectivă nu este de loc probabilă.

– Care este părerea dumneavoastră despre felul cum își imagina Koresh sfârșitul? Oricum situația asta nu putea continua până la nesfârșit.

– Eram convinși că se va preda de bună voie.

Declanșarea operațiunii forțelor înarmate împotriva ranch-ului Apocalipsul a fost desigur precedată de negocieri îndelungate. Cazul ranch-ului Apocalipsul care fusese înconjurat de echipele FBI ajunsese de multă vreme în centrul atenției mijloacelor de comunicare în masă pentru a mai fi posibilă o simplă improvizație. După o matură chibzuință și eliminarea tuturor factorilor de risc, cu o săptămână înainte de ziua X reprezentanții FBI-ului au transmis o propunere ministrului justiției Janet Reno. Propunerea era simplă: să se pătrundă în incinta fermei cu blindate, să fie dărâmate câteva barăci și populația să fie obligată să capituleze cu ajutorul gazelor lacrimogene. Specialiștii de la FBI erau convinși că tocmai folosirea neașteptată a gazelor lacrimogene va elimina posibilitatea unei sinucideri sau a unei morți colective.

Janet Reno care fusese numită ministru în urmă cu câteva luni, a reflectat o săptămână întreagă și s-a sfătuit cu experții săi care au apreciat aspectele umane și tehnice ale acțiunii. În seara zilei de 17 aprilie 1993 s-a întâlnit cu reprezentanții FBI, propunându-le o soluție alternativă: izolarea fermei prin construirea unui zid înalt în jurul ranch-ului și continuarea împresurării lui până ce Koresh și discipolii săi nu se vor preda.

Șeful echipei FBI Byron Stage nu a fost de acord cu această propunere, deoarece o considera foarte periculoasă din punct de vedere tehnic: constructorii zidului ar fi fost expuși pericolului permanent de a fi împușcați de cei din interiorul fermei fără să aibă posibilitatea de a se ascunde undeva. După părerea lor era mult mai uman ca locuitorii fermei să fie lăsați să moară de foame sau de o boală contagioasă care era foarte probabil să izbucnească. În felul acesta nu se producea nici o vărsare de sânge, ci dimpotrivă avea loc o prelungire lentă a agoniei.

– Principalul motiv care a determinat declanșarea operațiunii a fost unul foarte simplu, a declarat ulterior purtătorul de cuvânt al Ministerului Justiției. „La fermă mai rămăseseră încă circa douăzeci de copii și vroiam să-i salvăm de pericolul iminent al unei epidemii, deoarece în fermă se aflau câteva cadavre. Mărturiile privind brutalitatea cu care erau tratați copiii se înmulțeau. De fapt, era foarte clar că nu existau condiții să fie hrăniți suficient și să li se asigure condiții elementare de igienă. Curentul era întrerupt și prin urmare nu funcționau nici instalațiile sanitare.

– Am înțeles că ați decis să folosiți gaze lacrimogene și împotriva copiilor, a obiectat o ziaristă.

– Aveam toate garanțiile că nu sunt nocive. În plus, luașem toate măsurile necesare de intervenție medicală, chemând în ajutor alți medici și asistente, inclusiv membrii Crucii Roșii.

– Cine a declanșat de fapt acțiunea?

– Președintele Clinton. Cu douăzeci și patru de ore înainte de începerea ei, ministrul justiției Reno a mai discutat încă odată cu el, subliniind pericolul izbucnirii unei epidemii și a morții celorlalți copii. Președintele Clinton a dat undă verde declanșării operațiunii.

Dimineața, la ora șase și câteva minute, în incinta fermei a pătruns un blindat M728 și s-a oprit la numai câțiva metri în

fața clădirii principale. De la difuzor se transmiteau comunicate:

– Nu este vorba despre nici un atac. Nu trageți. Părăsiți imediat obiectivul. Ieșiți afară și așteptați alte indicații.

Oamenii aflați în ferma împresurată nu au răspuns, ci dimpotrivă au început să tragă de la ferestre și de pe acoperiș. Blindatul de aproape șaiszeci de tone greutate s-a oprit o clipă în timp ce gloanțele ricoșau în caroseria lui metalică și scoteau un sunet asemănător picăturilor de ploaie care cad pe acoperiș. Tirul nu a conținut așa încât blindatul s-a apropiat de colțul stâng al clădirii, trecând prin zidul din lemn. După el în curtea fermei au intrat și alte blindate.

Între timp, tirul a continuat cu unele mici pauze. Membrii unităților înarmate erau însă îmbrăcați în veste antiglonț. Ferestrele erau închise sau chiar baricadate din interior astfel încât blindatele au trecut prin ziduri și s-a dat drumul gazelor lacrimogene prin toate găurile posibile.

Tirul a încetat fiindcă cei încercuiți au renunțat să mai opună rezistență. Blindatele s-au oprit și dintr-o dată s-a așternut o tăcere prevestitoare de rău. Abia după câteva ore, la una din ferestrele sparte a apărut o hârtie pe care scria: „Vrem să dăm telefon“. Nu au reușit să-și împlinească dorința fiindcă toate legăturile telefonice fuseseră tăiate.

După șase ore de la începerea acțiunii, în fața unei barăci au apărut doi bărbați care au încercat să dea foc șopronului. Bărbații îmbrăcați în uniforme negre care semănau mai degrabă cu niște salopete de lucru au fost observați de pilotul heliicopterului care supraveghea ferma de la înălțime. Acțiunea lor a reușit fiindcă la un moment dat în mai multe locuri a izbucnit simultan un incendiu care s-a extins repede și la etajele superioare.

– Bătea un vânt puternic, a declarat mai târziu agentul FBI Ricks. „Focul s-a extins cu o viteză uriașă. Barăcile de lemn au ars în câteva minute. Apoi flăcările au ajuns în depozitul unde se aflau armele și munițiile lui Koresh. S-au auzit primele detonatii, urmate de altele și mai puternice. În clipa aceea am înțeles foarte limpede că apocalipsul pe care îl propovăduia Koresh a sosit și nici o forță omenească nu va fi în stare să oprească distrugerea ranch-ului. Au explodat canistrele cu benzină, lăzile cu substanțe chimice, buteliile cu combustibil. La ora șase și douăzeci și opt de minute s-a auzit deto-

nația cea mai puternică de până atunci. La scurt timp după aceea s-a prăbușit și turnul de pază al fermei.

Câteva zeci de posturi de televiziune americane transmiteau în direct imagini din timpul desfășurării acestei tragedii, iar agențiile de televiziune le retransmiteau prin satelit în întreaga lume. A fost un spectacol pregătit din timp de presă care a fost însă mult mai înfricoșător decât s-ar fi așteptat cineva. La locul tragediei au început să sosească în grabă ambulanțe și mașini ale pompierilor. Din păcate nu mai aveau pe cine să salveze. Pe câmpul de luptă rămăseseră numai cadavre carbonizate. Câțiva sectanți au reușit să fugă și au fost transportați la spitalul Hillcrest Baptist Medical Centre. Alți câțiva muribunzi au fost încarcerați la închisoarea McLennan County din Waco. Ulterior ei au compărut în fața instanței în calitate de martori oculari, furnizând probe care au ajutat la elucidarea cauzelor catastrofei.

Cadavrul lui David Koresh și a membrilor familiei lui se aflau printre celelalte cadavre carbonizate.

Echipele de salvare nu puteau pătrunde deocamdată în interiorul ranch-ului, fiindcă din când în când se auzeau explozii neașteptate. La fața locului s-a deplasat o echipă de patologi din Tarrant County, condusă de medicul legist Nizam Peerwonnim de la Fort Worth.

– Majoritatea cadavrelor erau întoarse cu fața în jos, a declarat el mai târziu. „În felul acesta am putut aprecia că au murit fie otrăviți, fie asfixiați. Am fotografiat toate cadavrele, inclusiv locurile unde au fost găsite, după care le-am transportat la Fort Worth. Nu sunt absolut convins că vom reuși să le identificăm, cu atât mai mult cu cât au fost dezgropate din maldărele de beton și cărămizi care s-au desprins în timpul detonăției substanțelor explozibile depozitate sub pământ.“

– Catastrofa a fost provocată de incendiu, a declarat purtătorul de cuvânt al FBI Byron Sage. „Nimeni dintre noi nu se aștepta și nu credea că sectanții ar fi capabili să se sinucidă în grup. Aș dori însă să mai subliniez încă un aspect, după părerea mea foarte important: am strâns probe care dovedeau că în ranch copiii au fost supuși unor perversiuni sexuale. Astăzi știm că unele fete erau de fapt concubinele lui Koresh așa încât aceste copii erau de fapt mamele altor copii. Există chiar un sistem bine pus la punct de pervertire sexuală a copiilor.“

Doamna Ren, ministrul justiției și-a asumat răspunderea pentru consecințele tragice ale acestei operațiuni. „Am aprobat planul ei“ a declarat ea la o conferință de presă.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, președintele Bill Clinton a declarat la conferința de presă săptămânală de la Casa Albă că va avea grijă ca dosarul să fie anchetat cu toată atenția.

– Doamna ministru Ren poartă răspunderea în ceea ce privește urmările dramatice ale operațiunii? l-a întrebat un ziarist.

– Aș dori să subliniez, a continuat președintele Clinton „că nu am primit de la FBI un raport complet asupra situației. Prin urmare nu am avut posibilitatea să analizez toate aspectele ei strategice. Cu toate astea îmi asum întreaga răspundere în această dramă. În calitate de președintele al Statelor Unite ale Americii mi-am exprimat acordul și am dat libertate totală de decizie ministrului justiției.“

– Credeți că acesta ar fi un motiv pentru ca doamna Ren să-și dea demisia?

– Întrebarea dumneavoastră mă surprinde, a răspuns președintele Clinton. „Credeți că un ministru al justiției trebuie să demisioneze numai pentru că un număr restrâns de fanatici religioși au hotărât să se sinucidă?“

MOISE – UN MÂNTUITOR ODIOS

1

– În sfârșit, am reușit să-i prindem, spuse căpitanul Gregory în timp ce comanda o ciorbă de fasole, pâine și bere într-un mic restaurant din orașelul Lindsay.

– Câți au fost? îl întreabă chelnerul.

– În total, patru. Dar în supermarket am reușit să prindem doi dintre ei.

– Probabil că au rămas holbați, când i-ați somat cu pistolul.

– N-aș zice.

– Au încercat să fugă?

– De loc. Aveau o mutră, de parcă nu ei erau cei vizați.

– În general sunt destul de absenți. Odată când au venit aici și au comandat bere, nici măcar nu s-au așezat, ci au băut-o în picioare, în numele Domnului.

– Ai scris lista împreună cu ei?

– De loc. Au primit-o de la șeful lor ca să nu uite să fure nimic.

– De la Moise?

– Desigur. Nu ies din cuvântul lui. O să vă citesc acum lista. Este de fapt un obiect delict, dar oricum nu va folosi la nimic fiindcă nu se vor prezenta în instanță și vor fi amendați. Ascultați-mă puțin: zece pachete mari cu carne tocată pentru hamburgheri, două benzi izolatoare, patru cutii cu câte o sută de plicuri de ceai, margarină și ulei de arahide, patru mari lăzi cu conserve de pește, ciocolată, pastă de dinți, hârtie de scris și patru stilouri. Suma totală este de patru sute cincizeci de dolari.

– Am înțeles că ieri au prins un băiat în timp ce fura în autoservirea A and P din Lindsay-Square-Mall.

– Da așa e. L-au prins la ora zece și cincisprezece minute. Sub haină era înfășurat cu o frânghie lungă de cincisprezece

metri. Dumnezeu știe cum a reușit să o fure fără să-l vadă nimeni.

A doua zi la Kinmount a fost surprins în flagrant delict un băiat de zece ani. A declarat că îl cheamă Jacques Donath și în buzunarul lui s-a găsit o listă cu produsele pe care trebuia să le fure în numele Atotputernicului. Era o listă cu alimente care erau necesare mai degrabă unui restaurant scump frecventat de gurmanzi decât cantinei unei secte religioase: condimente, brânză, praz, ardei iute, două kilograme de ciuperci, patru sau cinci kilograme de carne de vită tocată, bulion de roșii, kechup, maioneză, pepsi, patru suluri de hârtie igienică, unt nesărat și apă minerală. În partea de jos a listei era scris de mână: „Fie ca spiritul Atotputernicului să îl binecuvânteze pe tatăl nostru Moise ca să nu ne părească niciodată”.

– Am auzit de la funcționarele de la asistență socială, spuse căpitanul Gregory „că de fiecare dată când membrele secției vin să-și ridice alocația pentru copii, dispar de la toaletă toate săpunurile și hârtia igienică”

– Ce fac cu ele? întrebă chelnerul.

– Judecătorul le-a interzis să facă cumpărături la Lindsay și au fost pedepsiți să muncească o sută de ore la curățirea pieței.

– În locul lui, eu i-aș fi băgat la închisoare, spuse chelnerul.

– Dar asta înseamnă că atunci ar fi trăit din impozite. La pușcărie ar fi stat toată ziua întinși pe saltea și desigur ar fi primit o hrană mai bună decât acolo sus pe Dealul Furnicilor.

– Bine, dar acolo ce mănâncă? Cred că nu le ajunge numai ceea ce fură.

– La poșta din Lindsay am auzit că scriu foarte des acasă, spuse căpitanul Gregory.

– Unde anume acasă? Locuiesc totuși aici.

– Scriu părinților și ei le trimit bani.

– Dar Moise cui scrie?

– Cred că nimănui. Numai că omul ăsta știe să facă de toate. A tăiat copaci, a confecționat bărne din lemn și a construit din ele barăci de locuit și mobilă. A găsit până și apă și a săpat un puț în vârful dealului.

– Care e numele lui adevărat?

– În documente scrie că îl cheamă Rock Theriault, dar se spune Maestrul Moise.

– Deci nu este englez?

– Strămoșii lui care se trăgeau dintr-o familie celebră au venit din Franța. Aici s-au înmulțit ca iepurii și în câțiva ani numărul a ajuns la peste patru sute.

– Unde sunt acum?

– Dumnezeu știe. Dar nouă ne este suficient și ăsta unul.

– Am impresia că nu-l poți suferi?

– Îi instigă pe oameni unii împotriva altora. De exemplu, le spune copiilor să-și urască părinții.

– Le spune și de ce?

– Le spune că toți cei care nu trăiesc împreună cu el se găsesc în puterea diavolului. El și discipolii săi fac parte din rândul celor aleși care nu pot păți nimic fiindcă sunt protejați de Dumnezeu.

– Atunci cum de îi trimite să fure?

– L-am auzit zicându-le odată că oricum trebuie să plătească o poliță de asigurare patronilor de magazine.

Lindsay este un oraș cu treisprezece mii de locuitori. Fenelon Falls are șaisprezece sute, iar Kinmount – numai două sute șazeci. Undeva în acest ținut din provincia canadiană Ontario, într-un loc superb înconjurat de păduri întinse și numeroase lacuri se ridică un deal pleșuv în vârful căruia s-a instalat Moise împreună cu grupul lui de oameni. La început au locuit în corturi, după care și-au construit barăci din lemn ca să trăiască acolo în timpul iernii.

Canada are mii de locuri superbe care nu au fost călcate de picior de om. În natura virgină trăiesc animale sălbatice, iar anotimpurile se succed după calendar. Este însă o frumusețe greu de suportat pentru oamenii slabi. Nu toți care vin aici, suportă atmosfera. Unii apelează la ajutorul Domnului, alții în schimb pactizează cu diavolul. Din rândul acestora din urmă a făcut parte și Rock Theriault împreună cu grupul lui de bărbați și femei care s-au instalat în vârful dealului. Și poate tocmai fiindcă acesta semăna cu un furnicar el și-a botezat familia cu un nume ciudat Ant Hill Kids – Copiii de pe Dealul Furnicilor.

La început se părea că societatea secretă a Copiilor de pe Dealul Furnicilor va rămâne o enigmă nedescifrată. La Fenelon Falls apărea un ziar local și o ziaristă curioasă a încercat să pătrundă în culisele vieții acestor oameni ciudați care trăiau într-un loc la fel ciudat.

„Ținutul Burnt River – Râuri secate – a atras atenția unui grup mic de canadieni francofoni care trăiau izolați de civilizație și căutau un loc unde să se poată retrage“, a constatat ziarista care a evocat această poveste idilică. Ea i-a comparat pe membrii comunității cu copiii de șaisprezece și șaptesprezece ani și a dat la iveală că cei de pe Dealul Furnicilor sunt conduși cu mână forte de un om care le ordonă ce să facă și cum să trăiască în comun.

Cea mai mare senzație a articolului apărut în Fenelon Falls Gazette a constituit-o însă afirmația că bărbatul cu barbă poreclit de membrii comunității Moise sau Tatăl trăiește în poligamie. Toate femeile erau concubinele lui astfel încât avea o mulțime de copii.

În primăvara lui 1984 a cumpărat în condiții avantajoase două sute de hectare de teren pe care a instalat corturi pentru membrii familiei lui și s-au apucat de treabă. Femeile au început să crească găini și capre, au arat o bucată de pământ și au cultivat-o cu legume. Munceau de dimineață până la asfințitul soarelui și au construit patru barăci nu foarte mari în care vroiau să supraviețuiască unei ierni foarte aspre așa cum sunt ele în acest ținut al râurilor, pâraurilor și lacurilor.

Ziarista a descris cu lux de amănunte cum au reușit bărbații să valorifice fiecare bucată de lemn, iar femeile să transforme un loc pustiu într-o adevărată grădină.

„Rock Theriault vrea să asigure copiilor lui un mod de viață decent și să-i crească în aer curat de țară“ scria ziarista. „Moise este un om foarte înțelept, credincios și cunoaște mai multe meserii. I-am luat interviul într-o baracă ce servea ca bucătărie a comunității. Afară era frig, iar înăuntru ardea o plită încălzită de o lampă de petrol. Moise, cum era poreclit Theriault, ședea într-un fotoliu pe care și-l confecționase singur și în poala lui se jucau două fetițe. Când l-am întrebat câți copii are, mi-a răspuns nesigur că are vreo zece sau doisprezece și că îi iubește pe toți.

Moise are mai multe neveste. Ele gătesc, fac curățenie, mulg caprele și prepară brânză din lapte, cos haine pentru toți membrii comunității și după cum mi-au spus vor să aibă câți mai mulți copii. Nu au fost însă prea comunicative fiindcă majoritatea lor nu vorbesc engleza“.

Conform articolului apărut în Fenelon Falls Gazette pe Dealul Furnicilor domnea o viață idilică. Toată lumea era mulțumită, femeile nu aveau nici un fel de pretenții, mâncau

puțin fiindcă alimentele nu ajungeau niciodată, iar ele erau fie lăuze, fie însărcinate, se îmbrăcau în rochii lungi și purtate, în timp ce Moise avea aerul că este mai degrabă victima unor împrejurări nefavorabile. Dar Dumnezeu își dorește ca el să sufere. De aceea, s-a înhămat la această povară și are grijă de această familie numeroasă care sporește în continuare.

– Rock a fost un ticălos și un hoț, a declarat mai târziu Claude Quелlette, membră a comunității. „Nu aveam bani, nu aveam mâncare, nu aveam nici măcar săpun ca să ne putem spăla. La un moment dat a început să coboare la niște fermieri care aveau o livadă de meri. Cumpăra de la ei pe datorie mere stricate, le căra sus, femeile le selecționau, le spălau și coborau la șosea ca să le vândă cu preț redus“.

– V-a ajutat? Ați câștigat destul? o întreabă anchetatorul.

– Nu mai era de trăit. Cumpăra totul pe datorie și niciodată nu o plătea. După ce a fost alungat de fermieri, a protestat că merele erau deja foarte stricate și nu mai avea ce să facă cu ele. Era îngrozitor de dur. Într-o zi a venit cu un coș plin cu pâine uscată și ne-a pus să o tăiem felii și să le ungem cu unt, bulion sau kechup. Apoi femeile au coborât în oraș și au început să umble din casă în casă ca să ofere aceste sandviciuri. Le-am vândut chiar și în piața din Orillie. Dar niciodată nu eram sătui. Iar atunci când am ajuns la fundul sacului, Rock a început să bea.

2

Madeleine Hornoff era obișnuită să trăiască singură. Când era mică a mers la școala de asistente medicale de pe lângă biserica Notre Dame pe care însă nu le-a putut suferi. Dacă ceva le nemulțumea, o trăgeau de urechi sau o băteau cu linia peste degete. Familia Hornoff nu era nici prea bogată, nici prea săracă. La șaptesprezece ani când se pregătea să-și dea bacalaureatul, Madeleine a furat din casă banii puși de-o parte de mama ei pentru mâncare. De atunci au început să se certe în fiecare zi până când Madeleine nu a mai suportat. Și-a făcut bagajul și a plecat la Québec unde și-a închiriat o cameră și s-a angajat vânzătoare într-un magazin. Câștiga patruzeci și cinci de dolari pe săptămână și a început să trăiască pe cont propriu.

– Desigur că era o sumă foarte mică, i-a mărturisit ea mai târziu anchetatorului. „Dar nu aveam ce face. Am cerut un

împrumut la bancă, dar m-au refuzat. Așa încât am ajuns să mănânc numai pâine cu unt și am dat în patima băuturii. Mă simțeam îngrozitor de singură. În cele din urmă l-am cunoscut pe Sebastien.

– Când l-ai cunoscut? a întrebat-o anchetatorul.

– Cam la un an după ce m-am mutat la Québec. În toamna lui 1969.

– Cum se numea Sebastien și cu ce se ocupa?

– Numele lui de familie era Broncton și făcea de toate. Ne-am cunoscut la o discotecă și m-am îndrăgostit de el nebunește de la prima vedere. Eram îngrozitor de singură și de proastă. Sebastien era un bărbat cu experiență, frumos și știa să se descurce în orice situație. În schimb, eu doream să am lângă mine pe cineva care să-mi spună ce trebuie să fac.

– Câți ani avea?

– Douăzeci și opt. Avea darul povestirii, iar eu credeam fiecare vorbă a lui. Astăzi aș putea să spun că îl consideram ca pe un al doilea părinte. Eram o fată naivă și proastă dintr-un sat izolat de munte.

– Cu ce se ocupa?

– Nu am aflat niciodată. Lui Sebastien îi plăcea să tragă la măsea. Trăiam împreună, dar de multe ori venea abia spre dimineață. Multă vreme i-am trecut asta cu vederea, dar la un moment dat am început să ne certăm. Când venea acasă mai devreme și avea chef de o bere, beam și eu împreună cu el.

– Ce băuturi consumați? o întreabă anchetatorul.

– Mai târziu mi-am făcut următoarea socoteală: ăla care bea două sticle cu bere nu este alcoolic, dar în schimb ăla care amestecă 7-Up cu vodcă sau chiar cu spirt curat este un mare bețiv. Mă îmbătam foarte des fiindcă beam apă tonică cu alcool. După un timp m-au internat de urgență la spital.

– Ce ați pățit?

– Credeam că am o criză de apendicită, dar după ce m-au operat, doctorii mi-au interzis să mai beau dacă vroiam să mai trăiesc.

– I-ați ascultat?

– Am rezistat doi ani. Ne-am mutat la Montreal unde am închiriat o locuință ieftină în cartierul muncitoresc St. Leonard unde locuiau numai italieni. Eu m-am angajat din nou ca vânzătoare.

– Erați mulțumită?

– Nu, fiindcă nu-mi plăcea la Montreal. Eu sunt o fată crescută la țară și nu mă simt bine în orașele mari cu zgârie-nori. De aceea, am început să mă cert tot mai des cu Sebastien, iar el lipsea tot mai des nopțile, iar în timpul zilei dormea. Amândoi trăiam din leafa mea.

– Nu lucra nicăieri?

– Nu. Intrase într-un grup rău famat. Mai târziu, am aflat că făcea parte dintr-o bandă de hoți care atacau și jefuiau bănci. De aceea, a început să aibă o mulțime de bani. Odată când s-a întors dimineața acasă, a scos din buzunar un pumn de dolari și i-a aruncat pe masă. Apoi dispărea pentru câteva zile de acasă și când se întorcea nu vroia să-mi spună unde a fost și ce a făcut. Într-o dimineață la ușa casei locuinței noastre a bătut poliția. Au scotocit peste tot, dar nu au găsit nimic.

– Aveți idee ce căutau? o întreabă anchetatorul.

– Am înțeles abia mult mai târziu. Într-o noapte Sebastien a venit acasă împreună cu un tânăr îmbrăcat într-o haină de piele uzată și au adus o cutie de pantofi plină cu bancnote false. Și închipuiți-vă că mult după aia am aflat că de două luni eram filați de polițiști îmbrăcați în civil.

– Când s-a întâmplat asta?

– În primăvara lui 1973. Îmi aduc aminte foarte precis ziua fiindcă cu puțin timp înainte Sebastien îmi propusese să ne căsătorim.

– V-ați bucurat?

– Mai mult, mi s-a făcut frică. Nu puteam să trăiesc împreună cu un bețiv care era în același timp și hoț. Nu i-am răspuns nici da, nici ba. Nu mi-l puteam închipui ca pe tatăl copiilor mei. Și îmi doream să am mulți copii. În cele din urmă ne-am despărțit.

– S-a mutat?

– Nu imediat. Am mai stat împreună câteva luni, dar după aia am aflat că a jefuit pe cineva de treizeci și cinci de mii de dolari. M-am mutat în altă parte și am rămas din nou singură.

– Nu a încercat să vă convingă să rămâneți?

– Ba da, dar nu am cedat.

– După aceea nu v-ați mai întâlnit de loc?

– Nu. Până când am aflat că într-o noapte a fost împușcat de cineva cu care se luase la bătaie.

– V-au anchetat?

– Nu. Nu mai aveam nici o legătură cu el. În schimb, mi-am făcut repede bagajele și m-am mutat la părinții mei la

St.-Joseph-de-la Rive. Tatăl meu nu mai lucra în marină și la început am crezut că voi trăi mai bine alături de el și de mama decât singură. Nu s-a putut. Tot timpul mă certam cu mama așa încât m-am întors la Québec. M-am prezentat la fostul patron al magazinului unde lucrasem înainte și am fost angajată vânzătoare la raionul de articole sportive.

A afirmat că aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă din viața ei. S-a mutat în garsoniera unei colege și ducea o viață lipsită de griji. Deși nu câștiga foarte mult, își putea permite totuși să meargă în fiecare sâmbătă la cinematograful sau la discotecă. Și-a cumpărat chiar o rochie frumoasă din mătase de la un magazin second hand. A cunoscut un tânăr foarte simpatic și cultivat din Montreal. Poate că cei doi se iubeau, dar Dave nu putea să vină în fiecare săptămână de la o distanță atât de mare ca să o vadă pe iubita lui și nici nu putea să renunțe la slujba pe care o avea la administrația financiară din Montreal. Legătura care părea atât de promițătoare, s-a desprins.

La începutul fiecărui an, în Canada și mai ales la Québec timp de două săptămâni se sărbătorește Carnavalul.

– Ne-am dus la Holiday Inn unde era lume multă. Ne-am așezat la o masă și am cerut bere. Nu am reușit să bem până la fund nici o sticlă fiindcă mai mult eram pe ring. Ne-am distrat minunat. La ieșirea din local mi-a atras atenția un bărbat chipeș care vindea niște halbe de bere din lemn alb de mesteacăn. Din când în când intra în restaurant cu câteva din ele și le oferea spre vânzare cu câte zece dolari fiecare. Nu era mult, cu atât mai mult cu cât erau lucrate manual. După ce a vândut tot ce avea, s-a apropiat de masa noastră și m-a invitat la dans.

– În ce zi ai fost la Holiday Inn? o întrebă anchetatorul.

– Vineri, 13 februarie 1976.

– A fost o zi plină de ghinion, răspunse scurt anchetatorul.

– Ai fost undeva cu el în noaptea aceea? o întrebă anchetatorul.

– Nu. Mi-a propus să mergem la un motel ca să ne petrecem acolo restul de noapte. Mi-a plăcut acest bărbat. Încă de la început ceva irezistibil m-a atras la el. Am dansat împreună până a doua zi dimineața. A lăsat sacul cu halbe de bere lângă intrare și a început să mă sărute și să mă îmbrățișeze în mijlocul ringului. Mă simțeam foarte emoționată, dar totuși nu am uitat să-i spun că am venit aici să dansez și nimic altceva.

După ce am ieșit cu colega mea din local, a alergat după noi și mi-a cerut numărul de telefon.

– Cum îl chema?

– Rock Theriault.

Thetford Mines este un oraș ciudat și o raritate în acest colț de lume. Acest oraș așezat la circa o sută de kilometri de Québec City are cele mai mari zăcămintele de azbest din lume. În același timp este un oraș tipic de minieri cu tot ce i se cuvine. Dumnezeu știe ce oraș are mai multe cârciumi pe kilometru pătrat. Rock a locuit multă vreme în acest oraș împreună cu soția sa și cu cei doi băieți.

S-a născut la 16 mai 1947. A fost dat la școală la șase ani și a locuit într-un bungalou construit de tatăl său în imediata apropiere a aeroportului unde moștenise o bucată de pământ. La liceu nu s-a remarcat prin nimic deosebit. După școală, se ducea să muncească la o fermă fiindcă după cum a afirmat mai târziu, niciodată nu era sătul. De colegii lui se deosebea poate numai prin faptul că citea alte cărți decât ei, majoritatea fiind cărți religioase.

Le citea în semn de protest față de tatăl lui. Nu-i plăcea de loc că acesta era un om foarte credincios și ținea să-și demonstreze în public pioșenia. Duminica toată lumea se ducea la biserică, toți aveau pe cap berete albe. De mic copil, Rock nu a putut să sufere acest ritual. Tatăl lui obișnuia să bea, dar nicidecum mai mult decât ceilalți minieri. La prânz când mânca două felii de pâine unse cu grăsime și seara când mânca fasole cu slănină bea de fiecare dată și un pahar sau două de rachiu.

Iubea natura, îl plăcea să meargă în pădure și să observe animalele, fluturii și furnicile. Așa că puțin a afirmat ulterior. S-a dovedit că și atunci a mințit. Încă din perioada studenției a pus la cale această poveste. Afirma că în 1954 a visat că a fost alături de Iosif și fecioara Maria la nașterea lui Christos. Cam în aceeași perioadă l-a ajutat pe un băiat care căzuse din pom și își rupsesse dinții, să-i crească alții noi. Încă din clasa a șaptea susținea că este dotat cu capacitatea ieșită din comun de a-i vindeca pe cei bolnavi.

Mai târziu a afirmat că el singur s-a vindecat de durerile de stomac de care suferea. Tatăl lui îl bătea des cu pumnii în

burtă și când avea doisprezece ani l-a aruncat jos din capul scării. La școala bisericii Sfânta Anna a făcut parte dintre cei mai buni și mai puternici elevi. Era înalt și bine legat și reușea să-i bată pe toți colegii lui atunci când se luau la întrecere. Se zice că se purta ca un adevărat tiran, obligându-i pe ceilalți copii să nu iasă din cuvântul lui. Dar pe de altă parte era admirat de toate fetele fiindcă era chipeș asemenea unui cavaler din povești. El însuși obișnuia să afirme că încă din timpul școlii era conștient că este unic în felul său. Se considera superior celorlalți, dar în realitate era îngâmfat și obraznic.

Pe Francina Grenier, o fată mai degrabă grasă decât slabă a cunoscut-o la discoteca din satul Thetford Mines. La început au trăit împreună și în 1967 s-au căsătorit. La nuntă au invitat mulți oaspeți și au avut multă mâncare și băutură. Cineva s-a exprimat că menajul lor era turbulent în sensul bun și rău al cuvântului.

Tinerii soți s-au mutat la Montreal unde Rock s-a angajat în corpul de pompieri al orașului. Câștiga bine și umbla să controleze starea coșurilor de fum. Duceau o viață decentă, dar niciodată nu au avut bani suficienți. Francina era însărcinată și pe 10 ianuarie a născut un băiat pe care l-au botezat Rock Sylvain. După un an a rămas din nou însărcinată și în aprilie a mai născut încă un băiat.

În acea perioadă Rock s-a îmbolnăvit și a fost internat la spital ca să fie operat la intestinul subțire. Încă din spital și mai târziu în timpul convalescenței a început să studieze cărți de medicină. Avea timp destul ca să citească. Operația nu a reușit și a fost operat a doua oară. De la medicul său a aflat că suferă de o complicație postoperatorie care apare numai la cinci la sută din numărul total de pacienți. În cazul lui se produsese o deteriorare a câtorva nervi și stomacul pierduse capacitatea de a digera cum trebuie mâncarea.

Suferea de dureri îngrozitoare și lua medicamente care să-i calmeze durerea. Făcea dragoste excesivă cu nevasta lui și tânărul liniștit și înțelept de până atunci care devenise și cap de familie a ajuns de nerecunoscut. Povestea oricui de boala de care suferă și de durerile pe care le are. S-a hotărât să se întoarcă la Thetford Mines. În loc să-și caute aici de lucru, și-a cumpărat o daltă și a început să cioplească figurine și tot felul de obiecte din lemn, ajungând chiar să facă piese de mobilă. Produsele lui au avut succes fiindcă se vindeau bine și familia nu mai trebuia să facă tot timpul economii.

Dumnezeu știe cum a intrat în politică și a devenit membru al unui comitet cetățenesc. Știa să-și formuleze convingător opiniile și trezea încredere, dar avea prostul obicei de a-și vârî nasul în toate. Se comporta în mod suveran, se amesteca în lucruri pe care nu le înțelegea și în cele din urmă a devenit conducătorul unui grup de rebeli care în fața unei sticle cu băutură condamnau pe toată lumea. Rock promitea și iar promitea până când s-a dovedit că este un șarlatan care vrea să se încălzească la soare cu orice preț.

În mai 1976 în cariera viitorului Moise s-a produs o fisură neașteptată. Oamenii se uitau chiorâș la el, nimeni nu îl mai asculta și chiar obiectele cioplite din lemn de el nu se mai vindeau. Având din nou timp suficient, a început să fie posedat de gânduri mistice și să cocheteze cu învățătura mormonilor și a adventiștilor de ziua a șaptea. Umbla îmbrăcat într-o tunică neagră și lungă care avea pe spate desenat chipul satanei. Prietenii lui afirmă că a înnebunit.

În cele din urmă și-a părăsit familia și a început să ducă o viață de vagabond.

După două zile de când a cunoscut-o pe ringul de dans din Holiday Inn., a sunat-o la telefon pe Madeleine Hornoff. I-a răspuns că nu poate să se întâlnească cu el fiindcă așteaptă un prieten din Montreal. Rock nu s-a lăsat însă bătut. În după amiaza aceleiași zile a sunat la ușa locuinței lui Madeleine și i-a adus un dar: o halbă de bere cioplită din lemn de mesteacăn și două fire de trandafir. Colega Jophina se uita la televizor și nu i-a dat nici o atenție. Dar Rock a început să vorbească și nu s-a lăsat până nu l-au poftit în casă.

Le-a povestit multe lucruri în special despre el până spre ziua și a băut aproape o sticlă întreagă cu coniac. Când Madeleine i-a spus că e târziu, a refuzat să plece. I-a întins canapeaua și ea s-a dus să se culce în camera de alături împreună cu colega ei. Rock a dormit pe canapea toată dimineața. În acest timp ea s-a dus la serviciu și seara s-a întâlnit cu iubitul ei, Dave. S-au dus să danseze la Holiday Inn și după miezul nopții s-au dus la un motel unde au făcut dragoste.

Când s-a întors acasă, Madeleine a găsit pe masă o scrisoare lungă în care Rock îl făcea declarații de dragoste,

promițându-i marea cu sarea. O ruga să accepte să devină soția și mama copiilor lui. A venit și săptămâna următoare și de data asta a rămas până a doua zi dimineața.

A fost o poveste de dragoste romantică înfrumusețată de multe declarații lirice. El s-a îndrăgostit de Madeleine, iar ea de el. Noul ei iubit era neobișnuit de afectuos și într-o seară când stăteau în mașina parcată, l-a întrebat dacă este însurat. A izbucnit în plâns și a început să declare că este omul cel mai credincios din această lume. Era bolnav de cancer și nimeni nu-l iubea. Despre nevasta lui i-a spus că umblă cu bărbați străini. I-a mărturisit lui Madeleine că o iubește la nebunie și a reușit să o convingă. Ea și-a dat demisia de la magazin și din primăvara lui 1976 a început să colinde împreună cu Rock satele și orașele mai mari, încercând să vândă produsele din lemn cioplite de el. Au avut noroc. Oamenilor le plăceau și le cumpărau așa încât Rock și Madeleine aveau bani ca să locuiască la motel și să facă dragoste.

Duceau un mod de viață foarte ciudat. Beau mult. Într-o zi Roch s-a îmbătat criță în piața din centrul orașului Sherbrook unde se dădea bere pe gratis ca să se facă reclamă unui anumit produs. Madeleinei i-a fost frică să nu moară. A chemat o ambulanță și l-au dus la cel mai apropiat spital. Câteva săptămâni a rezistat fără băutură după care a revenit la vechiul obicei. Uneori începea să povestească întâmplări din Biblie pe care le deforma după propria lui imaginație. Toate aceste fantezii aveau însă un singur scop și anume acela de a demonstra superioritatea bărbatului în fața femeii. Chiar dacă nu reușise încă să o convingă pe Madeleine, îi repeta mereu același lucru.

Pe la sfârșitul lui ianuarie sau februarie 1977 s-au întâlnit cu adventiștii de ziua a șaptea care tocmai organizau la Thetford Mines un mare miting. La început Rock a stat de-o parte. Privea și asculta predicile adventiștilor despre apropierea sfârșitului lumii. Din ziua aceea a aderat la secta lor. S-a botezat din nou și a obligat-o pe Madeleine să facă același lucru. S-a împrietenit cu predicatorii sectei și obișnuiau să discute împreună despre viitorul acestei lumi plină de păcate. Le-a mărturisit că a ajuns la fundul sacului, că nu mai are nici un ban, că și-a ratat căsnicia. Într-un cuvânt trăia o viață de infern.

Rene Verville, unul dintre noii lui cunoscuți, s-a oferit să-l ajute. I-a propus să doarmă împreună cu nevasta lui într-un

depozit gol. La sfârșitul lui februarie s-au mutat în acel loc părăsit. Verville care era un om bătrân și inteligent a înțeles imediat că Rock nu este cea ce vrea să pară. Nu era nici pe departe un bărbat instruit, cinstit și credincios și în general el singur nu știa ce vrea să facă. Trecea prin viață, sărind de pe un picior pe altul, semănând mai degrabă cu satana decât cu un sfânt cucernic. Cu toate acestea i-a mai acordat o ultimă șansă.

Pastorul și Pierre Zita i-au oferit un loc de muncă drept vânzător al ziarului sectei *Adventiștii de ziua a șaptea* în chioșcul pe care vroiau să-l deschidă în Longueuil, la periferia Montrealului. Rock Theriault a acceptat. A început să vândă ziare, dar o parte din câștig ajungea în propriile lui buzunare. Cu toate acestea pastorul era liniștit fiindcă nu știa că vânzătorul care plăcea femeilor ce intrau în chioșc încasa taxe speciale pentru vorbele măgulitoare care le făceau ferice.

Ceva mai târziu, i-au dat lui Rock încă o altă muncă. Trebuia să câștige adepti care să frecventeze cursurile pentru fumători care vroiau să renunțe la acest viciu și să le vândă niște siropuri miraculoase care să înlocuiască nicotina cu care se obișnuiseră. Cu această ocazie întreprinzătorul comerciant Rock a lărgit sortimentul de suc de portocale cu un conținut mare de vitamină C și a început să vândă apă de izvor îmbuteliată în sticle. Rock Theriault a organizat un ciclu de cursuri împotriva fumatului și sala era în fiecare seară plină până la refuz. Procedul lui de a câștiga noi simpatizanți era simplu: „Domnilor, cu siguranță ați constatat că nu vă mint. În primul rând este vorba de sănătatea dumneavoastră. Aveți obligația să aveți grijă de ea”, își începea el discursul.

Rock Theriault avea un har pe care Dumnezeu știe de unde îl moștenise. La prima vedere făcea impresia că este un om serios, cinstit, credincios și care nu minte. Într-un cuvânt făcea o impresie bună. Oamenii pe care îi cunoscuse cu puțin timp înainte ajungeau să-l privească și să-l asculte cu încredere. Se zice că avea o privire pătrunzătoare și un succes imens la femei, dar reușea să câștige și simpatia bărbaților care îl admirau și nu-l contraziceau niciodată. Își alegea cu grijă prietenii și cunoștințele, împrietenindu-se numai cu cei care îl dovedeau un atașament nemăsurat. Majoritatea lor aveau însă un trecut asemănător.

Solange Boirlard s-a născut, când ambii părinți aveau peste patruzeci de ani. Familia locuia la o fermă unde copiii munceau din greu. Poate și acesta a fost motivul pentru care băieții au fugit de acasă înainte de a termina școala. Tatăl lor era tăietor de lemne. Sâmbătă se ducea la cârciumă și se întorcea abia duminică dimineața, venind pe două cărări sau cărat de tovarășii de băutură care îl azvârleau în pragul ușii și dispăreau.

– Pur și simplu îl uram. Am trăit nenumărate nopți în care o snopea în băți pe mama și apoi o viola. Parcă și acum aud înjurături, lovituri și plânsul disperat al mamei, a declarat Solange la tribunal. „Îmi astupam urechile și mă ascundeam în dulap. Mi-era frică să nu se poarte și cu mine la fel“.

– Nu ați pățit nimic? a întrebat-o anchetatorul.

– Nu. După aceea, m-am mutat la căminul din Thetford Mines și veneam acasă numai în weekend. În anul doi l-am cunoscut pe Jacques.

Și Jacques Fisset provenea dintr-o familie de fermieri, dar era cu câțiva ani mai mare decât Solange. Începea să joace rolul de boem și avea aerul că nimic nu îi este străin, inclusiv drogurile. În societatea lui am mai cunoscut încă două fete. Pe Chantal Labrie și Francina Laflamme care erau cu două clase mai mici decât mine.

Deși crescuse la țară, Chantal avea probleme de sănătate și trebuia să ia multe vitamine. Era o fată simpatică, dar fricoasă care visa să fie cerută în căsătorie de un prinț din poveste călare pe un cal alb. De fapt, dorea să aibă lângă ea un bărbat care să o protejeze de lumea din jur.

În schimb, Francina nu refuza aproape nici un băiat. Mama ei spunea că este nebună în timp ce băieții o considerau destul de urâtă, dar deșteaptă. Știa să se distreze cu oricine și nu suferea de complexe de inferioritate. Avea o reputație proastă și chiar ea declara că s-a culcat prima oară cu un băiat când avea treisprezece ani. Tot atunci a început să consume marijuana. Pe vremea când a terminat liceul, mai locuia încă împreună cu părinții. De aici a luat-o într-o seară Rock Theriault și a dus-o la o oră de religie.

– De cum l-am văzut, nu mi-a plăcut, a declarat la interogatoriu mama lui Chantal, Victoria Labrie. „Era înfumat și își dădea aere de parcă le era superior celorlalți. Eram

convinsă că este un mare excroc și un șarlatan. Iar tâmpita aia de Chantal se uita la el ca la Dumnezeu și îi spunea Maestre. Și încă ceva mi-a venit în cap după ce omul ăla a plecat. Probabil își dăduse seama că l-am mirosit bine. Dar proasta de fiica mea purta la ea Biblia ca pe un talisman. Aveam impresia că după ce l-a cunoscut, s-a schimbat complet.“

La început Rock a fost un predicator pe care îl ascultau cu evlavie, apoi a devenit confesorul lor căruia îi făceau confidențe și în cele din urmă omul care le ajuta, de cele mai multe ori cu succes, să-și rezolve problemele de viață. Încrederea lui în propria sa persoană le impunea respect. Pe de altă parte și el se complăcea în acest nou rol. Avea impresia că este mai important și util și căpăta din ce în ce mai multă încredere în capacitatea lui de a influența oamenii. Într-un weekend când s-a întâlnit cu Madeleine Hornoff și au petrecut împreună aproape o noapte întreagă stând de vorbă, bând bere și ascultând muzică, Madeleine și-a dat seama că cele două noi fete îi sunt rivale.

Grupul fanaticilor religioși care interpretau Biblia, fiind convinși că se apropie sfârșitul lumii, câștiga noi adepți. Printre ei s-a aflat și Nicole Ruel care rămăsese orfană de mamă. Încă de când era studentă îi plăcea băutura și se prostitua la periferia cartierului muncitoresc Thetford Mines ca să câștige bani pentru droguri. Iar acum și ea dormea în garsoniera lui Madeleine.

Destinul vieții șomerului Claude Quелlette din Victoriaville seamăna foarte bine cu cel al lui Nicole. Claude umbla prin discotecă și încerca să o șteargă fără să achite nota de plată. Atunci când nu dormea la câte o fată cunoscută, locuia la părinți. Într-o noapte, după ce a consumat câteva sticle de bere combinate cu rachiu și-a luat inima în dinți și s-a legat de Francine Laflamme. Restul nopții au petrecut-o împreună. Se înțelegeau foarte bine; discutau despre lucruri divine și despre religie, ajungând în cele din urmă să-l cunoască pe Maestrul Rock, prin intermediul membrilor sectei *Advenștilor de ziua a șapteia*.

Claude trecuse prin viață cu urechile julite. La șapte ani după absolvirea școlii, a început să consume marijuana, apoi LSD și morfină. Apoi umbla ca un nebun pe străzi, se amesteca printre oameni, căutând și negăsind sensul vieții.

Era o societate ciudată de oameni cu destine bizare. Seara sau uneori abia spre dimineață se culcau în garsonieră, pe jos

în saci de dormit. Erau murdari și miroseau a transpirație. Să-și fi închipuit vreunul din ei că așa arată calea cea adevărată către Dumnezeu?

6

Colindau casele de la țară și vindeau sau numai împărțeau revistele adventiștilor de ziua a șaptea. Unii dintre ei chiar cerșeau. Uneori primeau chiar de pomană în numele Domnului și al bisericii lor. Secta lor se mărea, iar viața tinerilor în diverse comunități devenise chiar o modă. Băieții și fetele neliniștite fugeau de acasă unde duceau o viață tihnită și la aer curat și preferau să trăiască în grupuri și să doarmă pe jos.

În cazul lui Rock Theriault la sfârșitul lui 1977 s-au produs câteva evenimente importante. Au apărut doi noi adepți, muncitorul constructor Jacques Giguere în vârstă de douăzeci și patru de ani și soția lui Marse, mai tânără cu un an. Nu și-a urmat soțul de bună voie, deoarece câștiga bine ca secretară la o firmă. Dar nu a avut încotro. Nu vroia totuși să-și piardă bărbatul care știa să cânte foarte frumos la chitară și visa să aibă împreună o casă frumoasă la țară.

Părinții multor tineri care intraseră în secta lui Moise îi căutau și atunci când îi găseau încercau să-i convingă să renunțe. Le promiteau toate avantajele confortului casei părintești și independență financiară. Dar tinerii nu țineau la cuceirile civilizației, ci dimpotrivă își pusese în cap să ducă o viață liberă, independentă și după părerea lor fericită. Le era absolut indiferent dacă trăiau în grup, înghesuți unul lângă altul ca sardelele în ulei.

Părinții lui Chantal Labrie au încercat să o convingă să se întoarcă măcar acasă pentru un timp. Au dus-o la un psihoterapeut care i-a recomandat un tratament de patru zile într-o clinică de psihiatrie. Mirosind că îl paște un pericol, Rock Theriault a căutat și a găsit o soluție salvatoare. De multă vreme lui Madeleine nu-i mai convenea că garsoniera ei devenise loc de dormit pentru atâția oameni. Rock a început să caute la țară o casă mai mare pe care ar fi putut să o închirieze pe bani puțini. A găsit o casă și fără să ceară sfatul nimănui a plătit chiria anticipat pe două luni și după o săptămână toți s-au mutat în St. Marie. Era o casă din lemn cu

două etaje având la parter o prăvălie goală, iar la etaj câteva dormitoare

Madeleine Hornoff a răsuflat ușurată că nu va mai trăi ca o iapă în grajd și i-a spus lui Rock că ar fi timpul să se însoare cu ea. I-a propus să-și amenajeze o locuință confortabilă în casa din lemn, iar în prăvălia de la parter să vândă cărți și tot ce se poate vinde.

Nunta a avut loc pe 8 ianuarie 1978 într-o biserică din Montreal, cu tot ceremonialul de rigoare. Mireasa s-a îmbrăcat într-o rochie lungă închiriată, iar voalul și l-a cusut singură în timp ce Rock arăta foarte grav în costumele lui negru. Pe fosta soție a anunțat-o abia a doua zi. Pentru o mai mare siguranță.

Toată lumea, inclusiv Madeleine își închipuiau că Rock va organiza o petrecere. Tânăra căsătorită era convinsă că a venit ziua marelui lor triumf și se bucura că nu mai e domnișoară. Rock i-a uimit însă pe toți. Pe o stradă lăturalnică din spatele bisericii își parcase camionul său vechi. Chiar dacă iarna era blândă, șoselele erau troienite și nici măcar la prânz temperatura nu urca la 10°. Rock i-a băgat pe toți oaspeții în camion și a plecat imediat spre St. Marie. Mireasa a stat culcată cinci ore pe salteaua din camion, înconjurată de celelalte fete așa cum obișnuiau să stea îngrămădite în fosta lor garsonieră. Pe deasupra, Rock a început să cocheteze cu ele pentru a-și alunga oboseala provocată de monotonia drumului prin ținutul înzăpezit.

St. Marie este un orașel aflat la capătul șoselei. Până la Québec este doar o oră de mers cu mașina, iar de la Thetford Mines la fel. Ceata de fete și băieți a atras desigur curiozitatea oamenilor din acest oraș în care toți se cunosc între ei. Au atras atenția mai ales fetele care umblau îmbrăcate în rochii ciudate care semănau cu rochiile scoase din lada de zestre a bunicii. Chiar și prin felul lor de a se comporta, se deosebeau de localnici. Pe deasupra, se îndeletniceau cu o treabă ciudată. În prăvălia de la parterul casei pe care o închiriaseră începuseră să vândă cărți și coloniale, dar și obiecte cioplite din lemn. În vitrină era așezată o tăbliță pe care scria cu litere mari că Maestrul Moise, un celebru tămăduitor, organizează aici servicii de consultanță în probleme religioase, spirituale, dar și de sănătate. Într-un cuvânt era dispus să-i ajute pe toți cei care nu vroiau să meargă la doctor.

Polițistul orașului Sylvio Bety era un tânăr naiv și lipsit de experiență care nu avea puterea să ia singur o hotărâre. La secția de poliție din oraș care ocupa un spațiu de 4 x 4 m începeau să se adune plângerile comercianților.

– Aproape în fiecare zi primeam câte o reclamație, a mărturisit mai târziu Bety. „Emigranții aceia cumpărau pe credit ceea ce nu era nimic neobișnuit, dar nu își plăteau niciodată datoriile ceea ce era o excrocherie. În cele din urmă am primit o scrisoare în care locuitorii orașului ne avertizau că-l vor linșa pe așa-numitul Moise dacă poliția nu va interveni să-și plătească imediat datoriile. Nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să-l caut“.

Rock l-a primit cu tot respectul cuvenit. Era îmbrăcat într-o tunică lungă care îi conferea un aer măreț și demn de încredere. L-a invitat să ia loc la masă și una din femei l-a servit cu cafea și cu sandviciuri calde la cuptor. Polițistul s-a așezat la masă, a fumat țigara oferită, a băut o ceașcă cu cafea foarte bună menționând în treacăt că la secția de poliție au început să sosească scrisori de la părinții copiilor care fac parte din sectă și cer ca ei să se întoarcă acasă.

– Eu nu pot să le impun ce trebuie să facă fiindcă toți sunt maturi. Nu au făcut nimic ilegal și au promis că-și vor plăti toate datoriile, s-a apărut Rock.

În felul acesta s-a încheiat momentul de avertisment, după care situația a început să se degradeze tot mai mult. Maestrul Moise a pus în vitrina magazinului său o firmă prin care își făcea reclamă că este un vraci foarte cunoscut și plin de succes care a ajutat până acum mulți bolnavi. Prima lui victimă a devenit Geraldina Gagne Auclair, în vârstă de treizeci și opt de ani, bolnavă de leucemie care fusese internată într-un spital din Québec. Rezultatele tratamentului nu au fost însă prea îmbucurătoare, așa cum este de așteptat în cazul unei boli atât de grave. De aceea, cineva din familie a propus să apeleze la ajutorul vraciului Moise. Moise s-a dus imediat împreună cu ruda respectivă la spital unde i-a certat pe medici că fac abuz de medicamente. În schimb, el și-a luat angajamentul să o vindece pe Geraldine prin dietă și l-a convins pe soțul ei să o aducă pe bolnavă acasă.

– Am vizitat-o la spital și am avut impresia că arată mult mai bine, i-a spus anchetatorului, Eddy Auclair, socrul Geraldinei care lucra la primăria orașului Thetford Mines. „M-am dus să o mai vizitez încă o dată după două săptămâni, dar la

spital am aflat că a plecat și că în prezent se tratează la centrul medical al lui Theriault din St. Marie. Vestea m-a șocat. Nu îmi venea să cred urechilor. I-am telefonat tatălui ei, întrebându-l cum a putut să permită așa ceva la care mi-a răspuns că nu a reușit în nici un fel să o convingă. Mi-a mai spus că a vrut să o viziteze la Centrul respectiv, dar Theriault nu i-a dat voie să intre. În aceeași zi Geraldine a murit. Ceva mai târziu am aflat că Moise a încercat să vindece bolnava cu suc de grepfruit. Dacă aș fi aflat mai devreme despre această tâmpenie, aș fi alertat din timp poliția“.

Polițiștii care s-au ocupat de acest caz, nu au constatat nimic suspect.

– Stătea întinsă în pat cu ochii închiși și aveam impresia că nu respiră, a declarat Rock Theriault la interogatoriu. „M-am apropiat de pat în vârful picioarelor și am sărutat-o. Atunci s-a întâmplat miracolul: sărutul a trezit-o din morți. A deschis ochii și mi-a zâmbit. Era fericită“.

– La scurt timp după aceea însă, a murit, spuse anchetatorul.

– Știți cum e, domnule. Atunci când asta e dorința lui, Dumnezeu îl cheamă pe om la el. Așa s-a întâmplat și cu ea. Îi bătuse ceasul.

– Rock era tipul de excroc înăscut, a declarat Claude Quellette. „Avea o mare capacitate de convingere și reușea să ducă cu vorba pe oricine. Așa de pildă într-o zi a intrat în biroul unui mare comerciant de la periferia unui oraș, să spunem din Toronto. Avea buzunarele goale, dar în schimbul unor facilități i-a promis că-l va scăpa de toate produsele care nu se vindeau. I le-a luat pe toate fără să-i plătească însă nimic. De fapt, Rock era deja cunoscut de proprietarii magazinelor că nu obișnuiește să-și plătească datoriile. Omul acela era neobișnuit de obraznic. Iar metoda lui de vindecare era o adevărată excrocherie“.

Avea o faimă proastă, era excentric și neserios și de aceea fusese dat afară din biserica *Advențiștilor de ziua a șaptea*. La început a fost șocat, dar și-a revenit repede și s-a hotărât să-și înființeze propria lui sectă. Inaugurarea acestei noi secte religioase s-a produs însă într-un mod foarte special. Într-o noapte el a declarat adeptilor săi că fiecare trebuie să-și întemeieze

o familie. Jaques Fisset se va însura cu Nicole, iar Claude Ouellette cu Solange. Nimeni nu se gândise la o asemenea combinație, dar nu au avut curaj să protesteze. Cele două nunți au avut loc, dar în centrul atenției s-au aflat nu atât cele două noi cupluri, cât mai ales Moise. Acesta a avut o ieșire ciudată și cu totul nepotrivită, deoarece a rostit o predică în care a subliniat că femeia este obligată să se supună voinței bărbatului ei și să îl asculte în toate privințele.

Și această nuntă s-a încheiat cu o adevărată dramă. Madeleine nu a mai putut să se stăpânească. Seara după ce au mâncat, ca de obicei, legume fierte, ea a declarat că refuză să mai trăiască în grupul acelor oameni îngrozitori cu care s-a împrietenit Rock.

Rock a auzit cuvintele ei de protest și fără să scoată nici un cuvânt, s-a întors și i-a dat un pumn în față. Din colțul gurii a început să-i curgă sânge, sub ochi i-a apărut o vânătăie, i s-au spart doi dinți și două zile a zăcut nemișcată în pat fără ca nimeni să aibă voie să se apropie de ea. Toată lumea știa însă că Rock a pedepsit-o pe nedrept pe Madeleine, dar cu toate acestea nimeni nu a avut curaj să-i ia apărarea. Șase bărbați, douăsprezece femei și doi copii erau supuși credincioși ai acestui prooroc nebun. Rock afirma că pe 17 februarie 1979 va sosi ziua apocalipsului când potrivit profețiilor consemnate în Biblie, omenirea va dispărea și vor rămâne în viață numai câțiva oameni aleși care vor deveni membrii și stăpânii noului imperiu al Domnului.

– Într-o dimineață un vecin ne-a sunat la telefon ca să mergem să ne uităm la casa proorocului, a declarat Bety. „Nimeni nu era acasă. Cu excepția unor lăzi din carton goale și a altor gunoaie, nu mai rămăsese nimic în urma lor. Probabil că în timpul nopții sau chiar în zorii zilei se urcaseră în autobuzul lor vechi și dispăruseră. I-am pus în urmărire generală pe cuprinsul întregii țări. Colegii au găsit prima urmă la Riviere du Loup, la patru sute de kilometri de aici. Într-un șant de lângă autostrada Trans-Canada/Highway ei au găsit un sac din pânză în care se aflau actele personale, cecuri, cartele și alte documente ale membrilor clanului lui Rock. I-am urmărit în drumul lor de-a lungul țărmului sudic al golfului Sf. Laurentiu până aproape de peninsula aproape nepopulată Gaspé.

– Aveau bani? întrebă un ziarist.

– Desigur că nu aveau. Dar în multe locuri unde ajungeau organizau adunări pentru cei care vroiau să renunțe la fumat

și percepeau taxă de intrare. Apoi au străbătut câteva zile munții Chic-Choc care după cum știți sunt pleșuvi și s-au hrănit probabil numai cu carne de vânat și pește. În cele din urmă au ajuns până la New Richmond.

Trebuie să fi fost un pelerinaj trist, fără nici o țință și fără nici o speranță. Din toți banii strânși au reușit să-și cumpere numai benzină ca să meargă mai departe. Pe bună dreptate, se naște acum întrebarea de cine încercau să fugă? Cine îl mâna de la spate? Deocamdată numai datoriile și faima proastă pe care le aveau. O lună întreagă au pribegit. Cum intenționau să trăiască în continuare? Din ce vroiau să trăiască ei și mai ales copiii lor fiindcă o parte din femei erau însărcinate? Deocamdată Rock le răspundea la aceste întrebări cu citate din Biblie:

„Al șaptelea înger a răspândit în jur buna lui dispoziție și din biserică unde se afla tronul, s-a auzit o voce puternică: S-a săvârșit. Și deodată au început să se audă tunete și fulgere, pământul s-a cutremurat așa cum nu se mai întâmplase până atunci. Și orașul acela mare s-a desfăcut în trei părți. Dumnezeu și-a adus aminte de marele Babilon și i-a dat să bea din paharul cu vinul mâniei sale care pedepsește. Toate insulele au dispărut, nu a mai rămas nici urmă de nuntă, iar peste oameni au început să cadă din cer picături grele cât o monedă. Oamenii l-au blestemat pe domn pentru această grindină îngrozitoare. (Apariția lui Ioan, 16,17)“

– Rock ne-a spus că de acum înainte ne vom duce traiul în singurătate, a spus Madeleine, și că nu vom mai avea nevoie nici de adventiști, nici de altă religie. El era de părere că ne vom simți cel mai bine în mijlocul naturii care va fi pentru noi un adevărat rai pe Pământ.

– Credeți în tot ce vă spunea? o întrebă anchetatorul.

– Toți aveam încredere în el. În asemenea măsură reușise să ne convingă. De fapt, avea talentul de a convinge pe oricine.

– Așa că așteptați liniștiți să ajungeți în rai?

– Am traversat pădurile pe jos fiindcă autobuzul nostru era prea vechi. Într-o seară ne-am oprit pe o colină nu departe de un lac secat. Acest loc se afla la douăzeci și doi de kilometri nord de Saint-Jogues și la patru ore de mers pe jos de la cea mai apropiată șosea. Rock a botezat acest loc Colina Veșnică.

– Ați început acolo să vă construiți barăcile?

– Prima baracă am terminat-o în septembrie. Deocamdată ea ne oferea numai un fel de adăpost foarte incomod.

Abia aici, pe Colina Veșnică, Rock Theriault a ridicat comunitatea sa la rangul de sectă religioasă. Apoi s-a auto-proclamat Maestrul Moise, iar ulterior a devenit Mântuitorul și Domnul. Toți ceilalți au primit nume din Vechiul Testament. Din acea zi de septembrie când a avut loc inaugurarea festivă a primei barăci din bârne soția lui Madeleine a primit numele Esther-Steaua, Solange a devenit Rachel-Mielușelul, Gabriel Thirts – Prietena, Francine Hogla-Porumbița, Nicola Debra-Regina Albinelor, Chantal Ruth-Prietena, Josee Noa-Consolarea, Marisa Sara-Prințesa, Maryse Grenier Rebecca-Seducătoarea, soțul ei Jacques Nathan-Darul divin, Claude Boaz-Puternicul, Gabrielle Machle-Frumoasa. Toamna unii dintre ei au părăsit secta. Leo Mare Faucher care înainte de a intra în sectă îi încredințase lui Rock toate economiile familiei lui, a căutat și a găsit un prilej ca să fugă cu întreaga lui familie în rândul celor care populau Lumea morților, cum îi numea Moise pe oamenii normali.

În realitate, o adevărată lume a morților era comunitatea lui Moise. Predicatorul îi teroriza pe supușii săi, nu le dădea să mănânce și îi obliga să muncească până la epuizare. Îi pedepsea cumplit pentru niște păcate imaginare, le cultiva în mod premeditat complexul de inferioritate și prin brutalitatea sa crea în jurul său o atmosferă de groază. Oamenii însă nu protestau, ci îl ascultau cu pioșenie. L-au ascultat chiar atunci când le-a interzis soților să întrețină relații sexuale și cu foarte multă greutate a fost convins de Madeleine să fie de acord cu practicarea sexului în grup. Pentru propria sa persoană își rezervase însă dreptul de a se culca primul cu femeia pe care și-o alesese. Era prooroc, dar curând avea să se dovedească că este și maniac sexual.

Luni, 11 decembrie 1978, Moise și Jacques Giguere și-au îmbrăcat hainele de gală peste care și-au aruncat cojoacele din blană de urs și au plecat la Québec City unde trebuiau să înregistreze un interviu pentru postul Radio Canada. Pe drum au fost opriți de patru polițiști din Québec. Aceștia își dădeau seama pe ce pradă au reușit să pună mâna, dar din păcate nu aveau probe ca să-i poată aresta pe cei doi bărbați și să-i ducă la cel mai apropiat comisariat de poliție. De aceea, au încercat o altă soluție. Mai întâi au stat de vorbă cu ei la modul amical, le-au descris situația în care se află fiindcă sunt dați

în urmărire generală și le-a propus varianta acceptabilă de a merge împreună la spitalul Hotel-de-Dieu-Hospital de la marginea orașului ca să fie supuși unui anumit test.

Moise a fost de acord. Dar atunci când dr. Raynald Cote, șeful secției de psihiatrie a spitalului l-a întrebat dacă el este conducătorul acelei secte religioase, nu a recunoscut.

– Trăim împreună fiindcă ne place această viață. Avem aceleași păreri și același scop în viață. Conviețuirea noastră se bazează pe principii democratice și nu se poate vorbi despre nici un fel de promiscuitate.

A doua zi psihiatrii au mai stat de vorbă amical cu cei doi bărbați. Miercuri, 13 decembrie doctorul Cote le-a comunicat polițiștilor rezultatele investigațiilor medicale.

– Se pare că în acest caz este vorba despre un individ cu un coeficient de inteligență normal care poate să sufere de un anumit fel de halucinații de origine schizofrenică.

– Ne puteți spune ce anume v-a condus la această concluzie? l-a întrebat șeful comisariatului de poliție.

– Pacientul, adică Rock Theriault a crescut fără să fi avut o legătură strânsă cu familia sa. Mi-a spus pe un ton confidențial că atunci când avea cincisprezece ani, tatăl lui l-a alungat de acasă. Vorbea despre el ca despre un adevărat agresor care avea și patima beției.

– Ați discutat despre intervențiile lui în calitate de tămăduitor?

– Desigur. Mi-a declarat că în urmă cu doi ani a avut o viziune care l-a ajutat să înțeleagă că este chemat să-i ajute pe bolnavi și vrea să deschidă un cabinet pentru combaterea fumatului. A fost sfătuit să se mute undeva pe peninsula Gaspé unde era așteptat cu nerăbdare de pacienți. A ascultat ce i s-a relevat în această viziune și a deschis cabinetul.

– Cine l-a trimis să-i vindece pe fumători?

– Nu mi-a spus precis, dar cred că își închipuia că a fost trimis chiar de Dumnezeu.

– I s-a relevat acest lucru?

– Desigur, dar se mai conduce și după Biblie. În acest sens era convins că în februarie anul viitor va veni sfârșitul lumii. Christos va coborî pe Pământ, iar cei aleși se vor muta într-o lume nouă și mai bună.

– Și el crede acest lucru?

– Nu tocmai. A recunoscut că de câteva ori a păcătuit, deoarece a pus la îndoială aceste lucruri. M-a întrebat dacă este

într-adevăr posibil ca viziunile ale lui să fi fost trimise chiar de Dumnezeu sau dacă nu cumva unul dintre părinții lui a suferit de o boală de nervi.

– I-ați răspuns la această întrebare?

– Nu în întregime.

– Ne puteți spune ce i-ați spus?

– I-am zis că este foarte probabil ca de cel puțin doi ani să sufere de tulburări de origine schizofrenică. Dar am mai adăugat că este doar o supoziție fiindcă un diagnostic precis necesită punerea sub observație a pacientului un timp mai îndelungat.

Nu a fost ultima oară când Rock Theriault a reușit să păcălească pe cineva într-un mod atât de genial. S-a întors pe Colina veșnică și s-a ocupat în continuare de micul său harem. Era un maniac sexual veșnic nesățul ceea ce reușise să ascundă foarte bine psihiatrilor. Pe unele femei le obliga să se culce cu el mai mult sau mai puțin cu forța, altele se temeau să-l refuze ca să nu fie pedepsite, mai ales Solange la care ținea poate cel mai mult.

Moise se complăcea în rolul său de stăpân atotputernic care hotăra soarta celor din jurul său. Își permitea chiar să emită unele păreri istorice. Regii despre care se vorbea în Vechiul Testament Solomon, Saul și David aveau haremuri mari ca să îndeplinească voia Domnului de a da naștere unui număr cât mai mare de urmași pentru ca poporul să se înmulțească. Inventase chiar un mod neobșnuit de a i se dovedi recunoștința: scrisorile de dragoste. Concubinele lui se luau la întrecere în a-i scrie și a-i trimite scrisori și bilete de dragoste. În aceste răvașe pe care femeile i le ascundeau sub pernă erau elogiile înțelepciunea, potența lui sexuală și dorința lor de a avea cu el cât mai mulți copii.

În rolul de superman sexual se simțea ca în rai. A încetat să mai impună regimul vegetarian care până atunci fusese obligatoriu și a început să le trimită pe femei să cumpere șuncă afumată și mușchi file, bere și în loc de lapte a început să consume rachiu. Când se îmbăta se purta ca o fiară.

– Am trăit niște nopți îngrozitoare, a declarat mai târziu Madeleine în fața instanței. „La miezul nopții ne obliga să ascultăm ore în șir lungi citate din Biblie. Eram obosiți fiindcă toți munceam din greu de dimineață până seara. Nu ne dădea suficientă mâncare. Într-o noapte în toamna anului 1978, Maryse Grenier a mâncat la bucătărie două omlete fără

acordul lui Rock. Era însărcinată și pur și simplu suferea de foame. Rock i-a făcut un semn cu capul. Ea s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de el, iar Rock a lovit-o atât de tare încât i-a rupt două coaste.

– Nu i-ați luat de loc apărarea?

– Nimeni nu a îndrăznit.

– Cum se purta față de copii?

– Ca și cum ar fi fost niște animale. Nu aveau voie să doarmă în cameră cu părinții lor, ci dormeau într-o odaie mare neîncălzită. Cel mai rău o ducea Samuel, băiatul lui Maryse

– Câți ani avea?

– Cam doi ani. Atunci când plângea, Moise îi poruncea tatălui său să-l dezbrace în pielea goală, să-l ducă afară în zăpadă și să-i ardă o bătaie zdravănă. Când intrau înapoi în casă, copilul avea piciorușele înghețate și penisul foarte umflat. Dar cu toate acestea era obligat să doarmă pe dușumeaua rece.

– Și toți asistau la această tortură fără ca nimeni să nu protesteze?

– Da. Moise trecea printr-o perioadă periculoasă. Și noi eram pedepsiți. Dacă ceva nu-i plăcea la unul dintre noi, îl obliga să se dezbrace în pielea goală și să iasă afară în zăpadă. Dacă cineva încerca să-l convingă, primea și el o pedeapsă. Chiar una mai aspră.

8

Pe 17 februarie 1979 apocalipsul prezis de Rock Theriault nu a sosit. Nu a venit sfârșitul lumii, oamenii trăiau la fel ca în zilele precedente și proorocul cel fals a inventat o scuză superbă: în cosmos unde trăia Dumnezeu timpul nu era măsurat în minute, secunde și ani. Un singur minut durează o mie de ani ai noștri, ci dimpotrivă. Dumnezeu nu trebuie să poarte ceas de mână și cu toate acestea știe oricând cât e ora.

Pe Colina veșnică au venit ziaristi din Québec și Montreal care însă nu au reușit să scoată nimic nou de la prooroc. Moise repeta mereu același lucru.

– Pot să vă asigur de un singur lucru. Noi nu trebuie să ne temem de sfârșitul acestei lumi fiindcă vom primi la momentul potrivit un semn de la Dumnezeu. În felul acesta vom avea timp să ne pregătim drumul nostru în rai.

– Unde este raiul despre care vorbiți?

– Numai Dumnezeu știe. Eu voi fi primul de pe acest pământ care va afla unde se află.

În dimineața aceleași zile când urma să aibă loc apocalipsul, pe Colina veșnică au venit doi polițiști de la comisariatul de poliție din Québec ca să-i prezinte lui Rock sentința tribunalului. Nu au reușit fiindcă conducătorul sectei i-a anunțat că nu vor putea ajunge pe colină decât trecând peste cadavrul lui.

– Să nu începeți cu mine. Puteți să aveți la cingătoare zece pistoale și tot nu o să băgați frica în mine. Dumnezeu și o întreagă cohortă de îngeri sunt de partea mea.

Întinericul începuse să se lase deasupra fermei din vârful Colinei veșnice. Rock Theriault și grupul discipolilor săi se instalaseră pe un teren care de fapt nu le aparținea. Își însușiseră acest pământ fără să ceară nici o autorizație, îl araseră și cultivaseră aici legume. De aceea, nu aveau nici un contract de cumpărare sau de închiriere. Desfășurau o activitate ilegală care era pasibilă de pedeapsă. Ministerul agriculturii din Québec care administra fondul silvic a emis ordinul ca grupul sectanților să fie constrâns să se mute din acest loc. Atunci când Rock Theriault a aflat în mod neoficial despre acest ordin de când era în fază de intenție el a trimis o scrisoare emoționantă adjunctului ministrului agriculturii, după care a plecat la Québec. Se zice că cineva i-a promis că-l va ajuta să rămână pe Colina veșnică. Fie proorocul a mințit, fie autoritățile au comis o acțiune ilegală. Cel mai probabil a fost însă că la comisariatul de poliție s-au primit reclamații de la vecinii mai apropiați sau mai îndepărtați care atrăgeau atenția asupra modului de viață imoral al membrilor sectei. Era sigur că în barăcile din bărne de lemn se petreceau tot mai dese orgii alcoolice legate de perversiuni sexuale, ceea ce a fost confirmat de depoziții scrise ale martorilor.

Polițiștii au fost obligați să plece și Rock Theriault a respirat ușurat fiind convins că a câștigat. Imediat însă a doua zi deasupra Colinei veșnice a apărut un helicopter care a aterizat pe pășunea în mijlocul căreia fusese construită o baracă din lemn și din el au sărit zece polițiști înarmați. L-au arestat pe Rock Theriault, acuzându-l de încălcarea ordinei publice și i-au prezentat sentința tribunalului din New Carlisle care hotărâse ca Rock să fie internat în spitalul Robert Hospital din Québec City și supus unor investigații psihiatrice de trei-

zeci de zile. În același timp a fost internată și Chantal Labrie, poreclită Ruth, una din concubinele lui Moise.

Această sentință judecătorească fusese luată și datorită unei alte împrejurări. Jacques Fisset, un tânăr în vârstă de douăzeci de ani, botezat de Moise cu numele de Josuah, a fugit din comunitate și s-a oprit la prima secție de poliție unde a depus mărturie.

În același timp, la 14 aprilie 1979 în ziarul Le-Soleil Fissete din Québec a apărut un articol în care se declara că pe Colina veșnică domnește cea mai desăvârșită ordine: oamenii muncesc cu sânguință ca să se poată întreține, femeile au grijă de copii și toți îl respectă și îl cinstesc pe Maestrul Moise.

Realitatea era însă exact contrarie. Tocmai în această perioadă Rock Theriault se purta ca un sadic nebun. Unora dintre membrii sectei li s-a făcut frică și vroiau să plece. Maryse Grenier-Rebecca s-a scăpat chiar într-un moment de neatenție spunând că vrea să părăsească cât mai curând comunitatea. După ce Maestrul Moise a aflat fiindcă niciodată nu ducea lipsă de delatori, i-a poruncit soțului ei să o pedepsească.

– Scoate-o undeva afară și taie-i un deget, a rostit el sentința.

– Pentru numele lui Dumnezeu, refuz, a exclamat Jacques-Nathan.

– Fă ce-ți spun, a urlat la el Maestrul. „Sau ești un dobitoc sau ești un bărbat adevărat pe care femeia lui trebuie să-l asculte“.

Cineva a adus un topor pe care Maestrul Moise l-a învățat de câteva ori în jurul capului lui Jacques. Acesta a izbucnit în plâns și lacrimile i se prelingeau printre degetele cu care își apăra fața.

– Nathan, dacă nu vrei să mă ascuți, o să-i tai singur degetul. Dar ca să te pedepsesc că nu m-ai ascultat, o să-i tai toate degetele.

Pare incredibil chiar dacă episodul nu a fost consemnat într-un proces verbal. Într-adevăr Jacques Grenier i-a tăiat cu toporul degetul mic de la mâna stânga al soției lui pe care o iubea. Nimeni nu a protestat și nimeni nu a luat apărarea femeii pedepsite. Toți au amuțit de groază.

Uneori curioșii dădeau târcoale fermei. Unii doreau să intre în sectă, printre aceștia aflându-se câte o familie întreagă sau fete care fugiseră de acasă. Alții puneau diverse întrebări, încercau să privească înăuntru și apoi plecau. Erau oameni

care se uitau cu multă atenție la barăcile din bârne de lemn, la grădină și cotețe și spuneau că le place tot ce văd. Dar atunci când își dădeau seama că femeile trudes din greu, spuneau că trebuie să se mai gândească și că se vor reîntoarce după o săptămână. Bineînțeles că nu mai veneau.

Guy Veer a fost o excepție. A venit, nu s-a uitat la nimic și cu toate acestea a rămas. Maestrul Moise care tocmai ieșise de la clinica de psihiatrie l-a acceptat pe tânăr și imediat l-a botezat cu numele biblic Kedemoth. Deoarece Guy era în mod evident un handicapat mintal și fusese internat în aceeași clinică cu Rock, Maestrul i-a poruncit lui Gabrielle, poreclit Thirts să-l dezbrace și să-l spele.

Era o zi posomorâtă și rece de noiembrie. Afară ninge de trei zile, iar în hambarul care servea ca baie comună, era mai frig decât afară. Kedemoth a supraviețuit acestui duș rece și nu s-a îmbolnăvit.

Maestrul a încheiat cu acest tânăr primul contract scris despre drepturile și obligațiile lui în calitate de membru al sectei. A primit o muncă aparent ușoară, respectiv aceea de a se ocupa de creșterea copiilor care trăiau în comună. Maestrul Moise a încercat să destrame relațiile de familie, bazate pe afecțiune, urmând exemplele verificate în practică ale predecesorilor lui, conducători de secte. Relațiile sexuale nu mai constituiau încununarea dragostei, ci erau numai sex, fidelitatea partenerilor devenise un lucru absurd, iar actul sexual era o deprindere obișnuită. Nebunul Kedemoth trebuia să se ocupe de educația copiilor sectei. Mamele nu aveau voie să-și mângâie copiii și să se întâlnească cu ei. Întreaga dragoste a grupului de concubine ale lui Rock îi aparținea numai lui și el nu era dispus să împartă această dragoste cu nimeni altcineva.

Nebunul Veer era singurul membru al sectei care a primit un fel de recompensă pentru acest serviciu: o cameră cu sobă cu lemne, douăzeci și patru de sticle de bere, două găini, un cocoș și o mâncare caldă pe zi, la prânz sau seara.

– A fost o muncă îngrozitoare, a declarat Veer la interogatoriu. „O zi întreagă trebuia să muncesc împreună cu ceilalți, seara trebuia să spăl, să gătesc pentru copii, dar ei nu primeau nimic de mâncare. Pe cei mici trebuia să-i înfășez. Seara eram obosit de moarte, iar noaptea nu reușeam să dorm ca lumea fiindcă trebuia să mă scol când cei mici începeau să plângă“.

Unele tragedii au un început vesel. În fiecare noapte Rock aniversa câte ceva, se îmbăta în mod regulat, făcea dragoste în fiecare noapte cu concubinele lui, dar pe 23 martie urma să fie sărbătorit un mare eveniment. În comunitate se pregătea intrarea celor doi fii ai lui care până atunci locuiseră împreună cu mama lui: Rock junior în vârstă de doisprezece ani și Francois de zece ani. Amândoi o convinseseră să-i lase să se mute la tatăl lor.

La masa festivă au fost invitați numai membrii de onoare ai sectei. Kedemoth nu făcea parte din elită. În timp ce în baraca din lemn se cânta rock-roll și unii oameni mâncau, beau și se distrau zgomotos, a avut loc o tragedie neașteptată. Iată cum poate fi descris ceea ce s-a întâmplat pe baza mărturiilor consemnate în procesul verbal păstrat la secția de poliție: Veer nu putea să adoarmă din cauza urltelor și țipetelor celor care benchetuiău, dar și din cauză că micuțul Sammy plângea și încerca să iasă din pătuț. Veer a urlat la copil ca să se potolească odată, ceea ce l-a întărit și mai mult pe copil. Veer nu a mai rezistat, a simțit că totul i se amestecă în cap și i-a dat micuțului o palmă zdravănă. Copilul a încetat să mai plângă. Veer s-a culcat și a dormit buștean până a doua zi dimineața.

Gabrielle Nadeau, poreclită Mama vitregă care îndeplinea rolul de asistentă medicală a primit de la Moise ordinul să se ocupe de copil. Băiatul se afla într-o stare îngrozitoare fiindcă Veer îl lovise cu toată puterea. Micuțul avea buzele atât de umflate încât nu mai putea să deschidă gura. Gabrielle a încercat să-i bage în gură câteva picături de miere și suc de portocale, dar copilul nu putea să stea în fund, tremura și capul îi cădea într-o parte. Asistentă medicală Gabrielle a mai observat că are penisul foarte inflammat.

– Maestrul Moise s-a hotărât să intervină, respectiv să apeleze la o operație, a declarat mai târziu Gabrielle Nadeau. „A adus forfecuța de unghii, le-a sterilizat în alcool pur și i-a tăiat penisul băiatului. Eu i-am uns rana cu o tinctură în care am adăugat câteva picături de tinctură de iod, ulei de măsline și suc de pătlagină.“

Potrivit mărturiei lui Madeleine, soția lui Rock, tragedia s-a produs altfel.

– Când l-am văzut a doua zi dimineața, m-am îngrozit, a declarat ea anchetatorilor. „Fața lui era numai vânătă, dar nu

avea buzele atât de umflate ca să nu poată înghiți apă sau suc. Pe gât nu avea nici o vânătăie.

– Adică vrei să spunei că starea lui de sănătate nu era atât de critică? o întreabă anchetatorul.

– Desigur că nu. Stătea pe oliță și nici măcar nu mai plângea.

– Cu alte cuvinte, credeți că operația a fost inutilă?

– Sunt absolut convinsă. În dimineața aceea Rock nu era de loc lucid. Abia se putea mișca, îndruga tot felul de lucruri absurde și ca de obicei se lăuda cu tot ce poate face el care era marele Maestru Moise.

– Dar pe băiat îl operase?

– Da, dar nu pentru că Sammy avea penisul atât de umflat încât nu putea să urineze, cât mai ales pentru că Rock se hotărâse să îl circumscrie pe acest copil de doi ani. Am fost lângă el când s-a dus în baie ca să ia un briceag pe care l-a sterilizat în alcool pur, a umplut un biberon cu alcool de nouăzeci de grade și l-a băgat în gura copilului ca să nu plângă. L-a otrăvit cu alcool. A doua zi dimineața Samuel era mort.

– În dimineața aceea, Maestrul Moise m-a trimis în pădure după lemne, a declarat mama lui Sammy, Maryse Grenier. „După ce m-am întors și am aflat ce s-a întâmplat, mi-am pierdut firea. Între timp Maestrul hotărâse ca trupul copilului să fie incinerat“.

– Nu v-a întrebat dacă sunteți de acord?

– Nu. Și nici pe bărbatul meu nu l-a întrebat. Ne-a spus că va fi mai bine pentru el așa fiindcă în pământ animalele ar putea să-l mănânce. Claude a înfășurat trupul lui Sammi într-un prosop și mi l-a dat. Am luat prosopul și m-am dus în pădure unde ardea un foc. Nu-mi dădeam de loc seama ce fac.

– Rock nu a încercat să vă explice cum s-a produs această tragedie?

– El considera cazul încheiat. Era mereu beat și nu era treaz nici măcar o singură zi din două săptămâni. De aceea, ne chinuia tot mai tare fiindcă îi făcea bine să ne umilească. Iar noi nu mai aveam forță să-i opunem nici o rezistență. Așa încât prindea tot mai mult curaj. După o altă beție care a avut loc pe 14 septembrie l-a învinuit pe Veer că a provocat moartea copilului meu și că trebuia să fie pedepsit, traducându-l în fața instanței.

– Vroia să-l reclame pe Veer la poliție?

– Nu. Vroia să-și aroge el rolul de judecător. Am eliberat o cameră, am așezat scaunele ca la cinematograf, iar el s-a așezat la o masă și a început să ne împartă rolurile. Soțul meu Jacques a primit rolul de judecător, Madeleine rolul de acuzator principal, iar celelalte femei – Solange, Chantal, Francine, Josee și Marise făceau parte din curtea cu juri.

Mulți dintre cei prezenți au crezut că asistă la o nouă farsă nebunească. Maestrul amestecat de băutură avea o fantezie debordantă și toți am început să zâmbim când am ascultat capul de acuzare. După ce ne-a împărțit bucăți de hârtie pe care fiecare trebuia să noteze punctul său de vedere, toți am scris, fără nici o excepție că Veer este nevinovat fiindcă nu e în toate mințile. După ce comedia s-a încheiat, judecătorii, acuzatorii și membrii curții cu juri au început să se pregătească să preaslăvească viața lor fericită alături de un geniu ieșit din comun – Maestrul Moise.

După miezul nopții situația a început să se schimbe. Moise a mai băut ceva și pe la ora două noaptea s-a așezat pe tron după care le-a comunicat supușilor săi o noutate:

– Sunt de acord cu voi că locul lui Kedemoth este la balamuc. Dar am hotărât ca înainte să-l ducem acolo, să-l pedepsim. Trebuie castrat.

– Când și unde? a țipat Jacques-Josuah.

– Aici și acum, a răspuns Maestrul, iar cuvintele lui aveau greutate de lege. „Sunt totuși de acord ca mai întâi să punem această propunere la vot democratic ca fiecare să-și poată exprima părerea“.

Nu se știe de ce a renunțat. Poate era prea târziu și cei care munciseră din greu toată ziua erau aproape adormiți sau poate și-au schimbat părerea după ce au mai băut câteva sticle de bere aduse de Maestrul. Zece din cei prezenți fuseseră deja castrați, iar trei, mai curajoși, respectiv Jacques, nevasta lui Maryse și Madeleine, au fost votat împotriva.

– Uite ce e, Kedemoth, a început să vorbească Maestrul, „în ultimul timp te-ai plâns de câteva ori că te doare capul. Am dreptate?“

– Da.

– După ce te-am consultat, mi-am dat seama că aceste dureri de cap sunt provocate de organele tale genitale care sunt prea tari. Apoi mi-ai mai spus că ai probleme cu respirația. Toate astea pot fi remediate numai prin castrare.

– Adică prin tăierea organelor genitale? întreabă Veer.

– Desigur. Așază-te la masă și scrie că ești de acord cu această operație.

– Ce trebuie să scriu?

– Ce vrei.

– Atunci o să scriu că la început nu am fost de acord fiindcă m-am speriat. Dar acum sunt de acord fiindcă am probleme mari cu organele genitale.

L-au întins pe masă. Cei care stăteau aproape de masă, s-au îndepărtat. Moise și-a ascuțit briceagul, asistenta medicală i-a adus o pensetă fiindcă alte instrumente medicale nu existau în baracă. Pacientul și-a dat jos pantalonii.

– M-au întrebat tot timpul ce s-a întâmplat în noaptea aia când i-am dat câteva palme micuțului Sammy, a declarat mai târziu Veer la interogatoriu. Apoi Rock mi-a spus că știe cum poate să mă vindece de durerile de cap și de toate celelalte dureri pe care le am în partea genitală. Mi-am dat seama că probabil sunt vinovat de moartea copilului ăla. De fapt eu nu făceam parte din sectă. Maestrul Moise mi-a spus că nu încape îndoială că l-am ucis pe băiat, dar după ce o să mă castrateze, o să semăn cu sclavii romani, iar voi, polițiștii nu o să mai puteți să-mi faceți nimic. Am scris declarația și am semnat-o. Moise mi-a spus că oricum nu scap chiar dacă voi refuza să o semnez. Așa că totul îmi devenise absolut indiferent.

– V-au anesteziat? îl întreabă anchetatorul.

– Da. În sensul că m-au îmbătat.

– Ce v-au dat să beți?

– Am dat peste gât trei pahare mari cu alcool curat. La început am simțit că-mi arde gâtul, iar după aia n-am mai simțit nimic.

– Cine a asistat la operație?

– Cred că toți. Maestrul nu suporta dacă cineva pleca înaintea lui. Dar nu mai știu dacă au fost acolo și copiii.

– Ați simțit vreo durere în timpul operației?

– Nu. De fapt nu mai știam nici unde mă aflu. După ce mi-am revenit, lângă mine stătea asistenta noastră medicală.

– Cum vă simțiți acum?

– Foarte bine, dar nu mai pot altceva decât să urinez.

Ulterior, polițiștii au anchetat-o și pe asistenta medicală Gabrielle:

– După operație, au apărut o serie de complicații. Rana sângera tot timpul, după care a început să colecteze puroi. Îl

bandajam de câteva ori pe zi cu feșe înmuiate în apă sărată și îi dădeam de mâncare fiindcă era îngrozitor de slăbit.

– Cum s-a comportat Rock Theriault după operație?

– Cred că îi era frică să nu se afle ceva în exterior. Știu că a încercat să-l învețe pe Veer în timp ce era întins pe masă ce trebuie să răspundă dacă va fi întrebat ce s-a întâmplat.

– Ce trebuia să zică?

– Că în timp ce se juca în nisip, micuțul Samuel a fost lovit în cap de un cal.

– Dar afară era iarnă și totul din jur era acoperit de nămeți de zăpadă înalți de un metru. Cum putea să zică că se juca afară și că a fost lovit de un cal?

– Nici eu nu-mi dau seama. Dar un singur lucru știu și anume că îi era frică. Într-o noapte după ce se îmbătase criță, a început ca de obicei să-l amenințe pe Veer să nu îndrăznească să sufle nimănui o vorbă. Dar de data aceea nu s-a limitat numai la înjurături. L-a scos afară și l-a bătut atât de tare cu o curea din piele până i s-a înroșit fundul. În cele din urmă i-a dat un brânci și Veer a căzut în zăpadă în timp ce Moise le-a dat celorlalți câte un cuțit, poruncindu-le să-l amenințe și chiar să-l înjunghie.

– L-au rănit cu cuțitul pe Veer care fusese deja castrat?

– Nu. Rock și-a venit în fire la timpul potrivit și ne-a trimis pe toți la culcare.

– Dar cu toate acestea, Veer a reușit să fugă.

– A fugit în sâmbăta zilei de 5 noiembrie. A reușit să străbată un drum lung de douăzeci și cinci de kilometri, printre troienele de zăpadă și a ajuns la secția de poliție Saint-Jogues cu picioarele degerate.

– La poliție nu a declarat tot ce a pățit, ci le-a spus povestea cu calul pe care Moise i-o băgase în cap.

După această declarație, poliția a început să se intereseze cu adevărat de acest prooroc, predicator și tămăduitor deosebit de dubios, Joi, 10 decembrie, o brigadă de polițiști din Québec l-a ridicat pe băiatul lui Rock și l-a dus la secția de poliție din New Carlisle. La întrebarea dacă a asistat la operația de castrare, el a răspuns afirmativ.

– Dar nu am stat tot timpul.

– Cine l-a operat?

– Moise.

– De ce-i spui Moise dacă este tatăl tău?

– Pentru mine este tot Maestrul Moise.

- Cine l-a asistat?
- Asistenta Mama vitregă.
- Care e numele ei adevărat?
- Gabrielle Nadeau.
- Cu ce a fost castrat Veer?
- Cu un briceag.
- Moise a mai fost ajutat de cineva în timpul operației?
- Îmi aduc aminte că lângă el era Solange, adică Racchel.
- Ce au făcut cu organele castrate?
- Le-au împachetat într-o batistă din hârtie.

9

Rock Theriault, poreclit Moise suferea de grandomanie. Se considera că e un geniu, succesorul mântuitorului și celui mai mare iubitor al omenirii, Iisus Christos. Era convins că numele lui va intra în enciclopedii, că i se vor ridica monumente în principalele metropole ale lumii. Din această cauză în fiecare zi înregistra pe bandă ce a făcut remarcabil în ziua respectivă. Cartea L'Affaire Moise a apărut chiar în noiembrie 1983 în cinci mii de exemplare și ne-a ajutat să reconstituim acest caz.

Nimic din a scris despre propria sa persoană, nu este adevărat. După părerea lui, era un om minunat, cultivat și înzestrat din toate punctele de vedere care nu dorea nimic altceva decât să facă bine semenilor lui. Din păcate nu era înțeles de oamenii care au încercat să-i pună bețe în roate. Se considera filosof, filantrop și un om care ia apărarea celor săraci și oprimați.

După ce a anchetat foarte serios cazul, poliția a emis mandat de arestare împotriva a șapte persoane suspecte. Pe 18 decembrie 1981 judecătorul anchetator Gilles Gaul a declarat că inculpații Rock Theriault, Jacques Giguere, Maryse Grenier, Gabrielle Lavalie și Guy Veer au fost învinuiți de uciderea micuțului Samuel Grenier. Dezbaterile judiciare au continuat până la 29 septembrie 1982 când inculpații au fost declarați vinovați la toate punctele din capul de acuzare. Rock Theriault a fost condamnat la doi ani închisoare, iar ceilalți au primit pedepse mai mici. Veer a fost reinternat în clinica de psihiatrie Robert Giffard Hospital din Québec City. După ce toți au fost trimiși în spatele gratiilor, iar ceilalți s-au împrăștiat,

polițiștii au dat foc barăcilor din bârne de lemn construite fără nici o autorizație și au nivelat terenul cu buldozerul.

- După ce Rock a fost condamnat, am avut senzația unei eliberări, a declarat soția lui, Madeleine. „Într-un anumit fel am rămas însă dependentă de el. Ori de câte ori ne vedeam la închisoare, îmi repeta că sunt o femeie foarte de treabă și că mă apreciază foarte mult. În absența lui am încercat să păstrez comunitatea, dar nu am reușit. Gabrielle a fost și ea închisă așa încât am rămas singură“.

Rock Theriault a fost închis în penitenciarul Orsainville Detention Centre de la periferia Québec-ului. În timpul vizitelor pe care i le-a făcut, Madeleine s-a înțeles cu Rock că o să încerce să facă rost de o locuință confortabilă. A închiriat o casă veche și după ce toți au început să fie eliberați unul câte unul, a mai închiriat patru apartamente în altă casă așezată la periferia Charlesbourg, nu departe de Orsainville.

În închisoare Rock a început să studieze istoria religiilor. A trimis o mulțime de scrisori și a început și-și scrie biografia. Paul Kaihla citează în cartea sa fragmente din biografia lui Rock:

„M-am întors de la plimbare. Ca în fiecare zi, am mers trei kilometri. M-am întâlnit cu Nathan și Boaz. Ne-am salutat, m-au bătut pe umăr și au exclamat: Trăiască regele. Apoi au apărut și ceilalți care au început să cânte un coral festiv. Puritatea sentimentelor lor m-a emoționat până la lacrimi. Prietenii mei m-au pofțit la ei acasă și m-au rugat să iau loc pe o canapea foarte confortabilă. Aboi Debora a recitat un ditiramb. Cele câteva fraze m-au ajutat să înțeleg cât de mult însemn pentru ei. Pur și simplu devenisem stăpânul inimii lor. În acompaniamentul unei melodii liniștite soția mea Esther mi-a așezat coroana de rege pe cap. Era din catifea purpurie și încrustată cu pietre prețioase și diamante. Apoi mi-au aruncat peste umăr o pelerină cusută cu fir din aur și mi-au dat în mână o crenguță în loc de sceptru. Mi-au spus că din clipa aceea așa mă vor celebra în fiecare an în această zi. Era într-o sâmbătă din iulie 1980“.

Rock a fost eliberat din închisoare în februarie 1984. S-a mutat în apartamentul lui Madeleine din Charlesbourg. Era o locuință mică, dar confortabilă care nu-l mulțumea însă de loc. Încă din prima seară el i-a anunțat pe discipolii săi că vrea să se stabilească împreună într-un loc pustiu, pe peninsula Gaspe. La scurt timp după aceea, a plecat împreună cu

Jaques-Nathan. Au găsit un loc în ținutul Burnt River lângă Kinmount care era exact locul pe care-l visa Rock. Terenul era ieftin și l-a cumpărat cu numai o sută cincizeci de dolari. Toți cei care s-au dus să-l vadă mai târziu și numărul curioșilor nu a fost deloc mic, au constatat că noul rentier era un om harnic care știa o mulțime de meserii. Curând barăcile din bârne de lemn au început să se înmulțească precum ciupercile după ploaie. La fel de repede însă s-a schimbat și părerea locuitorilor din ținuturile învecinate. Membrii coloniei obișnuiau să fure, se purtau necuviincios, aveau o mulțime de copii și nu se îngrijeau de loc de ei. Acestea au fost motivele pentru care au sesizat poliția locală.

10

Luni, 25 iulie 1984 pe Colina Furnicilor au apărut funcționarii de la serviciul de asistență socială Karawarth/Haliburton Children's Aid Society (CAS) ca să constate în ce condiții trăiesc copiii membrilor noii comunități. Au urcat colina cu piciorul fiindcă nu exista nici un drum care să poată fi urcat cu mașina. De la distanță s-a convins că oamenii care locuiau în această fermă munceau cu hârnicie. Ce-i adevărat însă, nu aveau curent electric, televizor și telefon.

– Locul mi-a plăcut foarte mult, a declarat Georgia Brown asistentă socială la CAS. „Copiii nu arătau foarte bine, dar erau îmbrăcați decent și se purtau civilizat. Desigur nu se bucurau de toate avantajele confortului urban, dar trăiau totuși într-o atmosferă nepoluată. Era treaba lor că le plăcea să trăiască singuri.“

– Liderul acelei comunități, Rock Theriault era un om foarte vrednic. Pe deasupra îl interesa filosofia, era autorul unei cărți care urma să fie publicată sau poate chiar a și fost publicată și se purta ca un predicator, a declarat un al doilea vizitator, asistentul social Bob Galipeau de la CAS.

Totul părea să fie în deplină ordine până în ziua de 5 octombrie 1984 când lucrătorii de la serviciul de ajutor social au primit de la centrala lor din Québec un buletin cu o comunicare care semăna cu un mandat de arestare. Un anume Rock Theriault, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, care a plecat nu se știe unde împreună cu alți doi bărbați și cu opt sau nouă femei era dat în urmărire generală. Cinci din ele au născut mai mulți copii în zona Québec. Unul dintre ei, un băiețel a

murit după ce a fost torturat cu bestialitate. Centrala de asistență socială și supraveghere a copiilor din Québec căuta adresa acestor oameni pentru a institui un control asupra modului cum erau crescuți acești copii.

– Deodată am înțeles cât de bine au reușit să ne tragă pe sfoară, a declarat Georgia Brown. „Copiii pe care îi văzusem erau atât de cuminiți fiindcă le era frică. Tatăl lor era un nebun care se întorsese recent de la o clinică de psihiatrie unde fusese internat sub control“.

Au mai urcat colina a doua oară. Și de data aceasta Rock Theriault i-a primit cu zâmbetul pe buze și i-a invitat la masă. Copiii mâncau alături de părinții lor. Mâncarea era suficientă și gustoasă, iar ca băutură aveau diverse sucuri de fructe. Totul părea în ordine.

– Cu toate acestea, aveam impresia că ne ascunde ceva, a declarat mai târziu Georgia Brown. „Și nu-mi dădeam seama ce anume. Abia după câteva zile am avut această revelație“.

Nu au trebuit să aștepte prea mult. În sâmbăta zilei de 26 ianuarie 1985 la fermă a avut loc un incident tragic și pe deasupra foarte suspect. Pe la ora nouă seara, Gabrielle, poreclită Thirts l-a înfășurat pe băiețelul ei de cinci luni Eleazar într-o păturică, l-a scos afară și l-a așezat într-o roabă din fier care era în hambar. În ziua aceea în ținutul Burnt River temperatura era de minus zece grade și încă de dimineată începuse să ningă. Seara începuse să bată un vânt puternic care forma noi troiene. După o jumătate de oră femeia a ieșit afară să-și ia copilul și l-a găsit vânat. Rock Theriault a chemat prin radioemițător o ambulanță, dar era prea târziu pentru orice intervenție medicală.

Helicopterul a transportat păturica cu trupul înghețat al copilului și pe mama lui la spitalul Ross Memorial Hospital din Lindsay unde medicii au constatat moartea copilului. Câteva zile mai târziu, doctorul Al Lackey a eliberat certificatul de deces în care era menționată cauza decesului SMS – Sindromul unei Morți Subite.

– Eleazar a fost copilul lui Rock Theriault? a întrebat-o anchetatorul pe mama lui.

– Da.

– Cum se purta față de el?

– Nu foarte bine. În general Rock nu iubește copiii. Pe Elie îl bătea destul de des.

– Dar era totuși un prunc de cinci luni, s-a mirat anchetatorul.

– Obişnuia să afirme că incomodează pe toată lumea și că poartă însemnul satanei.

– Cum arăta acest însemn al satanei?

– În diverse feluri. În cazul nostru aveam pleoapa stângă puțin deformată. Rock a repetat de mai multe ori că ar fi mult mai bine pentru toată lumea ca acest copil să nu existe.

– L-ați crezut?

– Desigur. Am răsuflat ușurată când Ellie a murit. Moartea lui se datorează milei Domnului. Nu va mai trebui să sufăr.

Un rol important în scoaterea la iveală a dedesubturilor acestui caz l-au jucat membrii a două organizații de protecție socială a copiilor. Georgia Brown avea mereu sentimentul că în mica comunitate așezată în vârful muntelui se petrece ceva ciudat. A mărturisit aceste temeri lui Evelyn Coskie, directoarea CAS care a ascultat-o atent după care a telefonat la Fundația pentru respectarea drepturilor copiilor și tinerilor și combaterea agresiunii lor psihice – Council on Mind Abuse (COMA) din Toronto. Fundația i-a trimis imediat la fermă pe soții Ian și Christina Howarth care la întoarcere au prezentat următorul raport:

„Am constatat că în localitatea din Burnt River membrii comunității sunt constrânși prin violență să practice poligamia. Copiii sunt împărțiți în două grupe, una privilegiată și alta oprimată. Membrii se adresează unul altuia, folosind nume biblice. Se consideră niște oameni excepționali și condamnă obiceiurile societății noastre. Sunt subnutriți fiindcă porțiile de hrană pe care le primesc în fiecare zi sunt foarte mici. Conducătorul lor care se autoîntitulează Moise îi conduce ca un tiran. Amândoi am ajuns la concluzia că am descoperit o sectă ciudată și suspectă“.

Soții Howarth erau foarte instruiți și se pricepeau în problema sectelor și a comunităților religioase dubioase. De asemenea cunoșteau ce metode să folosească să-și atingă scopul propus în labirintul de probleme psihice. Pe lângă aceasta, practica îi învățase că numeroase secte sau comunități religioase foloseau în activitatea lor o motivație identică. Aceasta era apocalipsul care pentru unii însemna dispariția sau sfârșitul lumii, iar pentru grupul celor privilegiați – garanția unui viitor minunat într-o lume nouă cu o populație restrânsă.

Maestrul Moise era destul de inteligent ca să-și dea seama ce se întâmplă. Cunoștea numeroase trucuri vechi și verificate în practică de a-și învălui activitatea în ceață. Avea temperamentul unui jucător care atunci când nu riscă se simte ca peștele pe uscat. O premisă sigură pentru a contracara cu succes intervențiile funcționarilor și ale polițiștilor o constituia apartenența oamenilor pe care îi conducea. În felul acesta atmosfera destul de încărcată de la ferma din pădure s-a transformat într-o lecție de supușenie și respect față de Maestru. Mai întâi Maestrul ținea o predică, iar imediat a doua zi îi asculta pe elevi să vadă ce au învățat. Era un mod foarte dur de educație deoarece umilirea omului ajungea până la treapta cea mai de jos a complexului de inferioritate pe de o parte, iar pe de altă parte, propriul eu era ridicat deasupra celorlalți prin mijloacele cele mai murdare.

Georgia Brown și colegii ei nu s-au lăsat bătuți. Primăvara când a început să se topească zăpada, au încercat să se apropie de câteva ori de barăcile din lemn, dar de fiecare dată cineva le-a atras atenția că au intrat pe un teritoriu străin, încălcând astfel prevederile legale privind protecția proprietății private. Au început să urmărească cu binoclul ce se întâmplă la fermă, dar nu au văzut nimic altceva decât că în jurul barăcilor nu era nimeni ceea ce însemna că probabil toți munceau undeva afară.

S-au întâlnit de câteva ori cu niște copii care aveau bilet de voie. Mamele își pregătiseră însă bine copiii pentru această întâlnire. Copiii ședeau nemișcați în jurul mesei și cu privirile ațintite în jos de parcă se rușinau. Majoritatea lor nu avea mai mult de cinci ani și toți, inclusiv cei care umblau în patru picioare locuiau împreună și dormeau pe rogojini întinse pe jos într-o singură cameră. Cu multă greutate au reușit să găsească prilejul de a vorbi singuri cu un membru al sectei.

Maryse Grenier a încercat să plece din comunitate, dar Rock s-a împotrivit. După aproape două luni s-a lăsat convins cu condiția ca Maryse să o lase la fermă pe fiica lor Miriam. Maryse a plecat cu ceilalți doi copii, Jeziel în vârstă de doi ani și Thomas de trei ani și s-a mutat la părinții ei din St. Marie. Când și-a văzut prima oară nepoții, bunicul a izbucnit

în plâns fiindcă chipurile lor îi aminteau de copiii evreilor internați în lagărele de concentrare naziste.

Thomas care avea trei ani umbla în patru labe ca un pui de animal și dormea ghemuit ca un câine. Cei doi copii se aflau într-o stare avansată de subnutriție și aveau burțile umflate de foame ca negrii din ținuturile africane atinse de foamete. Părinții Marysiei au chemat un medic pediatru care i-a internat pe copii imediat la spital. Apoi au dat telefon la CAS și în aceeași seară Maryse Grenier s-a întâlnit cu Georgia Brown.

– Cât timp ați stat acolo? a întrebat-o Georgia Brown.

– Opt ani.

– Și acum sunteți fericită?

Se dezobișnuise să vorbească și acum nu mai vroia să răspundă la nici o întrebare. În toată perioadă cât locuise la fermă, nimeni nu o întrebese nimic și de aceea nu putea să-și închipuie cum două femei se pot distra împreună. A durat mult până când Georgie Brown a reușit să smulgă de la ea câteva informații.

– Prin urmare, la fermă copiii duceau o viață de sclav? a întrebat-o ea.

– Da.

– Cum se purta cu ei Rock Theriault care era tatăl celor mai mulți dintre ei? Obișnuia să-i bată?

– Îi bătea și îi lovea cu picioarele. Îi mai obliga să se tăvălească goi în zăpadă și îi agresa sexual.

– Cum adică?

– Îi obliga să se masturbeze. Îi băga în patul lui și îi obliga să-i mângâie penisul.

– Știai despre toate lucrurile astea?

– Toți știam.

– De ce nu ați spus nimănui nimic?

– Dacă ar fi aflat i-ar fi aruncat în lac sau le-ar fi zdrobit capul de un pom.

– A făcut așa ceva?

– Proceda așa de fiecare dată când nu-i plăcea ceva, invocând motivul că sunt mici diavoli care trebuie stârpiți de pe fața Pământului ca să nu ajungă să-l stăpânească.

– I-a și omorât pe unii dintre ei?

– Da.

Depoziția era suficientă pentru a fi întocmit mandatul de arestare. În ziua de vineri, 6 decembrie 1985, în jurul orei nouă, la fermă și-a făcut apariția un grup de polițiști îmbrăcați

în pufoaice și i-au prezentat lui Theriault hotărârea judecătorească ca toți cei treisprezece copii să fie internați în spital. Acțiunea a fost însoțită de o intervenție ciudată. De fapt nimeni nu știa care este numele adevărat al celui alt, nici unul dintre ei nu avea acte de identitate și prin urmare trebuia constatat cine e mama lor și care dintre fete este fiica ei. Toți copiii aveau două sau chiar trei nume care erau însă biblice. Fotografii de la poliție a pierdut destul de mult timp până când a fotografiat-o mai întâi pe mamă, apoi pe băiatul sau pe fiica ei și în cele din urmă pe cei doi copii împreună. După ce toți au fost fotografiați, au coborât jos unde îi aștepta autobuzul școlii.

Mamele nu au protestat. Unele nici măcar nu și-au luat rămas bun de la copiii lor. Maestrul Moise reușise să le anihileze sentimentele materne. El realizase performanța de a-i opune pe copii părinților lor și de a sădi în sufletul mamelor ura împotriva propriilor lor copii deoarece după părerea Maestrului care întotdeauna avea dreptate, acești copii erau mici diavoli. Sentimentele normale fuseseră distruse, iar viața încetase a mai fi viață. Aceste ființe omenești existau și numai atât.

Încă de pe 10 decembrie judecătorul districtual a emis hotărârea ca deocamdată copiii să intre în sfera de protecție a lucrătorilor de la CAS – Children's Aid Society, cerând în același timp instanței să se pronunțe dacă în viitor acești copii vor trebui readuși lângă părinții lor sau vor putea fi adoptați.

Între timp reprezentanții CAS încercau să afle de la copii cât mai multe despre regimul lor de viață zilnic. Nu era de loc ușor ca micuții membri ai sectei să povestească despre niște lucruri care pentru ei erau absolut normale. Treptat, Georgia Brown a aflat despre dansurile rituale la care erau obligați să participe, despre sacrificarea unui miel în sângele căruia Maestrul Moise își scălda trupul gol și despre dansul tuturor în jurul focului din tabără după care toți se târau goi pe jos, scoțând diverse țipete.

În timpul consultului medical, s-a constatat că una dintre fete avea organele genitale rănite. Dar aceasta nu a fost singura constatare cutremurătoare fiindcă din inițiativa judecătorului Lucien Beaulieu au mai ieșit la iveală și alte obligații pe care trebuiau să le respecte copiii.

– Un băiețel mi-a povestit că a văzut de nenumărate ori cum surorile lui se jucau cu penisul tatălui Rock. Și mi-a des-

cris exact cum anume se jucau, a declarat Georgia Brown judecătorului.

– Ați consemnat toate aceste depoziții în procese verbale? a întrebat-o judecătorul.

– Le-am înregistrat. Dar nu sunt tocmai convinsă că vom avea nevoie de mărturiile acestor copii. Pentru orice eventualitate, am consemnat depoziția unei fete în ziua de 11 august 1986 din care m-a impresionat următoarea frază: tatăcului îi place să-l trag de coadă până când iese din ea o zeamă albă. Când am întrebat-o dacă și celelalte fete se joacă așa cu tatăcul lor, mi-a răspuns afirmativ. Mi-am notat încă o frază: toți ne jucăm așa, chiar și mama. Mama și eu facem cu schimbul, iar atunci când din coada tatălui apare zeama albă, el se ridică în picioare.

În dosarul judecătorului Lucien Beaulieu începeau să se adune depozițiile martorilor care dovedeau monstruoșitatea lui Rock Theriault. Maryse Grenier, poreclită Rebecca, a mărturisit că a asistat la scena când în ziua de Crăciun a anului 1982, băiatul lui Rock a încercat să violeze o fetiță de cinci ani. Ulterior s-a constatat că aceasta a născut un copil. Întrebat asupra acestui fapt, Maestrul Moise nu a negat nimic. De fapt, el nu considera că purtarea lui este anormală și pasibilă de pedeapsa cu închisoarea. Maryse și-a completat depoziția cu încă un amănunt și anume că surprinsese la toaletă un băiețel și o fetiță care se jucau de-a doctorul.

– Ați luat parte la acte de sex colectiv? a întrebat-o judecătorul Beaulieu pe Maryse Grenier.

– Toți participam. Rock nu a ascuns niciodată aceste momente, ci dimpotrivă erau pentru el un fel de mândrie. Așa de pildă, într-o dimineață era foarte fericit că doi copii s-au bucurat când el le-a arătat cum i se ridică și cum îi coboară penisul.

– La aceste orgii sexuale participa și fiul lui Theriault? Rock junior? a întrebat-o judecătorul.

– Desigur. Pășea pe urmele tatălui său care era foarte mândru de acest lucru. Pe 11 decembrie 1985 Maestrul ne-a anunțat pe un ton solemn că fiul lui are relații sexuale cu o fată care nu-i ajunge și de aceea a început să practice sexul în grup. După părerea lui, era un băiat foarte de ispravă și s-a comportat foarte bine la un bordel din Toronto.

– Fiul lui Rock avea relații sexuale cu o fată care în mod normal ar fi trebuit să fie elevă de liceu, a declarat Madeleine.

„Dar tatăl ei a corupt-o. Într-o dimineață l-am surprins cum o obliga să facă sex oral. Și în aceeași seară s-a culcat cu Rock junior ceea ce după părerea lui Rock era un lucru normal.“

În verdictul rostit de judecătorul Beaulieu sunt menționate următoarele cazuri:

„Maryse Grenier a mărturisit sub jurământ că Rock Theriault îl bătea foarte des pe fiul ei Samuel și în general se purta cu el foarte dur. La ordinul lui Moise, soțul ei Jacques era obligat să-l scoată pe micuțul Samuel afară în ger și să-l tăvălească în zăpadă. Într-o zi când era beat criță i-a tăiat părul, iar atunci când ea a încercat să protesteze, a amenințat-o că dacă nu-și ține gura, îi scoate ochii lui Samuel“.

Totul părea clar. Nimeni nu mai pune la îndoială că instanța va lua o hotărâre în favoarea copiilor tiranizați, permițând adoptarea lor. Numai că psihologii și psihiatrii au adunat un dosar gros cu trei sute de pagini care se termina cu recomandarea ca toți copiii să fie aduși lângă mamele lor care locuiau la ferma din Burnt River. În felul acesta caruselul birocrăției a început din nou să se rotească.

A sosit timpul confruntărilor administrative, al explicațiilor și replicilor, atacării expertizelor și demonstrațiilor psihiatrice care vroiau să dovedească că judecătorii nu au dreptate. Judecătorul Beaulieu nu s-a lăsat însă bătut și pe 26 octombrie 1987 a emis un cap de acuzare pe 83 de pagini din care rezulta că Rock Theriault este un dictator periculos care pune în pericol nu numai viața propriilor săi copii, dar și pe cea a membrilor sectei. Constatările de până acum demonstreu că el nu era în stare să asigure educația acestor copii care dimpotrivă era periclitată. În concluzie, copiii nu trebuiau să se întoarcă la fermă, iar părinții lor nu mai aveau voie să-i vadă. O excepție o constituia Miriam, fiica cea mare a lui Maryse Grenier care avea voie să se întoarcă la mama ei, cu condiția de a fi supusă unui control psihiatric periodic, eventual chiar unui tratament. Supravegherea copiilor a fost încredințată membrilor CAS până la adoptarea lor.

Cazul trebuia să continue prin întocmirea capului de acuzare împotriva lui Rock Theriault. În prezența polițiștilor și a reprezentanților CAS conduși de Georgia Brown în august 1986, acesta a recunoscut că s-a purtat foarte dur cu femeile și copiii lui. Reprezentanții poliției au asistat, de asemenea, la interogatoriile copiilor și era de așteptat că vor emite

un mandat de arestare, iar criminalul va ajunge în fața instanței.

Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Substitutul procurorului general Alex Smith considera aceste probe insuficiente pentru întocmirea capului de acuzare. Pe deasupra, sergentul de poliție Ron Deck declarase într-un interviu presei că faptele nu erau atât de grave încât autorul lor să fie trimis în spatele gratiilor.

12

Violatorul a părăsit ringul fără nici o zgârietură și a început să bea în neștire. Potrivit declarațiilor lui Claud, cincisprezece bere erau suficiente ca să se îmbete criță. Din nou a început să-i agreseze noaptea pe ceilalți membrii ai sectei cărora nu le era străin de loc alcoolul. Femeile beau la toartă cu bărbații și cu el, singura excepție, făcând-o soția lui adevărată Madeleine. Cea mai mare parte din timp Maestrul se afla într-o stare vecină cu nebunia. Nu-i trecea de loc prin cap că poliția continuă să-l țină sub urmărire, iar depozițiile pe care le-a adunat formau un mozaic pe baza căruia putea fi întocmită o listă cu crimele săvârșite de Rock Theriault. Lista constituia un adevărat bilanț de păcate, perversiuni, fapte lipsite de judecată și simțire care dovedeau că autorul lor nu este un om în toate mințile. Rock nu era însă singurul nebun din comunitatea pe care o conducea. Și ceilalți trebuie să fi avut creierele spălate din moment ce acceptau să se comporte atât de odios și nici unul dintre ei nu a protestat și nu s-a dus la cea mai apropiată cabină telefonică ca să cheme poliția.

Rock îi obliga pe supușii săi să devină coparticipanți la acțiunile lui sadice. Gabrielle poreclită Thirtsa și Josse-Noa erau interpretele principale ale scenariului acestui film de groază. Într-o noapte Maestrul Moise a dat ordin ca în camera unde se bea și se făcea sex să fie adus un aparat de sudură și butelii cu gaz. Apoi Rock a obligat-o pe Gabrielle să o strângă atât de bine pe prietena ei Josse încât aceasta să nu se poată apăra. Predicatorul Moise a aprins arzătorul și cu flacăra care sudează metalele a ars spatele gol al bieteii femei până când au început să-i apară bășici roșii. Toți ceilalți asistau la această scenă îngrozitoare fără ca nici unul să clipească.

240

Se naște atunci în mod firesc întrebarea dacă acești oameni puteau fi considerați normali?

Moise a supus-o aceleiași operații și pe Nicole poreclită Debora. În ziua în care ea a născut primul copil, al cărui tată era bineînțeles Rock, acesta a dus-o în sala cea mare. Aici a obligat-o să se întindă goală pe dușumeaua din beton și i-a ars abdomenul cu aparatul de sudat.

Nici Jacques Fisset care era un bărbat în toată firea nu s-a putut opune accesului de furie al lui Moise. În timpul unei beții nocturne Moise l-a lovit cu un topor atât de tare încât i-a spart fruntea, i-a zdrobit gura și pe deasupra i-a fracturat câteva coaste. Fiului lui cel mare, Rock junior i-a crăpat obrazul cu pumnul fiindcă acesta a refuzat să se încaiere pe viață și pe moarte cu fratele lui Francoise.

Pe unica lui soție legitimă Madeleine a trântit-o la pământ și a călcat-o în picioare cu cizmele bătute în ținte.

În timpul unei beții nocturne pe Nicole a împușcat-o cu un pistol în umăr. Lui Claude i-a scos cu un clește de electrician unsprezece dinți sănătoși din gură, după ce cu câteva zile mai înainte îl tăiasă cu un ciob de sticlă de la umăr până la cot. Se pare că nu-l avea de loc la inimă fiindcă s-a mai năpustit o dată asupra lui și i-a sucit degetele de la piciorul drept. Deși Claude nu se mai putea ține pe picioare, Rock l-a obligat să meargă să muncească pe câmp și în grajd.

Și ca și cum toate aceste torturi nu ar fi fost suficiente, altă dată le-a obligat pe două concubine de ale sale să-l lovească pe Claude în picioare cu un ciocan mare până i le vor zdrobi. Apoi i-a poruncit lui Jacques să-i lege mâinile la spate și să-l țină fixat afară de un țărșuș o oră. Claude a mai avut de îndurat și alte suferințe. A fost obligat să se întindă pe jos, iar două femei s-au urcat pe el și i-au smuls firele de păr din jurul penisului. Altă dată însuși Maestrul i-a turnat pe spate o oală mare cu apă fierbinte, iar câteva zile mai târziu, l-a așezat gol pe o plită încinsă.

Gabrielle și Madeleine, soția legitimă, au absolvit o tortură foarte umilitoare și dureroasă. Maestrul Moise le-a smuls cu degetele sfârcurile de la sâni până când au început să le șiroiască sângele. Inventivitatea lui nu cunoștea margini. Claude a fost obligat să-și mănânce singur fecalele și ca pedeapsă că nu a reușit să prindă un șoarece, a trebuit să mănânce un alt șoarece pe care tocmai îl scosese din capcană. Altă dată Maestrul a tras un glonte în el de la o distanță foar-

241

te mică, dar din fericire glonteile nu i-a zgâriat decât puțin urechea.

13

Potrivit concluziilor la care a ajuns tribunalul din Ontario la 18 ianuarie 1993, relațiile umane din secta condusă de Moise au început să se deterioreze rapid. Roch Theriault nu scăpa nici o ocazie ca să țipe în gura mare că este mântuitor și dumnezeu, iar toți ceilalți sunt obligați să-l asculte fiindcă altfel vor fi pedepsiți. Nu suporta nici un fel de manifestare de rezistență și cerea supușilor să-l admire și să fie de acord cu tot ce spune. Cine nu-l aplauda era pedepsit și persecutat. Femeile și bărbații care munceau din greu de dimineată până noaptea târziu și sufereau de subnutriție, lipsă de somn și în general de odihnă, nu îndrăzneau să crâcnească. Teroarea psihică le inhibase de multă vreme propria inițiativă și capacitățile de a lua o hotărâre sănătoasă și înțeleaptă și îi transformase în adevărate epave umane lipsite de orice urmă de voință. De foarte puținele ori, când unul dintre ei încerca să-și exprime o părere proprie sau chiar să protesteze, era pedepsit imediat în fața tuturor ca învățătură de minte.

– Pe la începutul lui septembrie 1988, Solange Boilard mi-a mărturisit că vrea să fugă, a declarat în timpul interogatoriului Madeleine, soția legitimă a lui Rock. „A adăugat că nu mai suportă să vadă tot ce se întâmplă în jurul ei și eu am încurajat-o“.

– Ce relație exista între Solange și Rock Theriault? a întrebat-o judecătorul.

– Cred că la început a fost vorba de o relație de prietenie, a declarat Gabrielle Laval, poreclită Thirtsa. „Sunt convinsă că era una dintre femeile pe care le iubea cel mai mult. Iar pe deasupra Rock avea nevoie de ea pentru bunul mers al comunității. Era o femeie deșteaptă, cultivată și cunoștea o mulțime de lucruri. Din păcate nu era foarte sănătoasă.

– Ați putea să-mi spuneți de ce suferea?

– Era tot timpul obosită, nu vroia să mănânce și nu o interesa absolut nimic.

– Rock Theriault știa?

– La început nu, dar mai târziu când a aflat s-a gândit să o trimită la un doctor. Dar până atunci nu a renunțat să se distreze cu ea, spunându-i că toată boala ei are o cauză foarte

simplă și anume un mod de viață nesănătos. I-a reproșat că preferă să bea bere în loc să mănânce, iar băutura probabil nu-i făcea bine. Eu însă nu am auzit-o niciodată pe Solange, plângându-se de dureri de ficat sau de rinichi.

– Când a avut loc acest incident? a întrebat-o judecătorul pe soția lui Rock.

– Pe la prânz. Nu știu precis cât putea fi ceasul. Rock o luase cu băutura de dimineată și umbla agitat de colo colo. Când l-am văzut intrând în dormitor și scoțându-și bijuteriile, mi s-a făcut deodată frică. Și-a pus inelul în deget, și-a așezat coroana aceea blestemată pe cap și a început să ne spună că în sectă s-a creat un focar de epidemie. După aceea, a trecut de la o femeie la alta și le-a sugrumat.

– Printre voi se aflau și oameni bolnavi? a întrebat-o judecătorul.

– Desigur. Aproape fiecare dintre noi sufeream de câte ceva. Dar nici unul dintre noi nu era atât de prost ca să recunoască fiindcă ne era frică tuturor că Rock va încerca să ne vindece. Știți doar că se considera un tămăduitor miraculos?

– Prin urmare, Solange nu era singura femeie bolnavă?

– Nu. Deși nu se simțea, se scula cu noaptea în cap și începea să muncească din greu. Primise sarcina de a ajuta la repararea șoselei și căra cu roaba pământ și pietre. O dată când am trecut pe lângă ea, fără să mă opresc, mi-am dat seama că își pierde respirația.

– Primise această sarcină atât de grea sub formă de pedeapsă?

– Da, cu toate că nu se făcuse vinovată cu nimic. Rock mi-a dat ordin să o trimit să repare șoseaua.

– Cu toate că nu făcuse nimic împotriva voinței lui?

– Nu mai avea încredere în ea. Avea impresia că este încăpățânată, neascultătoare și că nu e de acord cu nimic din ce spune el. Rock se temea de oricine care ar fi putut avea o altă părere decât a lui.

– Ați ajutat-o?

– M-am întors spre ea și i-am zis să se odihnească.

În boxa martorilor a apărut Claude Quellette.

– De multă vreme avea probleme cu sănătatea, dar le ascundea în fața lui Rock. În ziua cu pricina a avut pur și simplu ghinion. Rock a început să bea pe la prânz, după care s-a îmbrăcat în hainele de sărbătoare formate din două baticuri colorate din mătase, și-a așezat coroana pe cap și a început să

se joace de-a regele. Chantal și Nicole l-au ajutat să-și schimbe vestimentația.

– Vă rog să-mi spuneți care erau numele lor adevărate? spuse judecătorul.

– Chantal Labrie și Nicole sau Debora. De fapt nici eu nu știu cum se numeau în realitate. În timp ce se îmbrăca, a trebuit să îngenunchem în fața lui și să-i sărutăm pe rând inelul cu sigiliu de la mâna dreaptă.

– Chiar așa ați făcut?

– Eram deja obișnuite cu acest ritual impus de Maestru. Nu avea sens să nu-l ascultăm.

– A vorbit cu Solange Boilard?

– Da. Și ea a îngenunchat în fața lui. Dar spre seară a luat-o în brațe și a așezat-o pe masa din bucătărie.

– Mai era cineva acolo?

– Nu. Nu mai era nimeni, spuse Madeleine.

– De ce a dus-o acolo?

– Era beat criță. A așezat-o pe masă și a început să o strângă de gât. La fel a procedat și cu Maryse care poate să vă povestească detalii. Ne-a băgat amândouă în gură căluș din ștergarele care erau atâmate ca să se usuce în bucătărie. Femeile începeau să se asfixieze în timp ce el le întreba de ce crede că le face asta. Nu știau și chiar dacă ar fi știut nu puteau să răspundă. Apoi le-a strâns pe amândouă de nas până când s-au învinețit. La toate întrebările lui trebuiau să răspundă prin mișcări ale capului.

– Și voi toți asistați la acest spectacol?

– Nu aveam o altă posibilitate. Îl cunoșteam foarte bine și știam de ce e în stare.

– Ați fi rămas la fel de neclintite dacă le-ar fi sugrumat?

– Eu urmam la rând, a spus Madeleine. „M-a chemat și m-a trimis să aduc alte bijuterii. Înainte însă să ajung la ușă, i-a venit în cap o altă idee. Am profitat de cele câteva secunde și am fugit afară. M-am îmbrăcat repede în odaia mea și am fugit din răputeri la șosea. Vroiam să ajung la Québec.”

Cercul cu bijuteriile era un ritual care se repeta destul de des și care a fost descris cu lux de amănunte în fața instanței. Maestrul se așeza în fața noastră, se lăsa admirat și fiecare dintre noi trebuia să ghicim care dintre bijuteriile lui este mai valoroasă. Solange Boilard, epuizată de moarte, nu a fost în stare să rostească nici un cuvânt drept care a fost lovită și trântită la pământ.

– Tremura de frică, a mărturisit Claude Ouellette. „S-a aruncat peste ea, a luat-o de umeri și a început să o zgâlțâie în timp ce ea se apăra, repetând că el este unicul Maestru și conducător”.

Unele accese de furie erau pregătite cu mult timp înainte, altele izbucneau pe neașteptate ca un incendiu în prerie. Solange Boilard nu era sănătoasă. Dumnezeu știe de ce nu s-a dus la un doctor care să o consulte ca lumea. Este puțin probabil că Moise ar fi putut să o împiedice. Dar într-o noapte, când toți sărbătoreau ceva de câteva ore, Solange a început să vorbească despre durerile ei și a rostit o frază la care Moise ca un prost actor ce era a reacționat imediat. A ordonat să fie luat totul de pe masă, să fie acoperită cu o pătură din lână, a trimis pe cineva să-i mai aducă un șervet dintr-un material sintetic și a acoperit cu el masa de operație. Apoi i-a făcut un semn cu ochiul lui Solange. Îl asculta de parcă era vrăjită. Poate o hipnotizase sau ea nu mai avea nici o fărâmbă de voință proprie. Cert este că a ascultat toate ordinele pe care i le-a dat: s-a dezbrăcat și s-a întins pe masă. Ceilalți se înghețau în jurul mesei fiindcă în bucătărie nu era atâta loc ca într-o sală de operație adevărată.

– Mă duceam târziu după amiază să cumpăr câteva sticle de bere, a mărturisit Jacques Giguere. „M-am oprit în fața prăvăliei lui Brewer din Fenelon Falls, dar am găsit-o închisă. Atunci am plecat la Orillie unde am cumpărat două lăzi a câte douăzeci și patru de sticle cu bere. M-am întors în tabără pe la miezul nopții. Barăcile erau goale, nicăieri nu era lumină. Mi-am dat seama că toți s-au adunat la bucătărie. Cineva mi-a dat un cuțit și mi-a spus să-l ascut ca lumea fiindcă Maestrul îi va face lui Solange o operație la ficat. Am ieșit afară, am ascuțit cuțitul de o piatră și i l-am dat lui Rock”.

– Ce fel de cuțit era? a întrebat judecătorul.

– Un cuțit normal de bucătărie.

– Ați asistat la operație?

– Da. Am ținut-o pe Solange de mână ca nu cumva să încerce să se dea jos de pe masă.

– Prin urmare, ați asistat la toată intervenția?

– Ca, de altfel, toți ceilalți.

– Cum a început Rock operația?

– Cu o clismă.

– Am impresia că soluția fusese preparată de Gabrielle Lavallo, a declarat Marise Lambert. „Era de fapt un fel de

limonadă, sau un sirop diluat cu apă. Cineva a adus o sticlă mare din cauciuc cu un furtun subțire și i l-a băgat în fund lui Solange“.

– Numai că ceva nu i-a reușit, a adăugat Claude Quellette. „Fundul trebuia să rămână nemișcat în recipientul de sub el, dar la un moment dat toate excrementele au ajuns pe masă. Rock a repetat clisma de cinci ori. Pe masă era o imensă porcărie, în bucătărie putea îngrozitor, dar nimeni nu avea voie să iasă afară și trebuie să vă mărturisesc foarte sincer că la toți ne venea să vărsăm. Toată operația a durat douăzeci de minute“.

Următoarea fază a operației ar putea face parte din scenariul unui film de groază. Maestrul Moise, beat crită, a început să o lovească pe Solange cu pumnii în burtă. Femeia a început să se apere. Era lovită cu adevărate lovituri de boxer în locurile cele mai sensibile. A urlat la ea să stea întinsă și să se potolească. L-a ascultat. Zăcea întinsă pe spate pe masa din bucătărie fără vlagă.

– I-au introdus în abdomen un furtun dintr-un material plastic transparent, a spus Claude Quellette. „Îl țineam în garaj. Apoi fiecare am primit sarcina să suflăm pe rând în furtun sau să scoatem aerul din el. Am uitat ce explicații a găsit ca să-și motiveze această acțiune. Îmi ieșisem complet din fire. Nu mai puteam să respir fiindcă în bucătărie eram mulți și nu exista nici un mijloc de aerisire“.

– V-a mărturisit ce planuri avea? l-a întrebat judecătorul.

– I-a spus lui Solange. S-a postat în fața ei ca o statuie și a anunțat-o că vrea să o opereze.

– A fost de acord cu el?

– Nu a rostit nici un cuvânt, dar în schimb m-a apucat de mână și a început să mă strângă cu toată puterea ei. Tot timpul m-a ținut de mână.

– Fără nici o ezitare, Rock Theriault i-a despicat partea dreaptă a abdomenului, puțin deasupra vertebrelor și i-a crescut mușchii abdominali pe o lungime de circa cincisprezece centimetri. Apoi și-a băgat mâinile în rană și a extras din ea ceva mic, alb și însângerat, a declarat Jacques Giguere.

– Cât de mare era? l-a întrebat judecătorul.

– Cam de mărimea degetului arătător.

– Era învelit în piele?

– Cred că nu. Semăna cu un fel de lamelă groasă de cinci șase milimetri. După ce a arătat prada întregii asistențe, a

așezat-o pe o măsuță lângă perete. Apoi i-a zis lui Rachel alias Solange. «Asta a fost. Ai avut dreptate.»

– Credeți că a extras tocmai organul bolnav? s-a adresat judecătorul lui Claude Quellette.

– Cred că nu. Fiindcă după câteva minute a extras un alt organ mai mare, alb, care semăna cu o bucată de intestin. I l-a dat cuiva din asistență și i-a poruncit să-l ascundă bine. Dar a mai scos încă ceva mai mare pe care l-a băgat înăuntru.

– Femeia care suporta operația se afla în stare de inconștiență? a întrebat judecătorul.

– Nu. De loc. Dar nu vorbea, a adăugat Gabrielle Lavelle. „Dar nici nu opunea nici o rezistență de parcă ar fi fost de acord cu tot ce se petrecea“.

Apoi cineva a cusut abdomenul femeii. Nu mai țin minte cine anume. Cert este însă că la scurt timp după aceea, Solange Boilard s-a ridicat în picioare.

– Rock a obligat-o să meargă, a adăugat Gabrielle Lavelle.

„Mai întâi s-a așezat în fund, apoi și-a mișcat picioarele, s-a proptit în ele, s-a sculat și a început să meargă. Toți ne uitam la ea ca la o minune. Pășea absolut normal.“

– Nimeni nu a sprijinit-o? Nimeni nu a ajutat-o? a întrebat-o judecătorul.

– Nu. A început să meargă singură. Încet a ajuns până la ușă, a ieșit afară și s-a îndreptat spre baraca ei. A intrat înăuntru și s-a întins în pat, a continuat depoziția Gabrielle Lavelle.

Oamenii s-au dus după ea că vadă ce face abia după ce și-au revenit din uimire. S-au așezat în jurul patului și au ținut-o de mână toată noaptea.

– Dormea? a întrebat judecătorul.

– Nu știu. Nu spunea nimic, stătea întinsă cu ochii deschiși, dar nu clipea de loc. Arăta ca o moartă, dar de fapt trăia. Apoi a venit Jacques-Josuah care a început să-i povestească ceva.

– Când a scos primul cuvânt?

– A doua zi dimineața. La rășăritul soarelui. A spus că nu-și poate închipui cum a reușit să supraviețuiască acelor dureri înfiorătoare.

– I-a îngrijit cineva rănile?

– Nu. Rock adormise tun.

– Dar ceva mai târziu i s-a făcut rău.

– În baie.
– A făcut baie? Cu o rană deschisă în abdomen? a întrebat uimit judecătorul.

– Rock îi dăduse acest ordin, a spus Claude. „Mai întâi au băgat-o în apă fierbinte în care cineva fiersese de dimineată niște plante medicinale și trandafiri. În apă i s-a făcut rău“, a spus Gabrielle. „La un moment dat a înțepenit. Am simțit că are brațele imobile. Am trimis după Rock fiindcă nu știam ce avem de făcut. Rock care se îmbătase criță dormea tun și nu am reușit să-l trezim. Cineva l-a stropit cu apă rece și până la urmă a reușit să-și vină în fire. Ne-a spus că trebuie să-i facem o baie rece care o să-i facă mai bine decât baia fierbinte“.

Nu am mai ajuns să-i facem baie în apă rece. Jacques Giguere nu l-a mai ascultat pe Maestrul Moise și a dus-o în brațe pe Solange până la patul ei. Aici femeia a început să scuipe sânge și după câteva minute a încetat să mai respire.

Au înghebat la repezeală un sicriu din câteva scânduri și au săpat repede o groapă nu foarte adâncă. Erau nedormiți și nemâncați de peste douăzeci și patru de ore.

– Am venit să o ridicăm, a continuat șirul depoziției Claude. „Stătea întinsă goală în patul lui Rock. Mai târziu am aflat, că o luase din patul ei și o băgase în patul lui. Rock trebuie să fi avut o sursă de unde își procura băutura fiindcă era tot timpul beat. Dar cu toate acestea, a mai apucat să-mi spună că trebuie să preiau toate obligațiile privind înmormântarea lui Solange. Apoi am îngropat-o. A doua zi a venit la mine cu o pușcă în mână și mi-a ordonat să-l împușc. L-am refuzat. A plecat și s-a urcat în camion după ce mai întâi avusese grijă să monteze țeava de eșapament, iar celălalt capăt ai ei să-l tragă în cabină. Apoi a închis cu grijă toate ferestrele.

– Ați asistat la toate aceste momente, domnule Giguere? l-a întrebat judecătorul.

– Da. Stăteam în curte, lângă poartă și nu știam ce să fac. Eram total înnebunit din cauza evenimentelor întâmplare în ultimele zile, Rock a stat în camion o oră întreagă, a inspirat gazele de eșapament, dar nu a reușit să se sufoc.

Se spune că bețivii au îngeri păzitori foarte vigilenți. Maestrul Moise a supraviețuit și celei de-a doua tentative de sinucidere. A înghițit toate prafurile și pilulele posibile, dar tot fără nici un efect. După ce-și revenea, declara că Dumnezeu nu dorește ca slujitorul lui credincios de pe acest Pă-

mânt să moară și i-a încredințat o altă misiune pe care să o ducă la bun sfârșit.

14

Rock Theriault a fost un monstru cu chip uman care sub comandamentul unei fictive divinități a săvârșit crime incalificabile. Cu toate acestea, nimeni dintre victimele lui nu a avut curaj să pună mâna pe telefon și să sune la cea mai apropiată secție de poliție care să-l ridice pe ucigaș. De aceea, a trebuit să treacă foarte mult timp până când acesta și-a primit pedeapsa binemeritată.

După moartea lui Solange, Rock a plecat la o veche cunoștință de-a lui care era psihiatru în statul Utah. Jess Groesbeck fusese preot al mormonilor și misionar în Guatemala, Nicaragua și Costa Rica. Apoi a făcut o practică de trei ani într-un spital din San Francisco, a predat la Institutul Carl-Gustav Jung din Zurich și mai târziu la Institutul de psihologie analitică din San Francisco. Era specialist în probleme de mistică, woo-doo și ritualuri misterioase ale sectelor exotice.

Iată cum l-a caracterizat Madeleine, soția legitimă a lui Rock: „Specialitatea de psihiatru pe care și-o asumă nu înseamnă că trebuie să fie neapărat un om sănătos. Este sigur că Rock a învățat câte ceva de la el în timpul acestei vizite“.

– L-ați văzut atunci când s-a întors? a întrebat-o judecătorul.

– Toți l-am văzut și am constatat că se purta ca un nebun. Afirma că este însărcinat și poartă în pânțece un prunc care este Rachel. Iar la masă a subliniat încă odată că acum nu poate mânca tot fiindcă trebuie să țină regimul specific gravidelor. Dar în aceeași seară s-a îmbătat criță.

– Care era relația față de dumneavoastră?

– Mă ura. De câteva ori mi-a declarat că o să mă omoare fiindcă nu am fost lângă el când a murit Rachel.

– Rachel? V-aș ruga să-mi spuneți care era numele ei întreg?

– Solange Boilard. Nu putea să mă suferă, dar întotdeauna el trebuia să aibă câte un dușman pe care să se răzbune. În aceeași seară, pe la miezul nopții, deodată a început să țipe la mine: fetelor, veniți aici ca să o scalpați pe Esther. Nimeni nu îl lua în serios cu excepția lui. Mai întâi, a stabilit ordinea. Prima trebuia să fie operată Marise Lambert, dar aceasta a

refuzat. Atunci Rock a ales-o pe Nicole. Aceasta a luat un cuțit și împreună cu ceilalți m-au ras în cap. Apoi Rock mi-a crestat pielea de pe cap cu vârful unui cuțit mai ascuțit și mi-a tăiat o venă din care a început să curgă șiroaie sânge.

– Apoi a renunțat?

– Da. Fetele mi-au dezinfectat rana, m-au bandajat la cap ceea ce nu înseamnă însă că suferințele mele au luat sfârșit. Câteva zile mai târziu, Rock mi-a ordonat să dezgrop sicriul în care era răposata Solange.

– L-ați ascultat?

– Nu puteam să nu-l ascult. Am scos sicriul din groapă, l-am deschis și am văzut fața lui Rachel. Arăta îngrozitor și avea gura deschisă de parcă ar fi murit în timp ce țipa.

Conform proceselor verbale care au fost semnate de Gabrielle Lavallée și de Madeleine Theriault au urmat adevărate scene de coșmar. Deși cadavrul se afla în putrefacție, Rock insistă să se uite în abdomenul ei ca să afle din ce cauză a murit.

– În cele din urmă ne-a obligat să-i extragem anumite organe ale corpului pe care nu vreau să le numesc, să închidem sicriul și să-l coborâm din nou în groapă.

Această scenă îngrozitoare s-a mai repetat încă odată. Femeile ajunse în pragul nebuniei au fost obligate să mai dezgroape o dată sicriul, să-l deschidă, iar Madeleine a făcut o gaură în țeastă fostei sale prietene, deoarece Maestrul Moise ajuns și el în culmea nebuniei băguia ceva despre lobotomie, dar mai ales se pregătea să se masturbeze deasupra cadavrului pentru ca sămânța lui să intre în creierul moartei.

– Zadarnic am încercat să mă gândesc cum să scap de această grozăvie. În cele din urmă am încercat să-i explic că Solange și-a dorit dintotdeauna ca după moarte să fie incinerată. Am deschis discuția pe această temă într-un moment în care Rock era încă treaz și a fost de acord cu incinerarea. Dar până să aprindem rugul, el a scos din cadavru o coastă pe care de atunci înainte a purtat-o ca pe un talisman. A doua zi a mai scos câteva coaste pe care ni le-a adus curățate pe o tavă și ne-a obligat să le înșirăm pe un fir de ață și să le purtăm la gât ca să nu o uităm niciodată pe Solange.

Nici măcar după o jumătate de an, nimeni nu aflase nimic despre torturile la care fusese supusă Solange Boilard și despre felul cum a murit. Nici măcar familia ei nu a încercat să o găsească. Dar Stan Pope, un funcționar de la administrația

socială care în același timp era și membru al Societății pentru ajutorarea copiilor săraci a aflat că în tabăra sectanților s-a mai născut încă un copil. Acesta a constituit un bun prilej pentru el ca să plece într-o inspecție inopinată însoțit de doi polițiști de la secția de poliție Burnt River. Vizita a decurs în liniște și pace fiindcă sectanții știau să-și interpreteze rolurile de nota zece. Cu toate acestea, Pope îl urmărea atent și după ce a numărat femeile, a constatat că una lipsește.

– Rock Theriault nu era acasă așa încât nimeni nu vroia să-mi răspundă la întrebări. Am întrebat unde l-aș putea găsi pe Maestrul și cineva mi-a arătat un loc unde se tăiau lemne. L-am găsit acolo și l-am întrebat unde este doamna Boilard. Avea deja răspunsul pregătit dinainte. Solange era însărcinată și fusese internată la maternitatea din Aur, nu departe de Toronto. Pe deasupra ne-a mai dat un sfat ciudat și anume să ne adresăm lociitorului lui de drept dacă mai dorim să aflăm și alte lucruri suplimentare. Am procedat în consecință și am scos hotărârea judecătorească prin care trebuia să ne fie dat copilul.

În tabăra din vârful dealului se născuseră încă doi copii. Unul era al Marisei Lambert, iar celălalt, cu nouă zile mai mic, al lui Chantal Labrie. În ziua de 26 iulie ceva necurat începuse să plutească în atmosferă ceea ce concubinele lui Rock au simțit imediat. Încă de la prânz Maestrul Moise o luase cu băutura, iar seara și-a luat bijuteriile de încoronare ceea ce însemna că se pregătește un eveniment deosebit. Madeleine îl cunoștea însă cel mai bine și de aceea odată cu lăsatul întunericului a dispărut din baracă și s-a pierdut în pădure. Claude și alte două femei Francine Laflamme și Marise Lambert i-au urmat exemplul.

Următoarea care venea la rând era Gabriella Lavelle pe care Maestrul Moise nu o mai iubea de mult. Tot timpul avea impresia că nu-l ascultă și îl contrazice. Pe deasupra încercase să fugă, adică se îndepărtase de baracă fără să i se dea voie. În noaptea aceea, când de la el te puteai aștepta la orice manifestare sadică, a chemat-o în bucătărie. Gabrielle s-a proptit în picioare lângă masă. S-a apropiat de ea, clătănându-se pe picioare. Cu ochii strălucitori și un rânet diabolic s-a năpustit asupra ei, încercând să-i înfigă în spate un cuțit de vânatoare. Vârful cuțitului a pătruns însă adânc în lemn.

– Fetițo, astăzi, nu ai șanse să-mi scapi, rânji el. „Nu-i așa că am dreptate?”

– Am aceeași părere, răspunse ea respectuos ca să nu-l enerveze pe Maestru.

A lăsat-o să zacă cu o venă tăiată trei sferturi de oră. A pierdut mult sânge. Continua să stea lângă masă, picioarele i se tăiau de slăbiciune, dar nu îndrăzneă nici măcar să se așeze pe scaunul de lângă ea. Nu vroia să-l irite pe Maestru fiindcă știa de ce este în stare. Se ruga numai ca Dumnezeu să-i salveze viața. Predicatorul sadic care de multe ori obișnuia să afirme că este Domnul, Christos, sau un alt sfânt sau în orice caz executorul poruncilor divine s-a postat în fața femeii pe jumătate leșinată și văzându-i brațul învinețit, a mormăit cu jumătate de gură:

– Asta nu e bine de loc. Trebuie făcut ceva.

A adus de afară un cuțit foarte ascuțit care se folosește la tăierea covoarelor și are un vârf curbat ca o seceră și dintr-o singură mișcare i-a tăiat brațul de la umăr până la cot. Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns a început să-i taie din biceps bucăți de carne și să le arunce în jurul lui. Într-o fracțiune de secundă mâna femeii a fost mutilată.

– Cine a asistat la această scenă monstruoasă? a întrebat judecătorul.

– Jacques, Nicole, Chantal împreună cu mine, a răspuns Claude.

– Nu ați putut să-l împiedicați în nici un fel?

– Nimeni dintre noi nu avea suficient curaj. Ne era frică să nu ne ucidă.

– Gabrielle mai era încă conștientă?

– Cred că da.

– Cum e posibil să rezisti la o durere aproape supraomenească?

– E posibil, răspunse Claude. „Nu vă puteți închipui cât de mult poate să îndure un om“.

Rock era atât de beat încât nu a mai fost în stare să-și ducă barbaria până la sfârșit. În schimb a obligat-o pe Chantal, proferând amenințări cumplite, să continue să taie brațul Gabriellei. Apoi subit Rock și-a revenit, a scos cuțitul care era înfipț în antebratul femeii și a tărat-o afară. A cărat-o până la butucul pe care se tăiau lemne, i-a așezat brațul mutilat pe butuc și dintr-o mișcare i l-a tăiat cu toporul. Brațul îi căzuse pe jos și picura sânge din el.

A doua zi dimineață Claude a cules brațul retezat de pe jos și l-a aruncat în foc. Gabrielle și-a pierdut cunoștința și a

căzut. Nimeni nu a căutat-o. Au găsit-o abia a doua zi și a fost adusă în tabără. După ce s-a uitat la rană, Rock a cerut să i se aducă o bucată de fier. A încins metalul cu un aparat de sudat, apoi l-a prins cu un clește și a îngenucheat în fața femeii întinse pe dușumea și i-a ars rana. Prietena ei o ținea ca să nu se zbată. Din rană a început să iasă fum. În cameră nu se mai putea respira fiindcă mirosea a carne arsă.

Trei zile mai târziu, pe 14 august, când și-a revenit puțin după îngrozitoarea operație, Gabrielle s-a hotărât să fugă. Dumnezeu știe cum a ajuns la șosea și cât timp a durat drumul. Cert este că în dimineața zilei de 16 august s-a prezentat la poartă la York County Hospital și a cerut să i se acorde primul ajutor fiindcă suferise un accident de mașină în care își pierduse brațul. Medicul a condus-o în sala de operație și a sunat imediat la secția de poliție.

15

Inspectorul Bob Bowen de la Coboconk Ontario Provincial Policie era un criminalist versat. Încă de la prima vedere a înțeles că femeia minte. Pe 19 august, după ce ea a mărturisit de unde vine, o brigadă de polițiști a plecat în tabăra unde locuia secta pentru a-l întreba pe Rock Theriault cum s-a întâmplat accidentul de mașină. Ferma era însă pustie. Polițiștii au inspectat ce au putut și singura lor descoperire au fost câteva batiste din hârtie cu pete de sânge, foarfece cu urme de sânge uscat. Nici în epavele parcate în spatele barăcilor din lemn polițiștii nu au găsit nimic dubios.

Polițiștii nu știau unde trebuie să-și continue cercetările. Tabăra era înconjurată de o pădure deasă cu puține luminișuri. Câțiva polițiști au observat că un grup de oameni necunoscuți treceau pe lângă pădure într-o caravană albă, dar în rest ei nu au sesizat nici o altă urmă concretă.

Ulterior s-a dovedit că într-adevăr sub lumânare era întuneric. Maestrul Moise, Jacques Fisset, Nicola Ruel, Chantal Labrie și doi copii mici se ascundeau într-o baracă din bârne de lemn așezată la numai opt metri de tabără, dar bine ascunsă de crengile arborilor și de tufișuri.

În primele zile au dormit în tufe, apoi au tăiat câțiva arbori cu un fierăstrău de mână și în două zile și-au ridicat o mică baracă. Au adus din tabără saci de dormit, o sobiță din tuci, unele provizii și au așteptat până când lucrurile se vor potoli

și se vor putea întoarce în tabără. În momentul acesta din cer senin a căzut un fulger. Gord Manktelow, un lucrător de la Institutul pentru ocrotirea copilului, l-a sunat la telefon pe Bowen, comunicându-i că a aflat un lucru foarte interesant. Madeleine, soția lui Rock Theriault fugise din tabără și locuia în Orillio.

– Am vorbit cu ea, a spus Manktelow. „Se află într-o stare îngrozitoare. Fizică și psihică. Deocamdată stăm de vorbă în fiecare zi și cred că nu peste mult timp o să-i câștig încrederea. A început deja să-mi povestească cum și-a pierdut brațul Gabrielle. Cred că până la urmă va fi de acord să depună mărturie.“

– Dă-mi adresa ei și trimit o mașină ca să o aducă aici.

– Bowen, nu este o treabă de loc ușoară. Femeile astea sunt pur și simplu programate. Creierile lor au fost complet spălate și nu mai fac nimic din proprie inițiativă fiindcă au pierdut-o de mult.

Inspectorul Bowen și Gabrielle s-au întâlnit cu Manktelow și cu Madeleine în seara zilei de 30 septembrie. Cu toată experiența lor în domeniu, anchetatorii nu au reușit să afle aproape nimic. La întrebările lor de ce nu au părăsit tabăra, preferând să se expună agresiunilor conducătorului sectei, maniac sexual și căzut în patima beției, femeile nu au știut ce să răspundă. Trebuia așteptat cu răbdare până când ele singure se vor hotărî să vorbească. Un lucru era însă cert și anume că ziua aceea va sosi.

Joi, 5 octombrie 1989, la ora șapte dimineața, în timp ce traversa în plină viteză pădurea, o mașină blindată de teren cu zece polițiști în ea au intrat în prima baracă din lemn.

– Predați-vă. Sunteți înconjurați. Ridicați mâinile deasupra capului și nu vă mișcați, a tipat inspectorul Bowen.

Polițiștii le-au pus cătușe la mâini lui Rock Theriault și lui Jacques Grenier. Chantal și Nicole au rămas pironite locului. Amândouă aveau în brațe doi sugari înfășurați în resturi de pungi de plastic în care se aruncă gunoaietele.

16

Procesul nu a durat mult fiindcă de la bun început inculpații și-au mărturisit vina. Era un lucru de-a dreptul ciudat și nimeni nu a putut găsi o motivație acestei bunăvoințe de a coopera cu instanța. Judecătorul era însă bucuros că va rezolva

cazul foarte repede. Rock Theriault a fost condamnat la doisprezece ani închisoare, Jacques Grenier – la cinci ani, Chantal – la doi ani, iar Nicole a primit optsprezece luni de detenție.

Umilința și bunăvoința criminalilor de a-și recunoaște vina erau însă dubioase. De fapt nici inspectorul Bowen, nici ceilalți membrii ai curții cu juri sau polițiștii nu bănuiau că Rock și discipolii săi au recunoscut crime de importanță mai mică pentru a o ascunde pe cea mai gravă dintre ele: uciderea mișelească a lui Solange Boilard.

Deocamdată nimeni nu aflase nimic despre acest omor. Madeleine, soția legitimă a lui Rock a fost singura care a avut curaj să deschidă discuția și dintr-o dată lucrurile au luat o altă turnură. Pe 18 octombrie 1990 deținutul a fost tradus din nou în fața instanței din Lindsay împreună cu concubinele lui copărtașe la crimă. Judecătorul Claude Paris a sistat audierile din lipsă de probe suficiente. Rock Theriault și toți ceilalți martori condamnați deja s-au întors în spatele gratiilor. Avocatul lui Rock a înaintat recurs în urma căruia la 15 septembrie 1992 instanța a hotărât reducerea pedepsei clientului lui la zece ani. Principalul motiv al reducerii l-au constituit atitudinea plină de bunăvoință și disponibilitatea inculpatului de a-și recunoaște vina. Dacă condamnatul avea o comportare bună și în continuare, pedeapsa de zece ani putea fi redusă numai la patru ani, ceea ce însemna eliberarea lui Rock la 10 octombrie 1993.

Inspectorul Bowen și colegul lui Bob Adams de la secția de omoruri a poliției din Ontario nu s-au lăsat însă bătuți. Și-au continuat investigațiile și după ce le-au dus la bun sfârșit au întocmit un cap de acuzare format din 277 de pagini pe care l-au înaintat tribunalului. Acesta l-a transmis procuraturii care a emis actul de acuzatie. Astfel, în ziua de 18 ianuarie 1993, ucigașul Rock Theriault a ajuns în fața judecătorului R.C. Desmarais de la tribunalul din Kingston, Ontario. Noua sentință, de data aceasta pentru omor cu premeditare, a fost mai severă și corectă. Rock Theriault a fost condamnat la închisoare pe viață. În sala de judecată, undeva în ultimul rând a stat și Gabrielle Lavell care purta un nume nou și avea la brațul drept o proteză bine făcută și ascunsă cu grijă sub mâneca lungă a unei bluze din mătase.

SFÂRȘIT

DESPRE O ASPIRAȚIE FĂRĂ SFÂRȘIT

În majoritatea cărților mele afirm că niciodată cazurile de spionaj sau criminalistice nu dispar. Dispar numai cei care le pun la cale. Sectele satanice constituie o dovadă în acest sens. Până când talentata și neobosita mea traducătoare, doamna Helliana Ianculescu, a terminat traducerea acestei cărți, s-a mai consumat încă un caz de sinucidere colectivă a unor sec-tanți ajunși în pragul nebuniei care se pregăteau să trăiască o viață nouă undeva pe o planetă îndepărtată pierdută în mij-locul Universului. În primele zile ale lui aprilie 1997, în vila luxoasă Rancho Santa Fe, aflată la nord de San Diego în Cali-fornia, Statele Unite, au fost găsiți 37 de morți. Au murit prin otrăvire și asfixiere având capetele băgate în pungi din plas-tic.

Secta *Poarta raiului* a inoculat membrilor săi ideea de a părăsi de bună voie această lume, garantându-le că înainte de venirea apocalipsului care va distruge omenirea și va pustii Pământul, sufletele lor vor ajunge în raiul mult visat. Sosirea cometei Hale-Bopp înainte de sfârșitul mileniului nostru care mai poate fi admirată în fiecare seară cu ochiul liber a con-stituit prilejul emiterii a diferite aprecieri religioase și laice în legătură cu sfârșitul definitiv al lumii, născând ideea nebu-nească de a organiza emigrarea în grup a celor aleși pe o stea îndepărtată.

Au fost lansate chiar afirmații care păreau serioase potri-vit cărora cometa foarte bine vizibilă ar constitui o navă pe care locuiesc ființe cosmice perfecte, iar coada ei foarte lungă transportă sufletele celor aleși. Membrii cultului credeau în această ipoteză și au renunțat de bună voie, chiar dacă într-un mod complicat, la învelișurile lor pământești inutile.

În sâmbăta zilei de 22 martie 1997 polițiștii canadieni au mai suferit un șoc. În orașul Saint-Casimir din provincia Québec ei au găsit cinci cadavre într-o casă cuprinsă de flă-cări. Erau membri ai sectei *Templul Soarelui* cunoscută nouă

din această carte. Toți consumaseră doze mari de droguri și erau îmbrăcați în haine de sărbătoare.

Și ei se pot înscrie în lista sinuciderilor colective ale mem-brilor diferitelor sectelor religioase:

18 noiembrie 1978, în colonia Jonestown din Guyana 914 de membri ai *Templului poporului* (bărbați, femei și copii) și-au încredințat soarta misionarului Jones și au băut limona-dă amestecată cu cianură de potasiu. Cei care au refuzat, au fost împușcați și chiar reverendul Jones a fost găsit cu craniul străpuns de un glonte.

În septembrie 1985, pe insula filipineză Mindanao 60 de membri ai tribului Ata s-au otrăvit din ordinul Marelui Preot care le-a promis că vor vedea Chipul Domnului.

În noiembrie 1986, pe plaja Vakajama de pe coasta ves-tică a Japoniei șapte femei și-au dat foc. Membrele *Bisericii prietenilor adevărului* s-au hotărât să-și sacrifice viața pentru a o dăruia după moarte conducătorului spiritual al sectei lor Kijohara Mijamota.

În august 1987, în orașul Jongin, nu departe de Seul, au fost găsite cadavrele a 32 de membri ai sectei fondată de preoteasa și de „zeița“ Pak Sun-dja.

În primăvara lui 1993, 95 de membri ai sectei *Davidie-nilor* s-au baricadat la ranch-ul (ferma) Apocalipsul nu de-partea de orașelul american Waco, după ce agenții FBI încer-caseră să-l aresteze pe liderul lor David Koresh. Asediul fer-meii a durat 51 de zile și s-a încheiat prin incendierea ei. Prin-tre cele 86 de cadavre s-au găsit și trupurile lui Koresh și a 17 copii.

În octombrie 1993, în provincia Son La din Vietnam 52 de membri ai sectei *Sfârșitul lumii* s-au sinucis din ordinul autoproclamatului lor „rege“ pentru a se pregăti să treacă în lumea de dincolo.

În octombrie 1994, în vestul Elveției și în Canada au fost descoperite cadavrele a 53 de membri ai Ordinului *Templul Soarelui*.

În martie 1995, în metroul din Tokio au fost otrăviți cu sarin 12 persoane, iar alte mii de oameni au fost răniți. Gazul otrăvitor a fost pulverizat de adepții sectei *Om șinrikjo* con-dusă de Soko Asahara.

În decembrie 1995, polițiștii au descoperit pe platoul ma-sivului Vercors de lângă Grenoble din partea de sud-est a Franței cadavrele arse a 16 membri ai Ordinului *Templul Soarelui*. Printre ei se aflau opt francezi și opt italieni.

BIBLIOGRAFIE

- ALEXANDER, MAXMILIAN: *Die falschen Propheten*, Düsseldorf 1986
- AUBERT, RAPHAEL-KELLER CARL-A.: *Vie et Mort du Temple Solaire*, Montreal 1995
- CORSETTI, JEAN-PAUL: *Histoire de l'ésoérisme et des sciences occultes*, Paris 1992
- ENROTH, RONALD: *Ghidul sectelor și al noilor religii*, Praga 1994
- EVANS, CHRISTOPHER: *Kulten des Irrationalen. Sekten, Schwindler, Seelenfänger*, Reinbeck 1979
- FARKAS, VICTOR: *Adevăruri ascunse*, Praga 1994
- HASSAN, STEVEN: *Cum să opui rezistență manipulațiilor psihice ale sectelor*, Brno 1994
- HUGUENIN, THIERRY: *le 54e*, Paris 1995
- HUTIN, SERGE: *Gouvernants invisibles et sociétés secrètes*, Paris 1971
- INGOLF, EFLER-HOLGER, REILE: *VPM-Die Psychosekte*, Reinbeck 1995
- JAMES, MARIE-FRANCE: *Le Précurseurs de l'Ère du Verseau*, Montréal 1985
- KAIHLA, PAUL-LAVER, ROS: *Savage Messiah*, Toronto 1993
- LARBE KLAUS, MÜLLER-KÜPPERS, MANFRED: *Destruktive Kulte*, Göttingen 1983
- KILDUFF, MARSHALL AND JAVERS, RON: *The Suicide Cult: The Inside Story of the People's Temple Sect and Massacre in Guyana*, New York 1978
- LELEU, CHRISTOPHE: *Le Secte du Temple Solaire*, Québec 1995
- LYONS, ARTHUR: *Satana te dorește*, Brno 1995
- REITERMAN, TIM AND JACOBS, JOHN: *The untold story of the Rev. Jim Jones and His People*, New York 1982
- VAILLY, RENE DE: *La Verite sur l'Ordre du Temple Solaire*, Québec 1995
- WOODEN, KENNETH: *The Children of Jonestown*, New York 1981
- ZELGIN, BANDILLA, STRÖMSDÖRFER: *Jim Jones, Dokumentace de Graues*, Rastatt 1978
- The European Roots of the Solar Temple. – A paper presented at the SISR Conference-Québec June 1995. Massimo Introvigne abd CESNUR, Center for Studies on New Religions, Torino 1995
- Le journal de Montréal; l'Événement du Jeudi; Journal du Québec; Newsweek, New York; Focus, London; The Independent Magazine, London; L'Express, Paris; Time, New York; Epoca, Milano; Panorama, Milano; Der Spiegel, Hamburg; Stern, Hamburg; New Scientist, London; Le Soleil, Québec; La Press, Montreal; Le Nouvelliste, Trois-Rivières; ALLO Police, Montreal; Le Québec sceptique; Le Devoir, Montréal; L'Actualité

CUVÂNT DE MULȚUMIRE

Această carte nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul prietenilor mei și a unor cunoscători în domeniu. Îmi face plăcere ca pe această cale să pot adresa calde mulțumiri reprezentanților următoarelor instituții: Centre d'Information sur les nouvelles religions, Montréal, Service d'affaires publiques Sûreté du Québec, Montréal, Fonds national suisse de la recherche scientifique (PNR 21) Lausanne, Mouvements Religieux, Bulletin de l'Association d'Etude et d'Information sur les Mouvements Religieux, Gesellschaft gegen Sekten – und Kultgefahren, Wien, InfoSakta, Zürich, Aktion für geistige und psychische Freiheit Bonn și multor altora care m-au ajutat.

Pentru toate vârstele,
cărți fără vârstă!

Exclusiv prin poștă!

Nr. 1 în România!

Taxele poștale
suportate de Club!

Clubul de carte NICULESCU

78182 - București, Sector 1,
Str. Octav Cocârăscu 79
Tel / Fax 617.20.06, Tel 666.50.80
Cont: 40.10.0770.40002.91011 -
BANC POST - Grivița

CE VĂ OFERĂ?

- CATALOG TRIMESTRIAL cuprinzând zeci de titluri de valoare ale Editurii NICULESCU, din cele mai diferite domenii, pentru toate gusturile, într-o finută grafică și artistică deosebită
- ECONOMIE DE TIMP PRIN SCUTIREA DRUMULUI PÂNĂ LA LIBRĂRIE, cărțile fiind cumpărate la prețul oficial înscris pe copertă
- ACCES DIRECT la cititorii din SATE și LOCALITĂȚI FĂRĂ LIBRĂRII
- SUPORTAREA TAXELOR POȘTALE în totalitate de către Club
- ÎNSCRIERE și preluare RAPIDĂ a comenzii (în scris, cu precizarea adresei COMPLETE - inclusiv telefon și cod poștal - și a datei nașterii)
- SERVICIU SUPLIMENTAR numai pentru membrii Clubului: COMENZI PRIN TELEFON - 24 DE ORE DIN 24
- UN PREMIU SPECIAL (O CARTE GRATUIT), DE FIECARE DATĂ, pentru acel membru al Clubului care aduce UN NOU MEMBRU
- PREMII DE SFÂRȘIT DE AN pentru primii zece abonați individuali (în ordinea valorii cărților cumpărate)
- PREMII DE FIDELITATE pentru acei membri ai Clubului care au o vechime neîntreruptă de minimum 2 ani (Distincție de bronz), 5 ani (argint), 10 ani (aur) - constând în cărți distribuite gratuit din cele mai bune titluri ce vor fi specificate în cataloagele trimestriale

PRIMA OFERTĂ:

- Manuale preparatoare de limba română, istorie, matematică, ..., pentru bacalaureat, admitere în licee și facultăți
- Manuale și ghiduri de conversație în limbile engleză, franceză, italiană, germană etc.
- Lucrări de utilitate generală pentru orice gospodărie
- Romane celebre ale literaturii universale

După primirea cererii de înscriere, Clubul trimite (gratuit) catalogul trimestrial.

Clubul vă așteaptă cu bucurie și speranță!

Victorîța Stancu

ENGLEZA INTENSIVĂ

218 pag., 11590 lei
Cod 144-1-97

Realizată într-o manieră modernă, la nivelul celor mai competitive manuale de aprofundare a limbii engleze, lucrarea este utilă tuturor celor interesați în perfecționarea acestei limbi. Noțiunile teoretice sunt completate de activități practice, de o mare diversitate.

Alexandra Mihaescu
Elena Rieswick

GRAMATICA LIMBII ENGLEZE CU TESTE CU CHEIE

232 pag., 11990 lei
Cod 133-4-96

Lucrarea este concepută ca o modalitate de fixare a structurilor lingvistice esențiale ale limbii engleze, oferind celor interesați o cale individuală de verificare, sistematizare și consolidare a cunoștințelor practice deja însușite.

Maxim Popp
LIMBA ENGLEZĂ
Ghid de conversație

288 pag., 13990 lei
Cod 098-2-97

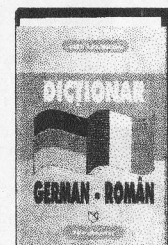
Adresându-se atât călătorilor români ce vizitează țările de limbă engleză, cât și turiștilor veniți în România din aceste țări, tuturor elevilor, studenților, începătorilor și avansaților, ghidul de conversație oferă expresii și tipare uzuale indispensabile, folosite în cele mai variate situații ale vieții cotidiene.

Edith Iarovici
Rodica Mihailescu-Cova
DICTIONAR ENGLEZ-ROMÂN
LEXICUL DE BAZĂ AL LIMBII ENGLEZE

680 pag., 34990 lei
Cod 165-2-97

Concepută sub forma unui dicționar, cartea pune în evidență gradele de dificultate întâmpinate în învățarea vocabularului de bază englez, constituind un studiu condensat al cuvintelor englezești, cu frecvența de utilizare cea mai mare, raportate la corespondenții lor în limba română.

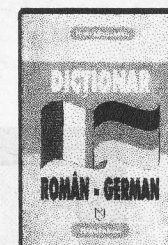

Ioan Lăzărescu

DICTIONAR GERMAN-ROMÂN

432 pag., 19990 lei
Cod 161-2-97

Pornind de la bogatul fond de cuvinte al limbii germane, dicționarul de față constituie o binevenită și utilă contribuție la facilitarea accesului publicului românesc spre această limbă de veche tradiție universală. Cu ajutorul său, cititorul va putea să-și perfecționeze rapid cunoștințele de limbă germană, să citească, să înțeleagă, să interpreteze sau să traducă orice text pe care îl are în față. Este însoțit de dicționarul pereche română-german.

Ioan Lăzărescu

DICTIONAR ROMÂN-GERMAN

384 pag., 19990 lei
Cod 160-2-97

Încercând să cuprindă cele mai importante cuvinte ale limbii noastre, al căror corespondent în germană este util pentru cititorul român, dicționarul de față reprezintă un instrument de maximă necesitate în învățarea și aprofundarea limbii lui Goethe. Prin intermediul său, cititorul va putea să se perfecționeze continuu, să abordeze fără probleme orice text, indiferent de complexitate. Este însoțit de dicționarul pereche german-română.

Colectiv autori Institutul Goethe
LIMBA GERMANĂ FĂRĂ PROFESOR
vol. I

268 pag., 12890 lei
Cod 087-1-97

Un colectiv de autori de prestigiu vă garantează învățarea acestei limbi, după parcurgerea pas cu pas a celor două volume, însoțite de o casetă audio. Adresare directă, teorie și exerciții repartizate gradat, eficiență maximă, explicații în limba română.

Colectiv autori Institutul Goethe
LIMBA GERMANĂ FĂRĂ PROFESOR
vol. II

320 pag., 15990 lei
Cod 142-1-97

Destinat studiului individual și sistematic al limbii germane, acest manual cuprinde informații de cultură și civilizație din spațiul de limbă germană, folosindu-se tehnicile de descifrare și aprofundare ale diverselor tipuri de text.